

Ban Ngày Và Đêm Tối: Manhattan Love Story

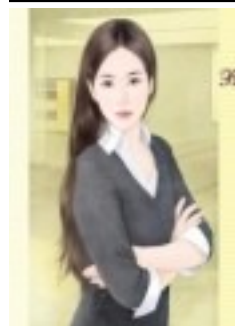
Contents

Ban Ngày Và Đêm Tối: Manhattan Love Story	3
1. Chương 1-1: Mở Đầu	3
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2: Tôi	4
4. Chương 3: Rona Morgan	5
5. Chương 4: Tháng 7 Năm 2004	5
6. Chương 5: Nick Tse	7
7. Chương 6: Tháng 9 Năm 2004	7
8. Chương 7: Lyle Ultan	7
9. Chương 8: Hoa Sen	8
10. Chương 9: Lyle Ultan	9
11. Chương 10: Bữa Trưa Sớm	10
12. Chương 11: “fall” In Love	10
13. Chương 12: Mỉm Cười	11
14. Chương 13: Thị Xã Đông Hampton	12
15. Chương 14: Hai Hành Tinh Gần Trong Gang Tắc	14
16. Chương 15: Những Viên Thuốc	14
17. Chương 16: I U	14
18. Chương 17: Carolyn Murphy	15
19. Chương 18: Alaska	15
20. Chương 19: Ánh Sáng Cực Bắc	15
21. Chương 20: Một Cuộc Sống Khác	15
22. Chương 21: Porche	16
23. Chương 22: Cheryl-ann	17
24. Chương 23: Quà Tặng	17
25. Chương 24: Lễ Tình Nhân	17
26. Chương 25: Superman Tháng 7 Năm 1985	17
27. Chương 26: Công Việc	17
28. Chương 27: Ấn Độ	17
29. Chương 28: Quyển Rũ	17
30. Chương 29: Ngọc Trai	17
31. Chương 30: 7.8	17
32. Chương 31: Hôn Lễ	17
33. Chương 32: Hồng Kông	17
34. Chương 33: Ngày 04 Tháng 11 Năm 2005	19
35. Chương 34: Harry Winston	19
36. Chương 35: Vụ Án Roe V Wade	19
37. Chương 36: Hiệu Ứng Hào Quang	19
38. Chương 37: Thủ Tục Trước Khi Xét Xử & Án Tử Hình	19
39. Chương 38: Bồn Tắm Nước Nóng Ở Bãi Biển Malibu	19
40. Chương 39: Không Đồng Ý Hồi Sức Tim Phổi	19

41. Chương 40: Caresse	19
42. Chương 41: Khúc Hát Yêu Thương	19
43. Chương 42: Áo Cưới	19
44. Chương 43: Dự Tính	20
45. Chương 44: Nôn Nghén & Thỏa Thuận Trước Hôn Nhân	20
46. Chương 45: Hai Gia Đình	20
47. Chương 46: Thực Đơn	21
48. Chương 47: Dung Hợp	21
49. Chương 48: Thiệp Mời	21
50. Chương 49: Phù Dâu, Phù Rể	22
51. Chương 50: Đêm Trước	22
52. Chương 51: Hôn Lễ	22
53. Chương 52: Cupid Hôn Môi Psyche	22
54. Chương 53: Hạnh Phúc Của Thomas Mann	22
55. Chương 54: Siêu Trọng	23
56. Chương 55: Gần Hơ N Một Chút	23
57. Chương 56: Thế Giới Của Hai Người	24
58. Chương 57: Party	25
59. Chương 58: Chảy Máu Mũi	27
60. Chương 59: Nằm Nghiêng Sang Trái	28
61. Chương 60: Trung Quốc Sản Xuất	30
62. Chương 61: Gió Biển	31
63. Chương 62: Xe Hơi	32
64. Chương 63: Trang Phục Và Đạo Cụ Càng Ít, Chuyện Xấu Càng Nhiều	33
65. Chương 64: 60 Độ F	35
66. Chương 65: Hộ Tịch Câu Lạc Bộ	36
67. Chương 66: Một Ngày Dài Nhất	37
68. Chương 67: Caresse Ultan	38
69. Chương 68: Xanh Thắm	39
70. Chương 69: Hai Mặt	40
71. Chương 70: Nốt Nhạc Đô Thăng	41
72. Chương 71: Súng Colt M1911a1	42
73. Chương 72: Carnival Town	43
74. Chương 73: Trưởng Thành	45
75. Chương 74: Chúng Tôi	46
76. Chương 75: Party Tạm Biệt	47
77. Chương 76: Tay Cầm Máy Cắt Giấy	49
78. Chương 77: Thân Phận	50
79. Chương 78: Quyền Giám Hộ	51
80. Chương 79: Quản Lý Cảm Xúc	52
81. Chương 80: Trông Mong Nhiều Hơn	54
82. Chương 81: Lợi Thế	55
83. Chương 82: Yêu Và Hận	56
84. Chương 83: Cùng Chung Quyền Giám Hộ	57
85. Chương 84: Wall Street	59
86. Chương 85: Địa Bàn	60
87. Chương 86: Lễ Giáng Sinh	61
88. Chương 87: Một Tuổi	63
89. Chương 88: Thượng Hải	65
90. Chương 89: Máy Bay Giấy	67
91. Chương 90: Roseola	69
92. Chương 91: Hẹn Hò Đôi	71
93. Chương 92: Regina	73
94. Chương 93: Hẹn Hò Đôi	75

95. Chương 94: Cần Hay Muốn?	76
96. Chương 95: Urban Myth	77
97. Chương 96: Ý Nghĩa Của Yêu	79
98. Chương 97	80
99. Chương 98: Balloon	81
100. Chương 99: You Must Forgive Me	83
101. Chương 100: Giấy Ghi Chú	84
102. Chương 101: Where Are We?	85
103. Chương 102: Family Bed	86
104. Chương 103: Trò Chơi	88
105. Chương 104: Chạng Vạng, Bình Minh	89
106. Chương 105: Lời Cuối Sách	92

Ban Ngày Và Đêm Tối: Manhattan Love Story

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, Dị quốc luyện, HEEdit: Nu xink đẹp, ApakchaBeta: Mimi Kute, Nu xin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-ngay-va-dem-toi-manhattan-love-story>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Giới thiệu vắn tắt: Một tác phẩm hay, thích hợp cho những phụ nữ trên 25 tuổi, đã từng trải qua giai đoạn trưởng thành ở nước ngoài

1. Tháng 6 năm 2004

Tháng 6, ban ngày trở nên dài hơn, đêm tối càng ngắn lại, mùa hè đã đến.

Tôi cầm tấm bằng thạc sĩ với con dấu in đậm trên nền hoa văn mờ mờ khéo léo trên tay, dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ ấm áp của những ngày đầu hè ở Cambridge, tung chiếc mũ vuông màu đen lên trời.

Rất nhiều thứ, quần áo không phù hợp, giày cũ mòn, và cả tá những kẻ theo đuổi chênh lệch về trình độ..... Tôi chỉ muốn ném lại về phía sau, bởi giống như tất cả những cô gái 20 tuổi khác, tôi sẽ đến New York, để tìm kiếm hai thứ: Tình yêu và Danh tiếng.

2. Tôi

Bạn có thể biết tôi. Hoặc nói, tôi không khác những cô gái bình thường là mấy, xuất hiện bên cạnh bạn, theo kinh nghiệm của bạn trong bất kì trường hợp nào, Nếu như bạn từng trải qua cuộc sống ở bất kì một thành phố lớn nào của Trung Quốc. Tôi rất bình thường, tôi chính là một đứa trẻ bình thường như mọi người nói.

Khi tôi 7 tháng tuổi, đã biết nói chuyện. Khi 3 tuổi, ngồi trên cái ghế dài 7 thước, phía trước là cây đàn piano đen bóng sáng loáng, luyện tập đánh bài Etudes của Czerny. Khi học mẫu giáo, kể chuyện luôn giành được giải nhất. Sau đó, học tiểu học, trung học, mọi thời điểm đều đứng đầu bảng. Đồng thời, tôi thực sự tự hào. Người bạn cuối cùng của tôi, năm tôi 14 tuổi càng lúc càng xa nhau, chỉ vì trong năm đó, cô ấy bắt đầu thích những thần tượng ca nhạc, những bài hát được yêu thích và những cậu con trai đẹp trai anh tuấn trong trường, còn tôi, nếu có ai hỏi tôi thích cái gì, đáp án duy nhất là: Đọc sách.

Tôi là niềm tự hào của cha mẹ, là một khối tinh khiết trong mắt các thầy cô giáo, là kết quả của một chế độ giáo dục đến nơi đến chốn.

Tháng 9 năm 1998, tôi rời thành phố nơi tôi sinh ra đi học đại học, tháng 9 năm 2002, tôi rời đất nước tôi sinh ra để đi học cao học. Tôi không ngừng đi xa, không ngừng bỏ những cái cũ lại phía sau, không có tình cảm, không chút quyến luyến. Nếu giờ là năm 3050, tôi còn có thể có năng lực rời trái đất nơi tôi sinh ra để làm tiên nữ đọc sách dưới ánh sao.

Dù có nói thế nào, thì cái thời kì vàng son kia, tôi đơn giản và độc lập, ba năm liền không bị cảm lạnh, 1 giờ có thể xem hết một tập tài liệu bằng Tiếng Anh dài 3000 từ. Tôi tràn đầy tự tin đi tới New York, hồn nhiên không biết sẽ phải trải qua những gì.

2. Chương 1-2

3. Chương 2: Tôi

Bạn có thể biết tôi. Hoặc nói, tôi không khác những cô gái bình thường là mấy, xuất hiện bên cạnh bạn, theo kinh nghiệm của bạn trong bất kì trường hợp nào. Nếu như bạn từng trải qua cuộc sống ở bất kì một thành phố lớn nào của Trung Quốc. Tôi rất bình thường, tôi chính là một đứa trẻ bình thường như mọi người nói.

Khi tôi 7 tháng tuổi, đã biết nói chuyện. Khi 3 tuổi, ngồi trên cái ghế dài 7 thước, phía trước là cây đàn piano đen bóng sáng loáng, luyện tập đánh bài Etudes của Czerny. Khi học mẫu giáo, kể chuyện luôn giành được giải nhất. Sau đó, học tiểu học, trung học, mọi thời điểm đều đứng đầu bảng. Đồng thời, tôi thực sự tự hào. Người bạn cuối cùng của tôi, năm tôi 14 tuổi càng lúc càng xa nhau, chỉ vì trong năm đó, cô ấy bắt đầu thích những thần tượng ca nhạc, những bài hát được yêu thích và những cậu con trai đẹp trai anh tuấn trong trường, còn tôi, nếu có ai hỏi tôi thích cái gì, đáp án duy nhất là: Đọc sách.

Tôi là niềm tự hào của cha mẹ, là một khối tinh khiết trong mắt các thầy cô giáo, là kết quả của một chế độ giáo dục đến nơi đến chốn.

Đến khi tốt nghiệp trung học, tôi đã đọc qua mỗi một bản Laurence và Austin ở thư viện trường, nhưng chưa bao giờ trải qua tình yêu. Trong trí nhớ khi tôi mười mấy tuổi, chỉ có một vài kỉ niệm đáng kể bị đứt quãng còn giữ lại, những kỉ niệm cứ liên tục xuất hiện: như khi tôi 14 tuổi, một bạn học nam đẹp trai tài giỏi cùng tôi ngồi xe buýt về nhà, gã đầu nói lắp ba lắp bắp muốn tôi sau khi xuống xe, cùng cậu ta đi chung một đoạn đường. Tôi đã từ chối mà không suy nghĩ, tại sao mới ngồi chung trên xe buýt một đoạn ngắn, vì cái gì phải đi cùng nhau? Tôi ngây thơ không biết. Cho đến khi xe dừng ở trạm, chúng tôi rẽ về hướng nhà mình, khi cậu ta đi được 5 bước thì quay đầu nhìn lại. Lại như khi 17 tuổi, một nam sinh học không giỏi đã ngăn người nhìn tôi tình nguyện đi lên bục giảng ở trường thi đại học, anh căn bản an vị ngồi ở phía sau tôi, nhưng rất nhanh chúng tôi sẽ cách xa nhau ngàn dặm. Những đoạn kí ức bị ngắt quãng này, đều từng xuất hiện trong chốc lát, làm tim tôi khẽ rung động. Mà những chút ít rung động trước khi tôi 24 tuổi, là những rung động sâu sắc nhất về tình yêu.

Tháng 9 năm 1998, tôi rời thành phố nơi tôi sinh ra đi học đại học, tháng 9 năm 2002, tôi rời đất nước tôi sinh ra để đi học cao học. Tôi không ngừng đi xa, không ngừng bỏ những cái cũ lại phía sau, không có tình

cảm, không chút quyền luyện. Nếu giờ là năm 3050, tôi còn có thể có năng lực rời trái đất nơi tôi sinh ra để làm tiên nữ đọc sách dưới ánh sao.

Và tháng 6 năm 2004, tôi rời Boston đến Cambridge, mang theo không hơn hai chiếc vali. Để lại phía sau là những học trò với dáng vẻ tức giận, mấy chục quyển sách tham khảo vừa bán vừa tặng cho người khác, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái, bởi vì dường như tôi có thể không mất chút sức nào kể lại nội dung trong những quyển sách đó.

Dù có nói thế nào, thì cái thời kì vàng son kia, tôi đơn giản và độc lập, ba năm liền không bị cảm lạnh, 1 giờ có thể xem hết một tập tài liệu bằng Tiếng Anh dài 3000 từ. Tôi tràn đầy tự tin đi tới New York, hồn nhiên không biết sẽ phải trải qua những gì.

4. Chương 3: Rona Morgan

Từ tháng 2, tôi lấy danh nghĩa thực tập sinh tiến vào làm việc tại công ty Luật sư S&S, và quản lí trực tiếp của tôi là nữ, hơn 30 tuổi, diện mạo trung bình nhưng trang phục lại rất tinh tế. Tôi cố gắng làm việc, rất nhanh đã trở thành trợ thủ đắc lực nhất trong mắt mọi người. Nhưng từ đầu tới cuối cô ta với tôi không nóng không lạnh, trước khi chính thức ký hợp đồng, giữ lại một thực tập sinh khác, ném tôi về bộ phận Nhân sự, cô ta nói không cần tôi nữa. Một đàn anh vùng trộm nói với tôi, một cô gái như tôi là kẻ địch của nữ thủ trưởng. Tôi lớn gan, không chấp nhận cứ như vậy không minh bạch rời đi, tìm cô ta nói chuyện một lần, lịch sự hỏi cô ta: Chỗ nào cần cải tiến. Nhận được đáp án là: Tôi có cảm giác, cô sẽ không thể ở nơi này được lâu nữa đâu.

Có ý gì? Từ chức? Kết hôn? Tôi chưa từng có nghĩ tới. Tôi còn chưa đến 24 tuổi, hơn nữa tôi yêu công việc này, từ hàng ngàn ứng viên được triệu tập đến công ty, tham gia phỏng vấn không phải H thì là Y đồ, nếu bạn tới từ P hoặc là B, cũng không có gì phải xấu hổ mà chào hỏi mọi người. Tiền lương năm đầu tiên không quá 100.000 \$. Nếu không phải vì đam mê, đầu óc không bình thường mới không bỏ cuộc. Nhưng tôi cũng không thể nói cô ta kì thị giới tính, bởi thực tập sinh nhận được hợp đồng chính thức kia cũng là một cô gái. Tôi bắt đầu kiểm điểm lại bản thân, đến tận cùng là làm sao cùng nữ thủ trưởng không vừa ý. Còn chưa đưa ra kết luận, Rona giống như nhặt được một kẻ bị vứt bỏ ngoài lề đường, nhặt tôi mang về.

Rona Morgan, người Anh, một phụ nữ người Anh ít nhất đã 35 tuổi, Luật sư cao cấp của S&S, kẻ luôn khiêu chiến với công ty Luật Business Formal Dressing Code, hôm nay cô ăn mặc giống như Madonna, ngày mai cô đã trở thành Jacqueline? Kennedy. Vô số lần trong thang máy hay trên hành lang cô luôn hấp dẫn ánh mắt của tôi, dáng vẻ cô rất đẹp, giọng nói dịu dàng êm ái, nhẹ nhàng chậm rãi nhả ra từng nguyên âm tiếng Anh thú vị. Đồng thời, trên phố cũng truyền lưu một câu chuyện bịa về cô, trên thực tế cô không phải người dễ đối phó như vẻ bề ngoài. Có một khoảng thời gian dài, Rona là thần tượng của tôi, tôi nghĩ nếu như tôi làm việc thật tốt, 10 năm sau, tôi sẽ có dáng vẻ như cô bây giờ.

5. Chương 4: Tháng 7 Năm 2004

Tháng đầu tiên làm việc dưới quyền của Rona, ngày trôi qua cũng không dễ dàng gì. Bất cứ kẻ nào lười biếng hoặc có ý đồ đầu cơ trục lợi đều sẽ bị ném ra ngoài, không có giờ nghỉ giải lao, ăn cơm trưa trong vòng 15 phút, 8 giờ bận rộn trôi qua rất nhanh, thường xuyên phải làm thêm giờ. Mà cuộc thi tư cách luật sư New York vào cuối tháng 7, tuy rằng văn phòng luật sư sẵn sàng hoàn trả lại chi phí của các khóa học Review Barbri, nhưng tôi căn bản không có thời gian đi học, mua một đĩa CD về nhà ôn tập. Bất kể là nấu cơm, ăn cơm, hay đi WC, giặt quần áo, thậm chí nằm ở trên giường ngủ thiếp đi, lỗ tai đều cắm tai headphone. Trên đường đi làm hay trong tàu điện ngầm đều đọc sách, sáng sớm còn chưa tỉnh ngủ trong

dòng người, vừa đi đường, vừa ghi chép không quan tâm đến xung quanh, những người bên cạnh đều tưởng tôi là kẻ điên.

Cuối con phố chỗ Văn phòng luật sư có một hoa viên, nếu sáng thức dậy sớm, tôi ra khỏi tàu điện ngầm, cố ý lượn lách một chút trên đường, vào trong đó đi một vòng rồi lại đi làm. Đi bộ một vòng thể này mất khoảng 15 phút, trên đường có thể tiếp tục lẩn bám thư xác nhận. Hơn nữa nơi đó rất đẹp, cảnh lá xum xuê hòa với tường đá màu nâu đen râm nắng nổi trên hàng rào sắt đen, sâu bên trong dường như thấy thấp thoáng những đóa hoa màu trắng xen lẫn tím, mặc dù rất xa, trên những đóa hoa rực rỡ màu sắc tươi mát này, có thể biết trên những đóa hoa vẫn còn đọng lại những giọt sương sớm bình minh. Nhưng, tôi chưa từng đi vào, bởi vì đó là hoa viên tư nhân, trên cổng có một tấm bảng đồng: “Lâm viên tư gia”, gắn chặt trên cổng sắt lớn màu đen. Hàng năm, chỉ có thứ 7 đầu tiên của tháng 5 mới mở cửa cho mọi người vào thưởng thức, còn những lúc khác, nó giống như một hoa viên thần bí.

Ngày qua ngày, mùa xuân dần đi xa, những bông hoa tận chỗ sâu nhất trong hoa viên cũng đã nở hết. Một buổi sáng sớm giữa tháng 7, lúc tôi đi qua đó, cổng sắt hoa viên không khóa, khep hờ làm lộ ra một con đường dài nhỏ hẹp. Tôi liếc mắt nhìn đồng hồ, 7h30, sau đó một cảm giác thám hiểm trong lòng nổi lên, đẩy cửa đi vào. Thời gian còn rất sớm, bên trong căn bản không có du khách. Dọc theo con đường sỏi đá màu xám, đi thẳng đến pho tượng đá cẩm thạch màu đen trong hoa viên. Một loài chim màu đen trắng đan xen không biết tên đậu trên người tôi, phát ra tiếng vỗ cánh rất nhỏ, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng chim bồ câu thì thầm bên tai. Tất cả mọi thứ đều đẹp và yên tĩnh. Tôi hít sâu, hơi thở cũng mang theo chút mát lạnh ẩm ướt của không khí buổi sáng sớm. Nơi cách pho tượng không xa, một cái cây trông rất lạ đang nở ra những bông hoa trắng bạc vô cùng tuyệt đẹp, lá cây có hình dạng như lá cây sồi xanh, nhưng màu sắc thì xanh tươi hơn, đồng thời lộ ra một chút chồi xuân non nớt, một chuỗi những đóa hoa trắng xinh xắn có hình dáng giống hoa linh lan (hoa lan chuông). Trong bồn cây trừ những loài hoa cỏ sinh sôi quanh năm ra, nó là loài thực vật duy nhất nở hoa vào mùa hè.

“Tiểu thư, cô có chìa khóa vào nơi này không?” Tôi còn đang thất thần xem, một nhân viên bảo vệ mặc đồng phục màu xanh đen đi tới giọng nói bức tức khó chịu hỏi tôi, giọng điệu không quá lễ phép.

Tôi vừa định nói, cánh cửa ra vào mở ra, ngay lập tức. Phía sau có người nói chuyện:

“Không có việc gì, Ngải Nhĩ, cô ấy đến cùng tôi.”

Tôi hoảng sợ, quay đầu lại nhìn thấy một người đàn ông từ sau thân cây hé ra đang đứng lên từ chiếc ghế dựa, chậm rãi đi ra. Vóc dáng rất cao, tóc màu đất son nhạt, mặc một bộ lễ phục bình thường không có đuôi màu đen, nới rộng cổ áo sơ mi màu trắng, cởi bỏ chiếc nơ đen cất vào trong túi áo, trên khuy áo lễ phục cắm một nhánh hoa lan trắng đã héo rũ.

Nhìn thấy anh, tay bảo vệ bỏ mũ xuống, gật đầu thăm hỏi. Người đàn ông đi đến bên tôi, ngẩng đầu nhìn xem cây cổ thụ, nói một từ khó hiểu: “*Elaeocarpus serrat*.” Sau đó giải thích “cây oliu Ceylan.”

Bảo vệ đã đi xa, tôi quay đầu nhìn anh, nói cảm ơn. Anh gật gù đầu, không cười cũng không nói, vươn tay tháo nhành hoa đã héo rũ trước ngực xuống, vo thành nắm, ném vào trong một cái thùng rác không ai để ý thấy. Tôi có chút xấu hổ, nói: “Vâng, tôi đi trước.” Một đường chạy ra khỏi hoa viên.

Sau một thời gian rất lâu, tôi vẫn nhớ rõ ánh mắt anh: Đôi mắt màu xanh đậm, khiến cho đôi mắt càng thêm sâu, nhìn qua có chút mệt mỏi, nhưng cũng không phải đáng vẻ say rượu. Xem cách ăn mặc giống như là đi ra từ một buổi khiêu vũ sáng sớm mới kết thúc, lễ phục toàn thân rất phù hợp, hoa văn của áo sơ mi bên trong cũng không lộ nộn, nhưng lại không có chút nào ăn khớp mang lại cảm giác một đêm phóng đảng.

6. Chương 5: Nick Tse

7. Chương 6: Tháng 9 Năm 2004

Cả tháng 8, công việc ở công ty vào mùa ế hàng, Rona nghỉ phép. Tôi không đi ra ngoài, nhưng cảm thấy rất tốt, mỗi ngày nằm nướng trên giường đến 10 giờ sáng, chỉ 2 phút là đi vào giấc ngủ, rất dễ ngủ. Sau một tháng sắc mặt đã giống như trái táo mới được thu hoạch từ mùa thu tươi sáng mới mẻ.

Tháng 9, mùa thu ở New York khoan thai đến. Mặc dù nghỉ phép nhưng mọi người cũng đã trở lại thành phố, mùa hè nắng nóng giống như ánh nắng chiếu trên xương gò má lưu lại dấu vết vẫn chưa chịu lập tức rút lui. Buổi sáng thứ Hai đầu tiên của tháng, 8 giờ sáng, Rona đứng giờ xuất hiện ở văn phòng riêng của cô, toàn bộ những công việc được tích lũy lại trong những ngày nghỉ được giải quyết trong một buổi sáng. Qua những cửa sổ sát đất sau ghế xoay của cô, có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đường phố Lexington Avenue với những dòng xe cộ hối hả không ngừng dưới ánh mặt trời gay gắt.

3 giờ chiều, là thời gian tôi theo Rona tới một cuộc họp, những người mới tiến vào ngành này đều có cơ hội như vậy, xem như tự giới thiệu, giống như một người mới gia nhập, rất sớm sẽ được sắp xếp, bởi vì lý do công việc, nghỉ ngơi hoặc những mặt khác mà tôi không hiểu được hết, khiến tôi lần nữa nhớ tới câu nói: cô gái như tôi là kẻ địch của nữ thủ trưởng. Cuối cùng lần này, tôi không nhận được thông báo vào phút cuối nói thay đổi lịch nữa. Vì thế, 2 giờ 58 phút, tôi đứng ở trước cánh cửa thủy tinh, dùng ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng gõ lên cửa hai cái rồi tự động đẩy cửa đi vào. Cô ở sau bàn làm việc ngẩng đầu lên nhìn tôi mỉm cười, ra hiệu cho tôi đi vào, đóng cửa và ngồi xuống.

Theo như thông lệ công ty 1 giờ họp, 20 phút đã xong. Rona hiển nhiên không phải dạng người gặp trở ngại mà bỏ cuộc. Vấn đề cuối cùng cô đưa ra là: Cô hy vọng sếp của cô là người như thế nào?

“Có năng lực, làm việc hiệu quả, passionate (1), not for sale (2).” Tôi trả lời.

Cô mỉm cười một chút, nói: “Đường như là cô đang nói chính mình.” Tôi cảm thấy nhất thời bản thân đã dễ vượt mất cơ hội này, nhưng dù kết quả có như thế nào đây cũng được xem là lời khen ngợi, tôi đã đứng khi coi nó là một lời khen.

Lúc đi ra khỏi văn phòng, Rona gọi tôi lại, “Tối nay công ty có một buổi tiệc cocktail ở khách sạn Greendale Park cô có đi không?”

Tôi gật đầu, đã được thông báo từ sớm rồi, nhưng với một người mới đến bình thường như tôi chỉ có thể xem đó là một cơ hội được thoải mái ăn uống thôi.

“A good opportunity to know this boy’s club” (3). Cô nói, sau đó cho tôi một cái cười mỉm, không chỉ mang tính chất công việc, mà còn có tính giải trí, như đang nói đến chúng tôi vậy, hơn nữa còn muốn tôi chia sẻ kinh nghiệm và cảm xúc của mình. Từ cái thời khắc bắt đầu đó, tôi cảm thấy có một nữ thủ trưởng cũng không phải chuyện gì xấu.

Chú thích:

(1) passionate : có đam mê

(2) not for sale: không phải để bán (ý nói không phải chỉ để làm cảnh á)

(3) A good opportunity to know this boy’s club : một cơ hội tốt để biết đến câu lạc bộ của những chàng trai

8. Chương 7: Lyle Ultan

Khách sạn Greendale Park nằm ngay bên cạnh hoa viên thần bí đó. Tên đầy đủ của hoa viên thần bí chính là Greendale Park.

Tiệc cocktail có tên là Black tie party (1), đàn ông thì mặc vest, nhưng những người phụ nữ có vẻ thoải mái hơn, những bộ váy áo xẻ ngực lộ vai đủ cả. Cho nên, tôi không đặc biệt chuẩn bị quần áo gì cả, chỉ là buổi sáng khi ra ngoài khoác một cái áo vest bên ngoài cái váy không tay màu đen, không đeo trang sức, tóc buộc đuôi ngựa. Chạng vạng trước khi rời khỏi công ty, trang điểm trong nhà vệ sinh. Tôi nhớ rõ lúc đó mình có hai thỏi son môi, một cái là Rose Drop, màu be nhạt, một cái là Shocking, màu hồng anh đào. Buổi tối hôm đó tôi dùng thỏi Shocking.

Đó là lần đầu tiên tôi tham gia một bữa tiệc kiểu cách như vậy, cũng có thể nói là lần đầu tiên đi vào khách sạn cỡ như Greendale. Hội trường trang trí hoa tươi màu trắng: Hoa lan, linh lan và mẫu đơn phương Tây, ly dài, mảnh đựng sâm panh, một chuỗi những bọt khí mỏng manh tinh tế trong trẻo trong thứ chất lỏng màu vàng trào lên, một ban nhạc trong góc phòng đang hợp tấu, thành viên trong dàn hợp xướng mặc những chiếc áo choàng dài màu trắng kiểu Hy Lạp, khi đó đàn hạc tấu lên khúc nhạc khá hay.

Sau khi đã khôi phục lại những sợ hãi ban đầu, tôi rất nhanh đã hiểu ra, Boy's club mà Rona nói là có ý gì. Phụ nữ được coi trọng, nhưng chỉ bởi vẻ bề ngoài, đặc biệt là những cô gái có vẻ ngoài không tệ lắm. Một cộng sự cũng mới vào công ty Junior associate đang nói chuyện, nói đến vụ án vượt mức điều khoản 301, một cô gái đang nói tới cái nhìn của mình, một cậu trai rất có phong độ chen vào, dường như lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, mà cô gái còn chưa có cơ hội nói xong câu mở đầu của mình. Đương nhiên, những gì cổ xưa cũ kỹ không thể tồn tại luẩn quẩn làm trẻ nãi những thanh niên này, vài phút sau lần lượt chào hỏi những khách hàng mang tính quan hệ xã hội rồi từ biệt.

Mà tôi từ trong góc yếm hội màu vàng cổ điển nhìn khắp xung quanh, cho đến khi từ phía xa xa nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông cao to, không mặc lễ phục, chỉ mặc một bộ đồ vest đen thông thường, áo sơ mi trắng để phanh cổ áo, không có cà vạt. Nhìn qua những người đàn ông xuất hiện ở bữa tiệc do nặng cân hoặc tập thể hình mà lưng hùm vai gấu hoàn toàn không giống nhau. Những người khác mặt mày hồng hào, mỉm cười, nói chuyện, mà anh hoàn toàn không có chút biểu tình này. Tôi lập tức nhận ra, anh chính là người ở hoa viên ngày đó. Tay anh dứt ở trong túi quần Tây, nghiêng đầu nói chuyện với cô gái xinh đẹp cao gầy. Tôi nhìn anh ta chằm chằm, anh giống như là một gốc cây không có cảm giác, anh dường như phát giác, quay đầu nhìn tôi, không có biểu tình gì. Không biết vì sao, một loại cảm giác giống như mất mát đau khổ trào lên. Hai phút sau, tôi đứng trước gương trong nhà vệ sinh nói với chính mình: Anh không nhớ ra tôi. Sau đó như không có chuyện gì xảy ra, tâm trạng trở về bình thường.

Vừa mới trở lại yếm hội, lúc tôi không chú ý người kia từ một góc sáng sửa bước tới bên cạnh, tôi còn chưa hết ngạc nhiên lúc trước, hỏi một vài vấn đề bên lề pháp luật, sau đó trao đổi danh thiếp với tôi. Trên danh thiếp ghi tên là Lyle Ultan, phía sau là một cái logo, phía dưới viết chữ nhỏ Greendale Park Hotel.

Buổi tối hôm đó, tôi nằm ở trên giường, lần đầu tiên không thể ngủ trong vòng 2 phút, tôi xoay người nhìn ánh trăng mờ mịt phản chiếu trên trần nhà, ở trong bóng tối thầm đọc tên anh “L-y-l-e”, cái tên không phổ biến, như tôi vậy không phải người ngoại quốc nói tiếng Anh, không để ý sẽ đọc thành Lyre (thụ cầm), hoặc Liar (kẻ nói dối).

Chú thích:

(1) : Black tie Party : Bữa tiệc cà vạt đen.

9. Chương 8: Hoa Sen

Sáng sớm hôm sau, tôi vừa tới công ty lập tức có hoa tươi gửi đến, là mấy cành hoa sen còn chưa nở rộ cùng lá sen nhỏ nhắn tươi xanh, cắm trong một cái bình thủy tinh dài nhỏ. Trên thiếp đính kèm với hoa, mời tôi cùng ăn cơm trưa. Kí tên là Lyle Ultan. Bởi vì loại hoa này bình thường được nhập khẩu từ Việt Nam, tôi nghĩ mình nhất định được cho là người Việt Nam. Ở trong mắt người da trắng, những người Châu Á đều là một. Nhưng trong lòng tôi lại biện hộ cho anh, nói thật, tôi cũng không phân biệt rõ giữa hậu duệ của Latinh và hậu duệ của Ailen- Anh.

Cả buổi sáng trôi qua thảnh thơi không yên, điều này chưa từng xảy ra với tôi. Kết quả cuộc hẹn vào bữa trưa đó khiến tôi thất vọng. 1 giờ, một chiếc xe hơi Chrysler màu đen có rèm che đỗ dưới văn phòng chờ tôi. Nhà hàng nhìn qua có chút vắng vẻ, địa điểm ở một quảng trường cách công ty khá xa, mà chúng tôi tán gẫu hoàn toàn không hề hợp ý nhau, hai người đều có loại cảm giác không biết nên nói gì. Anh cư xử như một quý ông, nhưng không phải chu đáo, nói cho tôi biết anh làm công việc quản lý ở khách sạn Greendale Park, là một người lữ hành chân chính. Ăn cơm xong, lúc ngồi lại vào chiếc xe hơi khổng lồ có rèm che, tôi cảm thấy chúng tôi sẽ không còn cơ hội gặp lại, mười phút sau, ở dưới lầu công ty nói một câu “Keep in touch” (1), có thể chính là câu nói cuối cùng giữa chúng tôi.

Nhưng mọi việc dường như không phát triển theo hướng mà tôi nghĩ đến. Xe chạy đến dưới lầu công ty, anh không có ý nói tạm biệt, trong suốt con đường dài không hề dừng lại, anh ý bảo tài xế quay lại một vòng quanh quảng trường. Tôi nói tôi hôm nay rất bận, không thể ở ngoài lâu được. Anh nói, thời gian của anh cũng rất gấp, buổi chiều sẽ đi công tác Los Angeles, phải đi hết 1 tháng, nhưng có việc anh nghĩ cần làm trước khi đi. Tôi hỏi, là cái gì, có muốn tôi giúp hay không. Anh gật đầu, sau đó hôn tôi.

Tôi hơi run run, tim đập đến nỗi ngực đau đớn. Nhưng không chút do dự, tôi nguyện ý để miệng anh dán lên, nhẹ nhàng ma sát môi trên cùng môi dưới của tôi, tách chúng ra, nghiêng đầu gật một cái, mang theo một chút ham muốn phức tạp muốn đi vào sâu hơn nữa, ngày đó tôi mặc một bộ quần áo mang phong cách nam, mặc một chiếc áo sơ mi sọc với khuy măng sét, tay anh vén tóc tôi sang một bên, cách một lớp vải mỏng mà phẳng phiu vuốt ve cổ tôi, cột sống cùng xương bả vai. Tất cả đều không có lý do, lần đầu tiên tôi có cảm giác mình thì ra có thể căng ra mà mềm mại như vậy, hoàn toàn không đề phòng. Đương nhiên tôi còn rất thận trọng, tay của tôi đặt ở trên đùi mình, hoàn toàn không nghĩ tới đụng chạm vào thân thể anh.

Tôi không xác định được cái hôn kia kéo dài bao lâu, tôi có chút lơ mơ. Cho đến khi xe quay được một vòng rồi trở lại dưới lầu công ty, tôi giả bộ rất vội vàng, tạm biệt rồi xuống xe. Sau khi hồi tưởng lại cảm thấy vô cùng giận dữ. Chiếc xe kia không phải loại limo cỡ lớn, lái xe là có thể nhìn thấy phía sau, đương nhiên người lái xe kia sẽ tỏ vẻ hiểu biết, làm như không nhìn thấy, có thể thấy được anh đã gặp nhiều cảnh ướt át này rồi.

Đây là nụ hôn đầu tiên của tôi và Lyle Ultan, a real passionate kiss (2). Mà tôi thậm chí không thể nói mình hiểu về anh. Tôi biết tên của anh, số điện thoại, biết anh hơn 30 tuổi, cao khoảng 6 thước 2 tấc, tôi biết anh làm việc ở Greendale, nhưng không biết anh giữ chức vị cụ thể gì, tốt nghiệp trường Đại học nào, có bao nhiêu sản nghiệp. Mà theo tình hình thông thường, dường như mỗi một đối tượng hẹn hò nghiêm túc trong 1 giờ đầu tiên sẽ đem hết những vấn đề này nói sơ lược qua, ít nhất phải nói rõ ràng trước lần hôn môi đầu tiên. Có lẽ anh hoàn toàn không hề nghiêm túc, hoặc là do tôi vẫn sống trong cái vòng luẩn quẩn bảo thủ không chịu thay đổi, hơn nữa tôi vẫn luôn nghĩ bản thân có thể sống trong cái vòng đó suốt quãng đời còn lại.

Chú thích:

(1) Keep in touch : giữ liên lạc

(2) passionate kiss : nụ hôn đam mê.

10. Chương 9: Lyle Ultan

Tôi đoán Lyle Ultan đưa tôi đến nhà hàng đó, là vì không muốn có người nhìn thấy, thậm chí tên dùng để đặt chỗ cũng là tên giả. Nhưng châm chọc là, chúng tôi vẫn khiến người khác để ý. Buổi chiều ngày hôm đó, lúc đang pha cà phê hòa tan ở phòng nghỉ, mấy tên đồng nghiệp gà mái lại gần tôi nói: “Cô xem ra không hề ngoan ngoãn như vậy, đúng không?” Trên mặt lộ ra một nụ cười bí ẩn.

Tôi không biết anh muốn ám chỉ cái gì, vô tội nhìn anh.

Anh cũng nhìn tôi, làm ra bộ mặt tôi sẽ không qua mắt được anh ta, “Tôi phải nhắc nhở cô, Ultan là khách hàng của công ty, hơn nữa, lại là bạn cũ của sếp.” Sau đó tôi vội phản ứng, hỏi anh ta về vấn đề đó trước

khi xoay người bước đi.

Thật ra không cần anh nói, tôi cũng biết khoảng cách giữa tôi và Lyle Ultan. Có một loại người, mặc dù không phải quá điển hình, ngay cả khi bạn không biết anh ta, bạn cũng biết anh ta không phải như vậy, cách anh nói chuyện, giọng của anh so với đủ kiểu người mà tôi từng gặp càng trong trẻo, rõ ràng hơn, động tác và thái độ của anh mang theo một chút mùi vị siêu việt, là siêu việt hơn hẳn so với cảm giác về sự ưu việt thông thường. Không chỉ toát ra bởi tiền tài hay địa vị, ít nhất không phải thứ tiền tài địa vị kiểu thức ăn nhanh chỉ vài năm là có thể tạo ra được. Nhưng Rona, nếu Rona chính là sếp trong lời nói của tên đồng nghiệp gà mái kia, điều đó khiến tôi cho rằng người phụ nữ tôi luôn coi như một biểu tượng tôn thờ sự nghiệp có mối quan hệ gì với Lyle Ultan?

Lyle Ultan đi được một tháng chúng tôi cũng không liên lạc bằng điện thoại. Đồng thời, mùa thu cũng đến, ngoài cửa sổ lá cây dần dần chuyển sang sắc vàng ảm áp, đôi khi, gió có chút lạnh thấu xương. Danh thiếp của anh tôi kẹp trong tờ cuối cùng trong cuốn sổ liên lạc ở ngăn kéo thứ nhất bên tay trái bàn làm việc. Trong danh bạ điện thoại xếp theo thứ tự chữ cái đầu biểu tượng chữ U, có một đoạn thời gian tên của anh là duy nhất trong danh sách chữ U, cho đến khi thêm tên của một người Nhật Bản cũng có chữ cái đầu là U vào.

Tôi không có nhiều thời gian lẩn để nghĩ đến anh, từ sáng sớm cho đến tờ mờ tối, tôi đi bộ 20 phút, ngồi trong tàu điện ngầm hết 40 phút để đến công ty, sau đó 8 giờ làm việc, thường xuyên tăng ca, giống như một cô gái trẻ tuổi tay làm hàm nhai trên đường đi bộ hoặc trong tàu điện ngầm. Nhưng, đôi khi, mặc dù chỉ là một vài khoảnh khắc, tôi đang đi trên đường, mà gió đột nhiên thổi, vô số những phiến lá khô màu vàng óng bay bay, xoay tròn rồi rơi xuống mặt đường ẩm ướt, giống như một cảnh đẹp tuyệt mỹ trong một thước phim quay chậm, những khoảnh khắc như vậy từng bước từng bước một ngân vang trong cổ họng tôi từng âm tiết, cho đến khi bắt giác tôi nhẹ nhàng thốt ra: L-y-l-e.

11. Chương 10: Bữa Trưa Sớm

12. Chương 11: “fall” In Love

Sự thật chứng minh rằng, dưới ánh mặt trời kia, tôi đã làm ra chuyện ngu xuẩn để ngày hôm sau nhất định phải hối hận.

Tôi không nghĩ ngợi lâu, chính xác là chỉ mất hai giây trong đầu. Sau đó gật đầu, chẳng hề do dự. Cho đến khi đến nơi mà anh nói, là một căn hộ trên tầng 30 của khách sạn Greendale Park. Đủ loại dấu hiệu cho thấy, e là anh chỉ muốn có một đoạn tình phong lưu với một cô gái Phương Đông thôi, nhưng tôi cũng không muốn nghĩ quá nhiều.

May mà căn hộ này thuộc điều hành của một khu chung cư, chứ không phải một căn hộ bình thường, tôi nghĩ khả năng có người nhìn thấy tôi và anh đi vào sảnh lớn khách sạn này không thể không có. Trên hành lang riêng biệt, chỉ có một vị quản gia là một ông lão người Anh đứng nhìn chúng tôi từ xa gật đầu thăm hỏi, vẻ mặt vô cùng chuyên nghiệp không có bất kì biểu hiện nào, thang máy chuyên dụng lên tới tầng 30. Phòng rất lớn, trang trí đơn giản nhưng kết cấu khá phức tạp theo phong cách Tudor(1), mọi thứ xung quanh không nhiễm một hạt bụi, không có bất cứ một vật dụng cá nhân nào ở những nơi có thể nhìn thấy, bức rèm dày đã được kéo ra, nhưng ánh sáng yếu ớt của một buổi chiều trời đầy mây xuyên qua những bức rèm mỏng màu trắng vẫn tối đen như trước.

Anh dẫn tôi đi vào, đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, hai tay nâng khuôn mặt tôi lên hôn rất dịu dàng. Còn ánh mắt tôi lướt qua bờ vai anh, thẳng đến cánh cửa phòng ngủ đang rộng mở, rơi xuống trên chiếc giường King Size(2) kia. Sau đó nói một câu rất có trọng lượng –it’s my first time, I think you should know.(Đây là lần đầu tiên của em, em nghĩ anh nên biết)

Kể từng trải này có chút sững sốt, sau đó cũng nói một câu rất nghiêm túc : you know what you are doing, don't you? Are you sure?(Em biết anh đang làm gì, phải không? Em chắc chứ?)

Mặc kệ anh nghĩ như thế nào, những gì có thể nói được tôi đã nói. Tôi trả lời, definitely sure.(em chắc) Sau đó chủ động cởi quần áo của anh.

Khăn trải giường phòng anh là lụa tơ tằm màu vỏ trứng, sau đó, không ngoài dự đoán, khăn trải giường kia xem như bị hủy, quần áo của anh vo tròn trên giường, cũng bị dính chút máu. Tôi tắm vòi hoa sen, sau đó dứt khoát từ chối lời mời ăn tối, mặc quần áo rời đi. Nhưng, tiếng kim loại sắc nhọn phát ra do bánh xe tàu điện ngầm ma sát với đường ray, tiếng mọi người nói chuyện với nhau, tiếng bước chân, tiếng gió thổi, tất cả mọi thứ đều có thể khiến tôi nhớ tới thân thể và cảm xúc khi ở bên anh, tôi nhắm mắt lại, trong nháy mắt cảm thấy tê dại đi. Tôi không có kinh nghiệm khác để so sánh, nhưng tôi tin rằng cảm giác này hoàn toàn khác, lúc đó tôi gần như bị mê hoặc đến khó hiểu, từ đầu đến cuối, cơ thể của tôi dường như trôi nổi trên giường không sót đến 5cm², vì chỉ có như vậy mới có thể kề sát cơ thể anh hơn, không có khe hở, hòa tan vào nhau.

Về đến nhà đã hơn 5 giờ. Tôi không muốn lại nhớ tới chuyện xảy ra lúc chiều, gọi điện thoại rủ vài người bạn đi ăn cơm và đi bơi đêm. Hai người là bạn học cũ ở trường Luật của tôi, bây giờ đã làm việc ở New York, người còn lại chính là Nick Tse. Toàn bộ buổi tối là tiếng nói chuyện càu nhàu lẫn với tiếng nhạc huyền ảo đến tận nửa đêm. Về nhà đã là rạng sáng. Trước khi ngủ nhìn thấy trên điện thoại có hai cuộc gọi nhỡ, một tin nhắn, không biết có phải cố ý không, một chút cũng không nghe thấy: You are gorgeous. It's the best I thought I could ever have. Call me.(Em thật đẹp. Đây là lần tuyệt nhất anh từng có. Gọi cho anh)

Tôi trả lời lại một cách đơn giản: send me the laundry bill and don't contact me anymore.(Gửi hóa đơn giặt là cho em và đừng bao giờ liên lạc với em nữa) Nghĩ thầm, mọi chuyện đều đã kết thúc.

Chú thích:

- (1) Tudor: 1 phong cách kiến trúc cổ điển
- (2) King Size : khổ lớn, 198 x 205 cm.

13. Chương 12: Mỉm Cười

Tôi cởi quần áo, mặc quần lót Bra đứng trước bồn rửa mặt đánh răng, ánh đèn màu vàng của cái bóng đèn cũ trong phòng tắm phát ra những tiếng tích tích, giống như một khúc dạo đầu cho những cảnh kinh hoàng trong phim kinh dị. Tôi nhìn chính mình trong gương, vừa mới qua sinh nhật tuổi 24 một tháng trước, các đường nét trên khuôn mặt và cơ thể dường như vẫn còn đang đứng ở giữa cái ranh giới tinh xảo, trưởng thành, thậm chí đôi khi còn bộc lộ bản lĩnh. Hơn nữa cũng có một chút non trẻ không giấu đi được. Tôi đoán đây có lẽ là điều hấp dẫn Lyle Ultan, vì ngoại trừ điều đó ra, tôi không nhìn ra còn gì đặc biệt cả. Mà sự non trẻ này, tôi không biết có thể bảo tồn được bao lâu, một năm hoặc hai năm, hoặc đến mùa xuân tiếp theo sẽ biến mất không còn vết tích. Dù sao đối với tôi cuộc sống này vừa thực tế vừa căng thẳng, tôi muốn kiếm tiền để sống qua ngày, để tránh mưa tránh gió, muốn cầm theo 5kg giấy tờ văn kiện và máy tính, mà vẫn có thể bắt kịp tàu điện ngầm trước khi cánh cửa đóng kín 1 giây.

Tôi nhìn vào gương bĩu môi, dù sao cũng đã kết thúc rồi, nghĩ nhiều cũng vô ích. Ít nhất là đến thời điểm này, tôi cũng coi như đã chiếm thế thượng phong. Tôi nhảy lên chiếc giường đi ngủ như thường ngày, thậm chí còn có chút hài lòng. Kết quả là ngủ không ngon giấc, cho đến khi trời chập choạng sáng mới thi u thi u ngủ. Đến 8 giờ dù có thể nào cũng không thể ngủ được, mặc quần áo xuống lầu. Lúc mua bữa sáng và tạp chí trở về, phát hiện một chiếc Porsche màu đen đỗ dưới lầu, tôi sống trong một khu phố có giá thuê rẻ, cũng có thể coi là tương đối nghèo, chưa từng thấy qua một chiếc xe đắt tiền như vậy. Lúc tôi đi ngang qua, cửa xe mở ra, Lyle Ultan từ trong xe bước ra. Vẫn như trước chẳng nói chẳng rằng, đưa cho tôi tờ giấy.

Là hóa đơn giặt đồ của khách sạn, đúng hơn là laundry bill. (hóa đơn giặt là) Tôi đối mặt, cúi đầu lấy 8 pound tiền lẻ đưa cho anh. Anh nhận lấy tiền, cầm luôn lấy tay tôi, hôn vào môi tôi một cái. Sau đó, nở nụ cười. Tôi có một ấn tượng rằng, anh rất ít cười, trước đó cùng lắm chỉ hơi nhếch khóe môi, cho dù có nở nụ cười, nói chung cũng không nhận ra. Nhưng lần này anh hoàn toàn cười thật lớn, mặc kệ thực tế anh là người như thế nào, anh cười đến vô cùng dịu dàng mà ngại ngùng xấu hổ.

“Đây có phải cơ hội cuối cùng của anh hay không? Anh sẽ không bỏ lỡ.” Anh nói.

“Sao anh có thể tìm tới đây?”

“Business Contingency Plan (Kế hoạch kinh doanh dự phòng) của em làm không tệ.”

TMD(1) trong lòng tôi thầm mắng, đừng nói là Rona đã cho anh biết nhé, hỏi anh: “Có phải anh muốn em bỏ việc phải không?”

Anh tuyệt đối không có ý đó, đến gần từng bước, vươn tay ôm lấy tôi. Có những chuyện vô cùng kì lạ, con người gần như xa lạ, nhưng lại có những cử chỉ cơ thể vô cùng thân thiết quen thuộc. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, thở dài hỏi: “Vậy anh muốn em làm gì?”

“Thử xem xem chúng ta có hiểu nhau không.” Anh trả lời.

“Điều này dường như không phải One night stand (2), à không, các bước đi cần thiết của one afternoon stand (3).” Tôi cười nói.

“Đến tột cùng là vì sao mà em suy nghĩ như vậy?” Anh làm bộ như phiền não lắm.

“Lần đầu tiên làm tình ở trong phòng khách sạn, em thậm chí còn không biết anh ở đâu.”

“Tôi ở trong phòng khách sạn đó. Tôi là một Hotel kid(4) thật sự.” Anh cắt ngang lời tôi, in dấu thêm một nụ hôn lên môi tôi.

Chú thích:

(1) TMD : chữ thề

(2) One night stand: nghĩa đen là buổi biểu diễn một đêm, nhưng ở đây ý nữ chính muốn nói là tình một đêm

(3) One afternoon stand: tương tự nghĩa One night stand, ở đây có thể hiểu là tình một buổi chiều. :D

(4) Hotel Kid : là tựa đề một cuốn sách nói về tuổi thơ của một đứa trẻ sống ở quảng trường thời đại (Hotel Kid: A Times Square Childhood của tác giả Stephen Lewis).

14. Chương 13: Thị Xã Đông Hampton

Hotel Kid, Kí ức tuổi thơ của Stephen Lewis. Tôi nhớ rõ đã từng đọc lướt qua những đánh giá ở bìa sau của cuốn sách, dường như là một thế giới vàng son, lộng lẫy sắc màu, đối với những đứa trẻ đã từng trải qua toàn bộ thời thơ ấu bên trong nó, loại cuộc sống này, ngay cả trong thời kì đại suy thoái cũng không ảnh hưởng tới, như đang tận hưởng một ly kem trái cây vô tận. Nhưng đối với đàn ông mà nói một người ở tuổi 30, đối với thức ăn mỹ vị cũng chẳng còn bao nhiêu nhiệt tình, chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy.

“Không phải là em nên mua Hotel Kid chứ? Sách của Lewis để biết thêm về anh?” Tôi cười nhạo anh.

“Anh không có già như vậy, ngày bé cũng không ở Quảng trường Thời đại.” Anh trả lời, suy nghĩ một chút nói muốn dẫn tôi đến một nơi.

Tôi nói tốt, nhìn anh, mang theo vẻ mặt đầy hứng thú. Tôi sẽ cùng anh đi, bất kể nơi nào. Tôi lên xe, ngồi vào chỗ tay lái phụ, nói thầm với chính mình: “Dù sao thì chuyện xấu nhất cũng đã phát sinh rồi, không phải sao?”

“Xấu nhất? Anh tưởng là tốt nhất.” Anh nói, ngồi vào bên cạnh tôi, khởi động xe.

Tốt nhất hoặc xấu nhất, với tôi mà nói kỳ thật cũng không khác biệt là mấy. Thật lâu sau, tôi mới ý thức được, mặc dù để tóc dài và mặc váy, cuộc sống lành mạnh, nhưng có đôi chỗ, tôi chưa từng coi bản thân là một cô gái. Chính vì thế, nên khi học trung học, tôi mới có thể cười nhạt trước những lời răn dạy phải cẩn thận thật cẩn thận của Hiệu trưởng cho các cô gái. Chính vì thế, nên khi đối mặt với anh tôi đã quyết định bỏ cuộc. Đầu óc tôi giỏi hơn một cậu con trai, làm việc tốt hơn một cậu con trai, trên nhiều khía cạnh, tôi cũng không phải hoàn toàn thuộc giới tính thứ hai.

Nơi mà Lyle Ultan nói là thị trấn ven biển Đông Hampton. Dọc theo đường đi, tay anh nếu không phải ở trên hộp số, thì lại ở trên người tôi. Còn tôi mỗi khi dừng lại đèn đỏ lại cùng anh hôn môi, khiến cho tất cả từ đầu tới cuối đều trở nên rất phiêu lưu.

Hơn hai giờ sau, đến khu vực thị trấn Đông Hampton, thời tiết sáng sủa, mùa thu đã đến, trên đường xe chạy rực rỡ lá vàng, khu nghỉ mát bình thường ồn ào vào mùa hè giờ đây như một tòa thành bị bỏ hoang. Tiếp tục hướng về phía biển, cho đến khi xe tiến vào một tòa biệt thự màu trắng. Anh nói cho tôi biết đây chính là nhà của cha mẹ anh, trước đây khi còn bé có mấy lần anh về chỗ này nghỉ hè. Trên ban công tầng hai có thể nhìn thấy bờ cát không bóng người cùng với bãi cát trắng xám, bể bơi sau nhà đã sớm được rút hết nước, dưới đáy bể có không ít lá rụng, đồ đạc trong phòng đều được che vải trắng, có vẻ hoang vắng hiu quạnh, nhưng không biết vì sao, tôi cảm thấy tất cả đều rất hoàn mỹ, đối với một đoạn tình cảm phiêu lưu từ đầu tới cuối mà nói.

Anh nói có thứ muốn cho tôi xem, mà tôi thì buồn ngủ muốn chết. Cơn buồn ngủ của buổi tối hôm trước toàn bộ đều ập tới. Vì thế anh trải giường nệm cho tôi, giúp tôi cởi quần áo, tôi không nghe anh nói chuyện, đã vùi mặt và thân thể vào đồng chăn màn, chỉ trong vòng một phút ngủ đến không thể không thể gọi dậy được nữa. Lúc tỉnh lại, trời đã chạng vạng. Mình tôi ở trên giường, bên cạnh là một album ảnh cũ bìa màu nhung đen. Tôi ngồi xuống, kéo một chiếc gối béo ra sau lưng, mở trang đầu tiên lên liền nhìn không được cười rộ lên – thời thơ ấu của Lyle Ultan, không rõ là được chụp lúc bao tuổi, nhưng chắc chắn là chưa đến 10 tuổi, mặc một bộ đồ bơi kẻ sọc đeo kính bơi đứng trên bãi biển, mặc một chiếc áo thể thao Ivy league đi xe đạp.....

Nụ cười trên mặt tôi, đồng thời trong lòng cũng nhân lên càng nhiều, nhiều đến mức cảm thấy vô cùng ấm áp. Tiếp theo, là một bức ảnh khuôn mặt nổi bật, làm cho tôi không biết vì sao nước mắt bất giác rơi ra. Đó là hình ảnh một cậu bé với mái tóc màu nâu, le lưỡi với những hình ảnh xung quanh, biểu hiện kia như muốn nói với cả thế giới, nói: Tôi địa ngục đi!

Cho đến ngày hôm sau tôi mới nhớ ra, cảm giác đau đớn quen thuộc này là lúc tôi chụp ảnh khi còn 4,5 tuổi, trong tấm ảnh vẽ mặt của tôi và anh gần như giống nhau như đúc. Điểm khác biệt duy nhất là, anh ở trên bãi biển Đông Hampton, còn tôi thì thò đầu ra từ sau một thân cây loang lổ của một gốc ngô đồng trong một công viên yên tĩnh ở Thượng Hải. Trong nháy mắt nhớ tới lúc đó, tôi hưng phấn muốn chết, cuối cùng cũng tìm được điểm giống nhau giữa chúng tôi, hơn nữa sự giống nhau đó không phải của ngày hôm nay, mà là của nhiều năm trước, thời điểm khi chúng tôi còn hồn nhiên, vui tươi hơn, giống như chúng tôi đã từng gặp nhau nhiều năm về trước vậy. Buổi tối hôm đó, tôi gọi điện thoại về Thượng Hải, bảo ba tôi tìm những tấm ảnh khi tôi còn bé, gửi cho tôi. Nhưng chỉ trong vòng mấy ngày sự hấp dẫn đó đã bị tiêu tan chờ đợi bưu kiện quốc tế. Tôi và Lyle, khoảng cách giữa hai người vẫn sâu không thấy đáy.

15. Chương 14: Hai Hành Tinh Gần Trong Gang Tắc

16. Chương 15: Những Viên Thuốc

17. Chương 16: I U

Buổi chiều ở công ty tôi nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh, trong lớp giấy bọc màu nâu là một hộp nhung màu tím có nhãn hiệu Van Cleef Arpels. Tôi trốn vào phòng nghỉ mở ra xem, bên trong là một chiếc vòng cổ, mặt dây là một viên kim cương hình hoa bốn cánh. Hình như tôi từng nói với anh là tôi thích thương hiệu này, kiểu vòng cổ như thế này. Nhưng tôi không nghĩ rằng, chiếc vòng cổ này được coi như một món quà, hay vẫn chỉ là thù lao, thay cho những thứ thô tục tương đương giá trị với nó.

Tôi gửi một tin nhắn cảm ơn anh, không đứng đắn hơn nữa: “Tối hôm qua cũng không hẳn quá tệ, anh rất ngọt.”

Một lúc lâu sau anh mới nhắn lại, lạnh lùng một câu: “Cảm ơn, giữ liên lạc.”

Bất kì ai cũng đều biết, “Giữ liên lạc” nghĩa là không cần liên lạc nữa. Buổi tối ngày hôm đó tôi cũng không tới chỗ anh nữa, không có điện thoại không có tin nhắn không có bưu kiện, ngày hôm sau cũng như vậy. Tôi nghĩ mình coi như là thất tình rồi, nhưng cũng không hẳn là thất tình đến nỗi xấu xí như vậy. Dù sao tôi cũng đã sớm lường trước rồi, giữa chúng tôi chỉ có thể chấm dứt như vậy, còn có thể như thế nào?

Đúng lúc Nick Tse gửi email vào hòm thư, không sớm cũng không muộn, tới vừa lúc. Anh đang có kế hoạch đi du lịch Alaska, chủ yếu là vì muốn ngắm cảnh bình minh. Tôi lập tức liền ghi danh tham gia, trong lòng nghĩ, đây sẽ là nỗ lực đầu tiên để quên Lyle Ultan, tôi biết sẽ không dễ dàng gì để quên được anh. Chúng tôi chia nhau rủ thêm mấy người nữa đi cùng, xin phép nghỉ, đặt vé máy bay, đặt khách sạn. Cuối tuần xuất phát, tổng cộng có 6 người, 3 nam 3 nữ.

Du lịch 4 ngày 3 đêm, đặt 3 phòng, đều là phòng đôi. 3 nam 3 nữ cùng đi với nhau hoặc là không biết nhau, hoặc là quan hệ bạn bè bình thường, ai cũng có thể nhận ra, lần du lịch này không có chút ồn ào hay khoa trương nào. Đêm trước ngày xuất phát, cả đám tụ tập ở quán bar, không biết là ai khởi xướng, hay là tất cả cùng đề xướng. Nói cách khác mỗi buổi tối phải ngủ cùng một người khác nhau. Mọi người cười ầm lên haha, diễn một phiên bản American pie thật sự.

Về đến nhà là tầm khoảng 9 giờ 30, 6 giờ sáng mai đến sân bay, cho nên phải đi ngủ sớm. Tôi kiểm tra hành lý lại lần nữa, lúc chuẩn bị rửa mặt đi ngủ, lại nhìn thấy chiếc hộp nhung Van Cleef Arpels trong ngăn kéo kia. Bởi vì thoạt nhìn trông nó rất đắt tiền, tinh xảo, mỏng manh, dễ vỡ, cùng với căn phòng bài trí đơn giản sơ sài của tôi không hợp nhau cho lắm, cầm nó lên sau khi đặt ở nơi này, chiếc vòng cổ đang ở ngay trong cái hộp, ngẫu nhiên mở ra xem, từ đầu tới cuối còn chưa bao giờ đeo. Ban đêm tĩnh lặng, nhìn thấy nó khiến tôi đột nhiên cảm thấy khó chịu, mang theo một loại tâm tình vô cùng kì lạ, tôi mở chiếc hộp ra, lần đầu tiên lấy chiếc vòng cổ ra, không đeo, tỉ mỉ lật từng lớp ngăn bên trong hộp, tìm biên lai. Có biên lai là có thể trả, không bằng đi trả, đổi thành tiền, đã xấu xí rồi thì cho đáng xấu xí hoàn toàn luôn. Không tìm được biên lai. Lyle không đem chuyện này ra Tacky & Insulting như tôi nghĩ. Đeo chiếc vòng cổ mềm mại lên tay, dưới ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn đầu giường, ở cuối móc khóa tôi chưa từng để ý có một vật trang trí rất nhỏ bằng bạc rủ xuống, hơi đu đưa, sau đó dần chậm lại, tôi nhìn thấy rõ ràng ba kí hiệu: I U.

18. Chương 17: Carolyn Murphy

19. Chương 18: Alaska

20. Chương 19: Ánh Sáng Cực Bắc

21. Chương 20: Một Cuộc Sống Khác

Không biết vì cái gì, lúc buổi sáng tỉnh dậy, chúng tôi làm rối tung mọi thứ. Đầu của tôi gối lên cánh tay tôi, chân anh đặt trên đùi tôi. Thực ra tưởng ngủ của tôi rất xấu, nếu đổi lại là Lyle sẽ không hào phóng để tôi đè nặng như thế đâu. Những người nước ngoài thường hay tức giận những chuyện nhỏ nhặt lắm.

Ngay cả bồn rửa mặt trong phòng trắng mặt cũng là đồ đôi. Tôi và Nick mỗi người đánh răng ở một cái, hai người trong gương thoát nhìn như Lyle Ultan và Carolyn Murphy trông rất xứng đôi, hai người như vậy mà ở cùng một chỗ chắc chắn sẽ rất vui vẻ. Tôi nhổ bọt kem đánh răng trong miệng ra, nhìn Nick qua gương nói: “Nếu 30 tuổi em vẫn chưa gả được cho ai, xin anh thương xót mà lấy em nhé.”

Anh không nói gì, tiếp tục đánh răng, làm mặt quỷ, chân đi dép của khách sạn vươn ra đá tôi.

Anh vẫn không cho tôi câu trả lời, sau đó chúng tôi cũng không nói đến đề tài này nữa. Ăn xong bữa sáng, mau một ít quà tặng ở các cửa hàng gần đó, rồi đến sân bay. Trên chuyến bay trở về, tôi có gửi một tin nhắn cho Lyle, nói cho anh biết số hiệu chuyến bay, nói: Anh tới đón em đi. Anh đơn giản trả lời “Ừ”.

Lúc máy bay hạ cánh xuống New York cũng là 10 giờ tối rồi. Xe của Nick ở gara của sân bay, hỏi tôi có muốn đi nhờ xe hay không. Tôi đang nghĩ xem một lí do nào đó để từ chối, nhưng đột nhiên lương tâm trỗi dậy, cảm thấy mình không thể ti bỉ như vậy, nên thành thật nói với anh có người sẽ đón tôi, hơn nữa còn là một người đàn ông. Anh nói: “Tốt lắm” Xoay người cầm hành lý, lên xe của anh đi qua sân bay vắng vẻ ra ngoài đại sảnh. Nhìn bóng lưng anh, cùng mái tóc ngắn sau gáy được cắt tỉa gọn gàng, tôi đột nhiên có chút buồn, cảm thấy bản thân như đang vẫy chào cuộc sống vậy.

Điện thoại vang, Lyle nói anh đã đến, nói cho tôi biết chỗ anh đứng và biển số xe. Tôi ra đến nơi, tìm được chiếc xe kia, chạy chậm qua, đưa ba lô cho tài xế. Cửa xe mở, bên trong còn tối hơn cả ngoài trời, anh vươn tay về phía tôi, kéo tôi vào lòng, ôm tôi một cái.

“Em có ngửi thấy mùi của lá thông và tuyết không?” Anh dấn vào tóc tôi, nói nhỏ bên tai tôi.

Tôi cũng quay đầu ra ngửi, nói với anh đây là mùi hương cổ điển của một người đàn ông khác, hơn nữa còn thẳng thắn nói cho anh biết đây là thành quả của buổi tối hôm trước, sau đó hỏi anh: “Em nhìn qua không thể hư như vậy, có phải không?”

“Từ trước tới giờ em đã không ngoan rồi.” Anh để tài xế lái xe, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ nói, “Ngay từ đầu đã vượt sức tưởng tượng của tôi.”

Anh trả lời ngoài dự kiến của tôi, tôi đã nghĩ rằng anh ít nhất cũng sẽ có chút đổ kị hoặc không vui. Nhưng anh không có. Cũng tốt, tôi tự nói với chính mình, ít nhất cũng chứng minh anh không phải vì chuyện trinh tiết mới quẩn quýt với tôi lâu như vậy. Có lẽ tôi thực sự nên quên anh đi, sau đó đi tìm một người ăn nhiều hơn tôi, thô hơn tôi, hoặc ít nhất cũng phải thô như tôi, yêu tôi nhiều hơn tôi yêu người đó để kết giao, giống như Nick.

“Em cũng nghĩ em và anh suy nghĩ không giống nhau.” Tôi trả lời anh, không có vẻ gì là mất hứng cả. Không đợi anh kịp phản ứng, liền lái sang chuyện khác, hỏi anh thích tôi kiểu áo ngủ gì.

“Trước giờ em vẫn ổn mà.” Anh nói với tôi những thứ này không thể phân biệt trắng đen được, Không phải cứ ngoan ngoãn là phải mặc áo sợi bông quần lót chữ V. Áo ngực không được thêu ren, toàn bộ bra phải là màu sáng và có bề mặt mịn màng.

“Giống như một cô bé.”

“Giống diễn viên múa ba lê hơn.”

“Anh thích đáp án này.” Tôi nói, ôm cổ hôn một cái vào miệng anh, còn anh giống như vô số lần trước biến một nụ hôn đơn thuần thành một cái hôn sâu. Anh luôn hôn rất giỏi, nhưng tôi tình nguyện yên lặng, còn hơn trong lúc ôm mang theo chút khơi gợi. Cho nên tôi cắt ngang anh, nói: “Anh luôn hôn người khác như vậy sao? Tại sao quần áo của anh lại không bao giờ bị nhăn?”

“Một ngày thay ít nhất ba lần, càng hoạt động đặc biệt càng thay nhiều.” Anh trả lời, lần này không phải đáp án tôi thích.

Một lúc sau, ở trong căn phòng không dính chút bụi bẩn của anh, tôi vừa từ nhà tắm tắm rửa một chút ra, mặc bộ quần áo giống một diễn viên múa ba lê. Còn anh thì nằm ở trên giường, tôi đi qua nhảy lên trên người anh, hỏi anh: “Những người đàn ông khác họ làm tình như thế nào?”

“Anh không biết, anh không làm cùng đàn ông.” Anh hay nói đùa, nhưng vẻ mặt trước sau như một rất bình tĩnh.

Tôi nở nụ cười, “Vậy những người phụ nữ khác đâu?”

Anh không trả lời. Nhìn tôi, kéo tôi lại gần hơn, cho đến khi dán lên người anh.

Tôi nghiêng đầu, nhìn bầu trời đầy sao qua bức rèm mỏng manh trông như những ngọn đuốc, bầu trời bị chiếu rọi chuyển thành màu tím biếc. “Biết không, anh càng có nhiều người phụ nữ, em lại càng thích anh.”

Anh ôm lấy tôi, hôn tôi, dùng giọng nói nhẹ không thể nhẹ hơn được nữa từ sâu trong cổ họng nói ra: “Shut up.” Sau đó làm tình với tôi bằng những kiểu không giống nhau, nó vừa quanh co vừa không thể nắm bắt, lại có chút gọn gàng dứt khoát. Không biết vì cái gì, buổi tối ngày hôm đó tất cả mọi thứ đều trở nên phá lệ, điên cuồng trôi qua, còn tôi thì bắt đầu hiểu ra, tôi càng không cần, anh lại càng để ý.

22. Chương 21: Porche

Chúng tôi tiếp tục quán quýt như thế. Lyle của tôi, tôi chỉ gọi anh như vậy trong lòng thôi, không biết trong lòng anh gọi tên tôi như thế nào. Căn phòng luôn không nhiễm một hạt bụi, quần áo luôn nhăn nhúm, chuẩn bị sẵn bao cao su, chưa bao giờ nói là ‘make love’, mà nói là ‘have sex’. Ngoại trừ gã đồng nghiệp gà mái đã từng nhìn thấy một lần, thì không ai biết chúng tôi ở bên nhau.

Chúng tôi hiếm khi hoạt động bên ngoài. Cho đến tận cuối tuần, trong một góc sáng sủa của tầng hầm gara B2 khách sạn anh giúp tôi tập xe, đương nhiên cũng không thể xem như là bên ngoài, chỉ có thể nói là hoạt động ‘bên ngoài’. Tôi thi bằng lái xe tầm một năm trước, hoàn toàn dựa vào nhiệt tình trước sau như một muốn vượt qua kì thi, sau đó hình như cũng không lái xe qua, lúc xe lăn bánh như bắt đầu một cuộc đua, dừng xe luôn bị lệch. Anh để tôi dùng chiếc Porche màu đen để luyện tập.

“Nếu va vào đâu hỏng thì biết đền làm sao?” Tôi hỏi anh.

“Chỉ sợ không dễ dàng sửa chữa đâu.” Anh trả lời, “Loại này cổ rồi, mua hơn 10 năm trước.”

Tôi không rành lắm về xe, xe Porche nhìn qua cũng chẳng khác biệt mấy, hơn nữa chiếc xe này giống như xe cứu hỏa vậy lúc nào cũng được lau rửa sạch sẽ, ngay cả khe hở trong lớp xe cũng không có chút bụi, thật sự không nhìn ra là xe cũ. Tôi chỉ nhìn anh lái qua một lần, đúng một lần khi đến thị trấn Đông Hampton. Những lúc khác, anh luôn dùng xe của khách sạn, Lincoln hoặc là Chrysler. Như vậy càng đơn giản hơn, anh bây giờ chỉ thích sự đơn giản, càng đơn giản càng tốt. Hơn 10 năm trước, mua một chiếc xe thể thao mui trần phong cách như vậy dường như là điều không thể tưởng tượng nổi.

Tôi luyện tập lái xuống tầng dưới gara, anh đứng bên ngoài xe quan sát. Rốt cục cũng thành công, tôi vui vẻ giang hai tay về phía anh, nói: “Mau khen em đi, đến hôn em một cái.”

Anh đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, đơn giản trả lời: “Ở đây có camera.”

Tôi chỉ có thể tự cười chính mình, một lúc lâu sau mới cùng anh nói chuyện. Anh biết tôi mất hứng, nói muốn dẫn tôi đến một party.

“Đây có thể coi là lần đầu tiên anh dẫn em ra ngoài gặp bạn bè.” Tôi giễu cợt nói.

“Anh có thể mang em đến bất cứ nơi nào, chỉ cần em đồng ý. Chỉ là anh cũng không có đủ bạn bè tốt để giới thiệu cho em biết.” Anh nói, “Nếu một ngày anh kết hôn, có khả năng anh phải tốn tiền thuê một phủ rể rồi.”

“Chúng ta có điểm giống nhau, chỉ sợ em cũng cần phải mượn một phù dâu về, nếu anh biết một công ty môi giới nào tốt, đừng quên báo cho em biết.”

Anh cười cười, hôn tôi ở một chỗ camera không tới được.

“Không phải anh vẫn thường xuyên dạy những cô gái trẻ lái xe ở đây đấy chứ?” Rồi khỏi bờ môi anh, tôi nhẹ nhàng hỏi.

“Trước em, chỉ dạy có Rona thôi.” Anh trả lời, “Hai người chắc biết nhau.”

“Chính là chiếc xe này?” Đường như qua một lúc lâu tôi mới mở miệng lại.

“Đúng.” Anh chắc chắn không biết tâm tình của tôi, tiếp tục nói: “Cô ấy luôn cảm thấy mình ngồi sai vị trí, lái xe sai làn ở trên đường.”

Nếu tôi nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên chúng tôi nói đến chuyện kết hôn, cũng là lần đầu tiên anh nhắc tới Rona Morgan. Có một đạo lý muôn đời không đổi ngày càng bày ra rõ ràng: Luôn có những người phụ nữ xinh đẹp rực rỡ nhất đứng bên cạnh người đàn ông như an.

23. Chương 22: Cheryl-ann

24. Chương 23: Quà Tặng

25. Chương 24: Lễ Tình Nhân

26. Chương 25: Superman Tháng 7 Năm 1985

27. Chương 26: Công Việc

28. Chương 27: Ấn Độ

29. Chương 28: Quyển Rũ

30. Chương 29: Ngọc Trai

31. Chương 30: 7.8

32. Chương 31: Hôn Lễ

33. Chương 32: Hồng Kông

Phản ứng của tôi chỉ là cười nhạo: “Lyle, em cho anh một cơ hội, lần này em coi như không nghe thấy, em hỏi anh ‘Anh yêu, anh vừa nói gì vậy?’ anh phải trả lời là ‘Anh cái gì cũng chưa nói nha.’”

Anh cũng cười cười, không nói gì, tay trái đặt trên vai tôi, nhẹ nhàng vuốt ve cổ tôi. Thang máy lên đến tầng mà anh ở, cửa mở ra, chúng tôi đi ra ngoài, dường như hoàn toàn quên mất đề tài vừa mới nói.

Một tuần sau, Lyle bay về New York trước. Trước khi đi nói với tôi: “Nếu em muốn anh ở lại, anh sẽ ở lại.” Tôi trả lời: “Không cần.” Sau khi anh rời đi, tôi vẫn như cũ bận bịu công việc, khối lượng công việc rất lớn, nhiều phiên hòa giải cuối cùng cũng đi đến gửi dữ liệu qua giữa hai biên giới kí kết, công việc ở Ấn Độ đã xong. Khi đó đã gần cuối tháng 10, tôi và Rydian hai người mang theo hai vali giấy tờ lên đường ra máy bay.

Thời gian đó tôi vẫn còn cảm thấy mệt chết đi được. Sáng sớm dậy không nổi, sau 2 giờ chiều, đầu óc rối tung hết cả lên. Ngực thì căng cứng lên. Đôi khi còn bị đau bụng, không phải là rất đau, chỉ là thỉnh thoảng lại hơi đau quặn lên. Mới lúc đầu, tôi nghĩ có thể là vì công việc vất vả và áp lực từ các mối quan hệ. Tại trước đây tôi thường có triệu chứng tương tự như vậy, chẳng hạn như hội chứng tiền kinh nguyệt. Mà kinh nguyệt tháng này cũng đã chậm hai tuần nay rồi. Ngẫu nhiên đi qua hiệu thuốc, tôi cũng từng nghĩ hay mua que thử thai thử một chút xem sao, nhưng luôn cảm thấy không có khả năng đó, kinh nguyệt của tôi thường không đều đặn chính xác, hơn nữa mỗi lần Lyle đều mang BCS. Về phương diện này anh rất cẩn thận, cẩn thận đến mức khiến tôi đau lòng. Ngay cả khi tôi vội vàng, nói không cần đeo, anh cũng nhất định phải phòng hộ cho tốt. Đương nhiên anh như vậy hẳn là phải rất cẩn thận, nếu không dăm bữa nửa tháng lại có một cô gái mang thai bắt anh phải kết hôn mất.

Trở lại New York trời đã tối muộn, tôi phát hiện trên áo lót bên phải có chút ẩm ướt, hơi bóp một chút còn có chất lỏng gì đó chảy ra từ đầu vú. Tôi lo sợ bất an nghĩ, đã 3 năm nay mình chưa đi kiểm tra sức khỏe, cho tới bây giờ chưa từng đi kiểm tra phụ khoa. Nghĩ tới nghĩ lui, dần dần phát hiện lần này mình bị bệnh, hối hận muốn chết. Hạ quyết tâm phải đến bác sĩ khám bệnh.

Nhưng đến thứ Hai đi làm, kế hoạch đi gặp bác sĩ bị lùi lại vô thời hạn. Bởi vì vụ kiện ở Ấn Độ kia, tôi được khen ngợi rất nhiều. Đến giờ ăn trưa, Rona gọi điện thoại đến rủ tôi cùng ăn trưa, hơn nữa nói có một người quan trọng muốn giới thiệu cho tôi biết. Một giờ sau, cùng cô đi xuống lầu tới đại sảnh, tôi mới biết được, người mà cô nói là đối tác bên văn phòng S&S ở Hồng Kông, đến New York làm việc chung. Quan trọng là, ông ta có thể chọn một người đến Hồng Kông làm việc.

“Sẽ được thăng chức đấy, hơn nữa không phải cô luôn tìm kiếm một cơ hội như vậy sao?” Rona nói với tôi.

Người Hồng Kông hơn 40 tuổi kia, cũng nói tiếng Anh kiểu Anh-Anh. Biết tôi đến từ Thượng Hải, xin lỗi tôi nói rằng ông không nói được tiếng Quan Thoại, một dáng vẻ rất tao nhã. Trong suốt bữa cơm, chúng tôi tán gẫu rất vui vẻ. Buổi chiều, tôi gửi lý lịch sơ lược cho ông, sau đó làm một cuộc phỏng vấn chính thức, lúc từ phòng họp nhỏ đi ra, ông nói: “Tôi còn phải phỏng vấn lại vài người, nhưng tôi nghĩ tôi có thể nói cho cô biết, nếu phía cô không có vấn đề gì, sau Tết nguyên đán sang năm, cô sẽ là người trẻ tuổi nhất ở Hongkong Senior Associate.”

- 34. Chương 33: Ngày 04 Tháng 11 Năm 2005
- 35. Chương 34: Harry Winston
- 36. Chương 35: Vụ Án Roe V Wade
- 37. Chương 36: Hiệu Ứng Hào Quang
- 38. Chương 37: Thủ Tục Trước Khi Xét Xử & Án Tử Hình
- 39. Chương 38: Bồn Tắm Nước Nóng Ở Bãi Biển Malibu
- 40. Chương 39: Không Đồng Ý Hồi Sức Tim Phổi
- 41. Chương 40: Caresse
- 42. Chương 41: Khúc Hát Yêu Thương
- 43. Chương 42: Áo Cưới

Những gì xảy ra tiếp đó, không nằm trong tầm kiểm soát của tôi, cũng không nằm trong tầm khống chế của Lyle. Rất nhiều người không liên quan gì đến nhau lại cùng chung tay vào chuyện của chúng tôi: Người tổ chức hôn lễ, nhà thiết kế áo cưới, nhiếp ảnh gia, biên tập viên báo chí, trưởng phòng quản lý bộ phận tiệc tùng của Khách sạn, thợ làm bánh ngọt, chủ cửa hàng bán hoa, mẹ anh, em gái, đương nhiên còn có cha mẹ tôi.

Cheryl-Ann là chuyên gia về hôn lễ, Lyle nói: “Từ khi học tiểu học con bé đã được giáo dục thành như vậy rồi, nó quan tâm tới hôn lễ từ khâu chuẩn bị cho đến khi kết thúc mới thôi.” Từ khi bắt đầu biết chúng tôi muốn kết hôn, dường như mỗi ngày tôi đều gặp cô. Cô đưa tôi đi chọn cái này, mua cái kia. Trong khi sau lưng lại nói: “ chuyện xưa như Trái Đất, cô ấy mang thai, cho nên bọn họ mới kết hôn.”

Tôi nhìn thấy một cái áo cưới màu trắng làn váy hình chữ A, phía trên khảm rất nhiều pha lê nhìn giống như một dải ngân hà, voan cài đầu rất đơn giản, chỉ cùng màu với đường viền satin. Mặc dù tôi thực sự thích chiếc váy đó, cũng rất giống lễ phục của tôi. Nhưng Cheryl-Ann và người tổ chức hôn lễ đều cảm thấy không hợp, bởi vì nó cùng lễ đường không tương xứng. Tôi không muốn mới bắt đầu đã tranh cãi gây mất thoải mái, nhún nhường một chút, đổi thành một chiếc có thêu ren, đuôi váy kéo dài, có khăn voan theo kiểu Pháp, chiều dài là 2m75.

Tôi cũng không quên nói đùa về lông chồn trắng. Nhân viên tiệm áo cưới mở ra trước mặt tôi một chiếc hộp màu vàng nhạt, lấy từ trong hộp ra một tấm lông chồn trắng, giới thiệu: “Đây là lông chồn Đan Mạch, mịn màng mềm mại, sợi lông dài mảnh và sáng bóng, màu sắc hiếm thấy, vừa may lại hợp với màu váy cô chọn. Tấm lông thú lớn hiếm thấy, nguyên cả chiếc áo choàng không hề nhìn thấy đường nối nào.”

Cheryl-Ann ở bên cạnh tiếp lời: “Lông chồn Bắc Âu cũng không thể so được với lông chồn Mỹ.”

“Mrs.Walsh, đây là giống chồn Hoàng gia Saga, chân lông và độ dày của lông, chiều dài của lông, độ sáng bóng và co giãn của lông đều có thể sánh ngang với lông chồn Mỹ. Loại lông còn nguyên chất này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu (1), đặc biệt là dùng trong hôn lễ.”

Tôi hoàn toàn không hiểu mấy thứ này, để có loại lông sáng bóng, mịn màng mềm mại và màu sắc này, Lyle đã phải trả cái giá gấp ba lần lông chồn bình thường. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng nhìn tôi, trong ánh mắt và trên khóe miệng đều mang theo chút ý cười. Tôi biết, anh cũng hiểu được tất cả những việc này ít nhiều sẽ rung động được những cô gái trẻ, nhưng căn bản không đại biểu cho điều gì cả, hoàn toàn không có ý nghĩa.

Chỉ trong vài khoảnh khắc hiếm hoi, tôi mới có thể lần nữa tin rằng anh cũng yêu tôi.

Ví dụ như trong một bữa tiệc, chúng tôi đứng trong một góc khuất nhỏ, anh kéo tôi lại gần hơn, hôn tôi cuồng nhiệt, ngón tay luồn sâu vào búi tóc tôi, khiến chúng rơi ra buông rũ xuống. Hoàn toàn không thèm để ý sẽ có người thấy chúng tôi hay không.

Ví dụ khi anh đột nhiên gọi tôi: “Sao thế?” Tôi hỏi: “Không có gì, anh chỉ muốn gọi tên em thôi.” Anh trả lời.

Lại như, một đêm tuyết lạnh, anh ôm tôi đứng trước gương để cho quần áo rơi xuống, chúng tôi không mặc quần áo, nhưng hoàn toàn không cảm thấy lạnh. Tôi nhớ rõ từng chi tiết một, bởi vì đó là lần trước lúc sinh em bé, chúng tôi làm tình lần cuối.

Chú thích:

(1) Ý muốn nói loại lông chồn đó rất hiếm gặp, không phải muốn là có thể có được.

44. Chương 43: Dự Tính

45. Chương 44: Nôn Nghén & Thỏa Thuận Trước Hôn Nhân

46. Chương 45: Hai Gia Đình

Về phía gia đình Lyle rất đơn giản, họ hàng gần chỉ có ba người, ông ngoại anh Gerard Baker, mẹ Nicole Erasmus, em gái Cheryl-Ann Walsh. Tôi không viết sai, chính là bốn người bốn dòng họ, do thừa kế, hoặc sửa lại sau khi kết hôn.

Gerard rất lớn tuổi, tôi cũng không rõ ông đã bao nhiêu tuổi, nhưng ông từng nói với tôi, theo cách tính của người Trung Quốc, ông cũng tuổi Khỉ như tôi. Chúng tôi không tiếp xúc nhiều lắm, nhưng có lẽ trong ba người kia thì ông khá dễ sống chung hơn. Mà theo như cách Nicole nói, ông là lão hồ đồ. Tôi đoán ông cũng giống như những nhân vật được miêu tả dưới ngòi bút của Fitzgerald và Anson Hunter, gần như sống cùng niên đại ở New York, toàn bộ thế giới bày ra trước mặt, còn ông thì kinh hoàng sa mạc. Nhưng bây giờ, hàng năm Gerard đều đến những nơi khí hậu ấm nóng để tránh qua mùa đông, vì nguyên do này, thậm chí còn đòi tổ chức lễ cưới ở bãi biển Ca-ri-bê, nhưng đã sớm bị phản đối, bởi vì đó là “sở thích thịnh hành của các diễn viên và ca sĩ nhạc Pop”. Lời này được nói ra từ miệng Nicole, lập tức được Cheryl-Ann và người tổ chức hôn lễ hòa theo.

Khi còn trẻ Nicole từng học ở Paris, sau khi tốt nghiệp có một khoảng thời gian làm phóng viên. Thời gian rất ngắn, ước chừng chỉ có 1 năm lẻ 2 tháng. Tổng hợp những bài viết thành một cuốn sách vô cùng tinh xảo, giờ đây đã trở thành chủ đề cho các câu chuyện cười, đơn giản vì chủ đề của các bài viết phần lớn xoay quanh vấn đề bãi công, xung đột giai cấp giữa chủ và người làm thuê. Hiển nhiên sau cuộc chiến đó, cách sống và lí tưởng của bà đã có sự biến chuyển lớn. Nhưng, những kinh nghiệm đó ít nhiều cũng giúp bà biết thêm về các nhân vật giới văn nghệ, sau đó bà không còn làm công việc đó nữa, làm Chủ tịch hoặc Tổng thư kí ở một vài Hiệp hội, tổ chức Nghiên cứu, các buổi biểu diễn hoặc đấu giá từ thiện.

Kinh nghiệm mà Cheryl-Ann đã trải qua thì đơn giản hơn nhiều. Cô đi học ở New Haven (1), sau khi tốt nghiệp thì đi theo mẹ làm các công tác xã hội. Hơn 26 tuổi đã gặp Jaco Walsh – một người gốc Nam Phi kinh doanh ở phố 47th Street. Cô đã kết hôn sau 1 năm rưỡi tìm hiểu, bảy tháng sau ly hôn, được chia tài sản tính tới cả ruộng kim cương và đá quý.

Không biết là ai nói, hôn nhân là sự kết hợp của hai gia đình. Người chuyên giải quyết các vấn đề về gia đình gọi là nhà trị liệu? Hay nhà xã hội học? Nếu là người sau, cha tôi hẳn càng hiểu những lời này hơn. Ông là một nhà xã hội học, hoặc chính xác hơn, giáo sư xã hội học của một trường đại học hạng hai, nhưng, thậm chí là ông, chỉ sợ khó mà tưởng tượng được, hai gia đình như vậy sẽ “Kết hợp” như thế nào.

Khi tôi nói cha tôi là giáo sư đại học, mẹ là bác sĩ. Nicole còn nghiêm túc hỏi tôi: “Mẹ con là bác sĩ khoa gì.” Tôi thành thật trả lời: “Di truyền học.” Tôi cười đoán rằng, trong đầu Lyle và người nhà anh sẽ nghĩ hai người như thế này: giáo sư đại học Cambridge mặc đồ vest kẻ sọc, và nữ bác sĩ giàu kinh nghiệm đầy uy tín?

Mà sự thật là, cha tôi 40 tuổi mới được lên làm phó giáo sư, sau đó vẫn chưa nghiên cứu được bất cứ đề tài có giá trị nào, đến nay như cũ vẫn là chức phó, ở trường học không có ai tham gia các khóa học cộng đồng về luân lý và đạo đức. Mẹ tôi làm ở một bệnh viện phụ sản cấp huyện không có tiếng mấy, dựa vào các thiết bị nhập khẩu trả lời tất cả vấn đề về di truyền học. Bọn họ sống trong một căn hộ chưa đến 100 m², đi xe đạp hoặc ngồi xe buýt để đi làm. Một thời gian dài, trọng tâm cuộc sống của họ đều là tôi, sau này thì luôn nhắc tới tôi trước mặt bạn bè và đồng nghiệp.

Tôi chưa bao giờ nghĩ phải tô son trát phấn điều gì, bọn họ đều là những người rất tốt. Mẹ của tôi béo, nhưng vẫn rất xinh đẹp. Cha tôi thì cao lớn anh tuấn, thoát nhìn còn trẻ hơn người đàn ông hơn 50 tuổi bình thường. Thậm chí còn nói được vài câu tiếng Anh, 9 năm trước đã từng một lần tới Mỹ, trong một chuyến nghiên cứu học ở Michigan. Nếu như chỉ muốn kết hợp với một gia đình tầng lớp trung lưu, thì sẽ không có vấn đề gì, có lẽ còn thấy dễ chịu. Nhưng với Lyle, tôi không biết sẽ phát sinh điều gì.

Chú thích:

(1) New Haven là thành phố lớn thứ nhì bang Connecticut, là thành phố lớn thứ 6 ở New England, thành phố nằm ở quận New Haven, tiểu bang Connecticut, Hoa Kỳ. Thành phố nằm trong Vùng đô thị New York, ở New Haven Harbor, bên bờ bắc của Long Island Sound. Dân số theo điều tra năm 2005 của Cục điều tra dân số Hoa Kỳ là 124.791 người, dân số theo điều tra năm 2010 là người, diện tích là km². New Haven là đô thị chính ở vùng đô thị Đại New Haven với dân số 571.310 người năm 2000. Thành phố có trường Ivy League Đại học Yale.

47. Chương 46: Thực Đơn

48. Chương 47: Dung Hợp

49. Chương 48: Thiệp Mời

Thiệp mời, trong mắt tôi dường như là một ma chướng (1). Đơn giản là vì mười năm trước, từng có 300 chiếc thiệp mời bị bỏ vào sọt rác trong một căn hộ cao cấp ở Manhattan trước khi kịp hoàn thành sứ mệnh của mình. Lúc này đây, không có nhiều như vậy, tổng cộng 85 chiếc, màu trắng, phía trên có một dải ruy băng thắt thành nơ con bướm, bên trong là lời mời tới dự hôn lễ, thời gian và địa điểm diễn ra tiệc cocktail và bữa tiệc, phối hợp với một phong bì nhỏ xinh xắn đồng màu. Tôi cùng Lyle hai người ngồi ở bên cửa sổ trước bàn làm việc, mắt chưa đến hai tiếng để viết xong. Chữ của tôi rất ngay ngắn nắn nót, chữ của anh lại càng đẹp hơn.

Chúng tôi mời không nhiều người đến tham dự hôn lễ, có hai người tôi đã do dự mấy ngày nay, là Nick và Rona.

Tháng 11 từ Los Angeles trở về, tôi và Nick vẫn chưa gặp mặt lần nào, chỉ có một lần qua điện thoại, nói cho anh biết, tôi sẽ kết hôn.

“Thật tốt quá.” Anh trả lời: “Bọn em là một gia đình, em, Lyle, còn có cục cưng nữa.” Sau đó anh cũng toàn gọi nó là cục cưng, không gọi tên.

Cuối cùng, tôi vẫn viết một thiệp mời cho anh. Sau khi nhận được, trong tin nhắn gửi tôi anh nói thật có lỗi, hôn lễ hôm đó, anh phải về Hồng Kông đón lễ mừng năm mới, cho tới Tết Nguyên Tiêu (2) mới trở lại New York. Qua hai ngày, anh dựa vào địa chỉ trên thiệp mời gửi tới một món quà, một chiếc hộp màu vàng nhạt có thắt ruy băng, bên trong là một chiếc bình pha lê miệng rộng. Sau khi về nhà mới bình hoa được đặt trên kệ lò sưởi ở phòng khách, luôn được cắm một bó hoa tươi, chỉ cần hơi héo rũ, không cần tôi nói, chị

giúp việc sẽ lập tức đi đổi. Sau khi lên danh sách quà tặng, tôi quên không ghi nó vào trong bảng Excel, sau nhớ ra cũng lười không bổ sung vào, dù sao tôi cũng sẽ không quên là Nick Tse đã tặng tôi bình hoa này.

Về phần Rona, tôi không biết có nên mời cô không, tôi có mời một vài đồng nghiệp trước đây, theo lý cũng phải mời cả sếp cũ, còn chuyện tới hay không tùy người ta tự quyết định. Nhưng trường hợp của tôi có chút phức tạp. Tôi còn chưa nghĩ ra, đã phát hiện tên của cô đã ở trên danh sách của Lyle. Nhưng cuối cùng cô không đến, gửi tới một tấm thiệp, viết tay, chúc chúng tôi hạnh phúc.

Chú thích:

(1) ma chướng : cách gọi của đạo Phật, chướng ngại do ma quỷ gây ra.

(2) Tết Nguyên Tiêu hay tết Thượng Nguyên là một tết, lễ hội cổ truyền của Trung Quốc vào ngày 15 (ngày rằm) tháng giêng Âm lịch.

Tết này phần lớn tổ chức tại chùa, vì ngày rằm tháng giêng còn là ngày vía của Phật tổ. Vào ngày này, cũng có gia đình Việt Nam tụ tập ở nhà trưởng họ hoặc nhà thờ họ.

50. Chương 49: Phù Dâu, Phù Rễ

51. Chương 50: Đêm Trước

52. Chương 51: Hôn Lễ

53. Chương 52: Cupid Hôn Môi Psyche

54. Chương 53: Hạnh Phúc Của Thomas Mann

Chúng tôi bay qua Đại Tây Dương, khi đến St.Moritz (2) đã là ngày hôm sau.

Tôi không hiểu số tay du lịch lại nói “Khí hậu trong lành như Sâm panh” nghĩa là như thế nào, nhưng, chúng tôi ở đây đã được 3 ngày, mỗi ngày thời tiết đều rất khô ráo và nắng ấm. Bầu trời xanh lam, dù cho nhìn về bất kì hướng nào, dãy núi trắng phủ đầy tuyết cảm giác như có thể đưa tay chạm vào. Rừng rậm xanh ngắt, hồ nước trong veo, Thomas Mann từng nói đây là một trong số rất ít những nơi khiến ông cảm thấy hạnh phúc. Nhưng mỗi ngày ở nơi đây tôi đều thấy lo lắng về cùng một chuyện. Thời điểm đó, Caresse trong bụng tôi đã được 18 tuần rưỡi. Ngay trước hôn lễ hai ba ngày, tôi bắt đầu cảm giác được sự chuyển động của thai nhi, mặc dù mỗi ngày chỉ có vài lần, hơn nữa chỉ loáng thoáng thôi, giống như con bướm nhỏ vỗ cánh, nó có chuyển động. Nhưng, sau khi ngồi mười mấy giờ trên máy bay, suốt ba ngày nay không thấy nó nhúc nhích.

Không biết có phải nhiều người mang thai lần đầu tiên đều có cảm giác tương tự như vậy hay không. Ngay từ đầu, tôi còn không nghĩ rằng mình mang thai mà do chẩn đoán nhầm. Sau đó bắt đầu hoài nghi có khả năng nó không được bình thường. 16 tuần sau nó vẫn bất động, lại sợ không phải nó đã chết chứ. Tôi luôn cảm thấy sẽ không giữ được nó, không biết có thể nhìn thấy ngày nó đủ tháng ra đời không. Tuy rằng, một tháng trước khi biết đến sự tồn tại của nó, tôi còn chạy nhảy khiêu vũ và tập yoga, thức đêm để tăng ca, ăn cơm bữa được bữa không, làm tình không kiêng kị gì, nó vẫn trôi qua an an ổn ổn, một chút vấn đề cũng không có. Dù sao, nói thế nào đi nữa, trong 3 ngày ở St. Moritz, tôi đều lo lắng về Caresse.

Mỗi ngày tôi đều nói một chết đi được, không thoải mái, cả ngày nằm ở trên giường. Nói một thật ra cũng hơi mệt, nhưng chủ yếu là không thấy bất kì chuyển động nào dù là nhỏ nhất ở trong bụng. Tôi không dám nói với Lyle, không biết anh sẽ có phản ứng gì, là không có vấn đề gì cười tôi đã quá suy nghĩ, hay coi là chuyện nghiêm trọng đưa tôi tới bệnh viện kiểm tra? Chúng tôi vì đứa bé mà kết hôn, nếu có chuyện gì không hay xảy ra với nó, có lẽ mọi chuyện sẽ trở thành trò cười mất.

Bởi vì nó, gần đây Lyle trở nên ân cần gần gũi chưa từng thấy, một tác cũng không rời đi theo bên tôi 3 ngày nay. Hầu hết thời gian chúng tôi ở trong phòng ăn cơm, từ ban công có thể nhìn thấy những ngọn núi đá xanh phủ đầy tuyết trắng xa xa kia, khi đêm xuống, sẽ có những ngọn đèn dọc theo con đường quanh co uốn lượn dẫn xuống thung lũng. Xa nhất cũng chỉ đến tầng dưới khách sạn cùng các cửa hàng và nhà hàng phụ cận thôi. Nơi đó là khu người Đức, nhưng nhân viên cửa hàng hoặc bồi bàn luôn nói chuyện bằng tiếng Anh với tôi, nói với anh bằng tiếng Pháp. Buổi tối cuối cùng ở St. Moritz, Caresse vẫn không có động tĩnh gì, tôi hoảng sợ, bất an không yên nói với Lyle, mới đầu anh còn an ủi tôi nói không có vấn đề gì, một lát sau đưa tay đặt trên chiếc bụng tròn trịa của tôi, dán tai lên nghe. Anh cũng có chút lo lắng, chúng tôi tới Lausanne việc đầu tiên là đi tìm bác sĩ. Một nam bác sĩ trung niên khám cho tôi, tất cả đều bình an không có vấn đề gì, qua ống tai nghe khám bệnh có thể nghe được rất rõ tiếng tim thai đập rất ổn định, mỗi phút khoảng 155 nhịp. Sau đó còn nói: “19 tuần, anh chị có muốn biết giới tính không?”

Chúng tôi dường như đồng thời trả lời, mới đầu Lyle nói không muốn, nghe thấy tôi nói muốn, lại thay đổi theo. Vì thế, tại một thị trấn nhỏ với vô số đồi núi và thung lũng, thành phố giống như quả cầu pha lê tuyệt trong chuyện cổ tích, chúng tôi cầm tay nhau đứng cùng một chỗ, lần đầu tiên nhìn thấy mặt Caresse, rốt cục cũng biết, nó là một đứa bé gái. Ảnh siêu âm – B được in ra to cỡ một tờ A4, một cơ thể màu cam ấm áp bên trong, ngũ quan rất nhỏ mờ hồ không rõ, mắt nhắm lại, một tay giống như đang vẫy chào.

Có thể là sóng siêu âm đánh thức giấc ngủ của con bé, sau khi rời khỏi phòng khám, con bé lại bắt đầu động đậy.

55. Chương 54: Siêu Trọng

56. Chương 55: Gần Hơ N Một Chút

Máy bay Pháp khác với các hãng khác, khi cất cánh và hạ cánh đều yêu cầu phải che cửa sổ đi. Vì thế cho tới khi máy bay lên cao, tôi mới nhìn thấy những ánh đèn đường thành phố ở 2.700 mét bên dưới, giống như dải thiên hà cách xa hàng triệu năm ánh sáng. Cơ trưởng cùng trưởng phi hành đoàn thông báo bằng tiếng Anh và tiếng Pháp, khi nói “Điểm đến của chuyến bay này là New York”, vì khẩu âm hay vì một lí do nào đó, mà thành phố mà tôi đã làm việc cư trú được gần hai năm, thậm chí còn muốn định cư ở lại, nghe tên có gì đó xa lạ quá.

“Giống như đã xa mấy năm vậy.” Tôi nói với Lyle.

“Du lịch chính là như vậy đấy. Về sau có cơ hội, chúng mình có thể ở lâu hơn một chút.” Anh trả lời. Khi tiếp viên hàng không đi qua, anh thay tôi gọi một ly nước chanh, nhưng tôi không hề muốn uống, sau khi qua thời kì nôn nghén, cảm giác ngon miệng dường như chưa khôi phục lại.

Anh giúp tôi hạ lưng ghé xuống, đắp một chiếc chăn mỏng màu đỏ cho tôi, tôi nằm xuống, nghiêng người nhìn anh hỏi: “Sau khi trở về, em phải làm những gì?”

“Em đang đang đề cập tới chuyện gì vậy?” Anh khẽ cười.

“Chính là những việc một bà chủ gia đình phải làm ấy?” Tôi cười tiếp tục: “Em không phải giúp anh ủi đồ lót đấy chứ? Mỗi tuần phải nấu cơm mấy lần?.....”

Anh dùng một động tác cắt ngang vấn đề của tôi – đưa tay ra gạt những sợi tóc rối trên mặt tôi sang bên, có vài cọng tóc vẫn không nghe lời, anh tiến sát lại, dùng môi ngậm lấy. Những động tác như vậy luôn khiến trái tim tôi nóng lên. Tôi đột nhiên nảy ra một vài kế hoạch, có thể nói là những dự tính chớp nhoáng, nhưng lại vô cùng phấn khởi, xúc động muốn lập tức đi làm ngay, phòng khách gọn gàng ngăn nắp, bữa tối trên bàn, những ngọn đèn ấm áp trong phòng ngủ, một bức tranh với những hình ảnh kiểu mẫu về một gia đình hạnh phúc nối tiếp nhau xuất hiện trước mắt tôi. Sau khi mang thai, tôi lần đầu tiên tinh thần phấn chấn đến mức thực sự muốn nghiêm túc làm một việc gì đó, thậm chí so với trước đây khi còn đi học hay đi làm còn nghiêm túc hơn, là vì anh, vì đứa bé và vì gia đình nhỏ này.

Sáu tiếng sau, máy bay hạ cánh xuống New York. Caresse theo thường lệ lại ngủ hai ba ngày, vẫn không nhúc nhích. Còn tôi cũng giống như lần trước nghiêm trọng hóa vấn đề chạy đi tìm Bác sĩ, cho đến khi kiểm tra xác nhận tim thai vẫn bình yên vô sự, mới yên lòng.

Sau đó, cho dù là quen hay không quen, cũng không đòi hỏi gì hơn, cuộc sống hôn nhân, vượt ra ngoài những gì tôi mong đợi, bắt đầu. Kỳ quái là, ấn tượng ban đầu của tôi đối với cuộc sống mới này đến từ một vài con số : Diện tích nhà mới ước chừng phải gấp mười lần căn hộ tôi thuê ngày trước, giá cả không rõ, chỉ biết là phí quản lý chung cư gấp năm lần ba tháng tiền thuê nhà trước đây của tôi. Phí giặt là quần áo thậm chí còn cao hơn cả giá tiền quần áo của tôi...

57. Chương 56: Thế Giới Của Hai Người

Ngoài mấy con số đó ra, cuộc sống gia đình nhỏ của hai người thật ra vô cùng đơn giản. Chẳng qua là trong ngôi nhà đó, không chỉ có hai người chúng tôi mà thôi. Trừ tôi và Lyle, còn có đứa trẻ trong bụng kia đang không ngừng lớn lên, càng ngày càng ồn ào, có thuê một nữ giúp việc người Đông Âu tên là Damala Frantisek. Hơn nữa, khi đó, cha mẹ tôi còn chưa rời khỏi Mỹ. Tôi nghĩ kế hoạch dĩ nhiên là, cha tôi tháng ba trở về, mẹ sẽ ở với tôi đến giữa tháng bảy, đến lúc đó Caresse hẳn đã sinh ra rồi, visa cũng vừa lúc đến hạn. Bọn họ vẫn như cũ ở trong khách sạn Park Avenue, cách căn hộ của chúng tôi không xa, hai trạm xe điện ngầm, thời tiết tốt đi bộ cùng lắm chỉ mất hai mươi mấy phút. Bọn họ mỗi ngày đều đến đây, ăn trưa với tôi, nói chuyện cùng tôi, buổi chiều cùng ra ngoài đi dạo, khi chạng vạng lại trở về nấu cơm, sau đó cùng nhau ăn bữa tối.

Cứ như vậy một tuần lễ trôi qua, ta cảm thấy rất hài lòng, mỗi ngày đều đi dạo phố, mua các loại đồ dùng trẻ em cùng đồ trang trí nội thất, ăn đồ ăn mẹ làm, vô ưu vô lo chắc chỉ có mình tôi, giống như khi còn bé, căn bản không ý thức được phản ứng của Lyle. Mấy ngày nay anh không sai biệt lắm đều sau mười một giờ mới về nhà, đương nhiên, so với anh của trước kia đã coi như là sớm rồi. Buổi sáng nếu gặp cha mẹ tôi thì chào hỏi rồi đi. Thẳng đến khi hai tháng nháy mắt đã qua, một buổi tối, tôi ngồi một mình, trong lòng tính nhẩm một chút, tuần vừa rồi, thời gian chúng tôi tỉnh táo ở cùng một chỗ đại khái chỉ có năm giờ, tổng cộng nói không quá mười câu. Đại đa số thời gian, khi anh trở về, tôi đã chìm vào giấc ngủ, để lại ngọn đèn đầu giường cho anh. Ngọn đèn làm tôi ngủ không quá sâu, giúp tôi có thể mơ hồ nghe được tiếng anh mở cửa, nghe thấy anh mặc áo ngủ nằm xuống giường, tiến vào trong chăn từ phía sau ôm lấy tôi, sờ sờ cái bụng tròn trịa của tôi. Mà tôi cuối cùng chỉ mộng du nói mấy câu gì đó, anh cũng sẽ dán vào lỗ tai của tôi trả lời, về phần nói cái gì, sáng sớm tỉnh lại hoàn toàn không thể nhớ nổi.

Vì thế, buổi tối hôm đó, tôi muốn tỉnh táo chờ anh trở về. Hơn chín giờ, lấy quần áo giày dép cùng đồ dùng của cục cứng dỡ từng cái ra, chơi đùa xong cũng đến mười giờ, anh vẫn chưa trở về, liếc mắt nhìn xuống di động, không có tin nhắn hay cuộc gọi nào. Tôi chậm chạp đi tắm, bôi một lớp kem mỏng dưỡng ẩm để phòng ngứa rạn da do mang thai. Từ phòng tắm đi ra vừa vặn mười rưỡi, tôi đứng ở cửa phòng ngủ nhìn ra ngoài, bật đèn hành lang, phòng khách chỉ còn lại một cái đèn nhỏ leo lét, Damala điu tôi trở về phòng. Ta ngồi trước bàn trang điểm trong phòng ngủ khuôn mặt trong chốc lát trầm xuống, thoáng chốc đã tới mười một giờ, cảm thấy đói bụng, đi xuống phòng bếp hâm nóng một ly sữa, ngồi xuống bàn ăn vừa ăn điểm tâm, vừa xem tin tức buổi chiều. Ăn xong đi đánh răng, Lyle vẫn chưa trở về, gọi điện thoại cho anh, di động ngoài vùng phủ sóng. Tôi mệt đến chết mắt, còn có chút tức giận, nằm lên giường liền mê man ngủ, lần đầu tiên không để đèn đầu giường.

Giấc ngủ của tôi xác thực trôi qua trong chốc lát, nhưng khi anh trở về, tôi lại tỉnh. Lúc anh mở cửa phòng, tôi không hề động dậy cũng không lên tiếng, ánh sáng từ hành lang tiến vào, loáng thoáng thấy được đồ vật bài trí trong phòng, không biết anh có thấy tôi hô hấp phập phồng biến hóa hay không. Anh bảo trì động tác mở cửa mất mấy giây, sau đó rất chậm lui ra ngoài, đóng cửa lại, tiếng bước chân đi về hướng hành lang bên kia. Tôi cảm thấy ngực nghẹn ngào khó chịu, không còn buồn ngủ, bật đèn ngồi dậy, ngáy ngốc trong chốc lát. Tôi không chắc từ bên ngoài có thể thấy được ánh đèn trong phòng không, hy vọng là có thể, nhưng qua thật lâu đều không nghe thấy âm thanh gì của anh. Tôi choàng áo khoác ra ngoài, mở

cửa từng phòng từng phòng một để xem, phòng khách ở góc phía Tây bật đèn, anh ở trong phòng tắm, lúc tôi đến gần, bên trong truyền ra một câu mắng nhẹ. Tôi đoán là vì không tìm thấy khăn tắm hoặc khăn mặt, buổi chiều Damala có nói qua với tôi, lúc dọn dẹp làm mất chưa kịp mua bổ sung lại. Tưởng tượng đến dáng vẻ đó của anh, tôi nhin không được cười rộ lên, tâm tình trở nên tốt hơn, nằm ở trên giường bọc chăn lại chờ anh. qttp.wordpress.com/

Khi anh đi ra, tôi đứng lúc đang ngủ, nhưng giọng nói của anh cùng mỗi một câu đối thoại của chúng tôi tối hôm đó, tôi đều nhớ rõ rành mạch. Tôi xoay người xốc chăn lên, cắn môi dưới, giang hai tay về phía anh, còn anh nhìn tôi nói: “Hai quý cô hôm nay có khỏe không?” Trong giọng nói có một loại vui mừng nói không nên lời.

“Là ngày hôm qua.” Tôi sửa lại, rũ mắt xuống làm bộ tức giận.

Anh giống như tôi dự đoán, ôm lấy tôi, xin tôi tha thứ cho anh.

“Mà chúng ta kết hôn còn chưa đến một tháng.” Tôi tiếp tục làm bộ như đang tức giận.

“Anh bắt buộc phải có mặt, có cơ hội anh liền rời khỏi, lúc đi còn chưa đến mười hai giờ, em cũng biết phải đến rạng sáng mới kết thúc mà, rất xa, gần 30 km đường.....” Anh vừa hôn tôi vừa giải thích, nói tất cả đều là do công việc, cũng chính là party, party, party, hết thấy mấy cái party đều liên quan đến anh. Người khác tới tham gia party anh tổ chức, như vậy có qua có lại, anh cũng phải tham gia party của họ, cho dù là đi cho có mặt thôi.

Anh vừa mới tắm xong, khắp người đều là mùi dầu tắm Marseilles, hương vị tươi mát của đồ tắm, buổi tây cộng thêm một chút mật ong. Không mặc áo, bộ ngực trần trụi và cánh tay dán trên tấm lưng cùng bả vai của tôi. Tôi sớm đã tha thứ cho anh rồi, nói với anh: “Anh là bố trẻ con rồi, không cần em cho phép cũng có thể về nhà muộn.” Quay đầu hôn lại.

Tay phải anh theo áo ngủ đi xuống, vuốt ve bụng tôi, Caresse đột nhiên ở bên trong động dậy, anh như giật điện đột nhiên rút tay trở về, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mở to hai mắt nhìn tôi nói: “Con bé đá anh một cái!”

Tôi cười cười, anh lại tới gần, nói cho anh sờ một lần nữa, tôi cảm thấy hơi ngứa, né tránh không cho anh vuốt ve, cho đến khi anh bắt lấy tôi, ôm quá chặt không thể động dậy.

“Khi ở Pháp anh từng nói con bé đá anh.” Tôi nhìn anh nói.

“Anh gạt em đấy, khi đó em nói con bé động, anh sờ không thấy, ghen tị cho nên mới gạt em.” Anh nhẹ nhàng trả lời, âm thanh từ trong cổ họng mềm mại ma sát: “Nhưng lần này, lần này là thật.”

58. Chương 57: Party

Sáng sớm lúc tỉnh lại đã hơn chín giờ, tôi đánh thức Lyle dậy, anh mở to mắt nhìn tôi, nói hôm nay không phải ra ngoài. Chúng tôi ở trong phòng ăn điểm tâm, bên ngoài thời tiết sáng sủa, trong phòng tổ ấm nhỏ này cũng thật hài hòa tốt đẹp, hết thấy đều khiến tôi cảm thấy cuộc sống sau này, anh thủy chung như một, sẽ luôn bên cạnh chăm sóc tôi.

Gần đến mười giờ, cha mẹ lại tới. Tôi cùng họ lên sân thượng ngắm cảnh, cách đó không xa cây cối trong công viên dường như được khoác lên một tấm áo xanh mới. Lyle mặc quần áo đi ra, rất khách khí chào hỏi các trưởng bối, sau đó nói cho tôi biết, anh nhớ ra còn có chuyện cần làm, lập tức phải ra ngoài, nâng hai má tôi lên, hôn lên môi một cái tạm biệt rồi rời đi. Lòng tôi không yên đi lại trong nhà chốc lát. Đến lúc ăn cơm trưa, nói với cha mẹ: “Buổi chiều cùng đi dạo phố với con nhé.” Đề suất muốn mua ít quà tặng cho cô, dì, chú, bác, hơn nữa cũng muốn ám chỉ mẹ tháng ba này cùng cha trở về Thượng Hải đi, tháng sáu lại đến cũng chưa muộn. Bọn họ cũng đoán được Lyle không thích trong nhà có nhiều hơn hai người, nhưng con gái đã xuất giá, cũng không tiện nói thêm gì. Cha tôi không có ý kiến, cười cười nói: “Tốt tốt, như vậy là tốt nhất, cũng không phải phiền đến hàng xóm cho vẹt ăn.”

Mẹ kéo tay tôi bảo tôi phải chú ý sức khỏe, các bữa ăn phụ và chính đều phải đủ dinh dưỡng, thường xuyên đi ra công viên tản bộ, một đồng lời khuyên của bác sĩ, nói được một lúc mắt đã ươn ướt. Tôi không quan tâm được nhiều như vậy, buổi chiều lúc ở công ty du lịch giúp họ đổi vé máy bay, ba ngày sau lên máy bay, khoang hạng nhất, người thân nào cũng đều có quà, cái khác không thể cho, nhưng thể diện thì không thể thiếu.

Cứ như vậy tôi để cha mẹ trở về Thượng Hải. Trước khi lên máy bay, cha bắt tay với Lyle, dặn anh nhất định phải chăm sóc tôi thật tốt, còn mẹ thì lại khóc. Trên đường từ sân bay về nhà, Lyle nhận ra tôi không hề vui vẻ gì, dễ dàng vài câu, tự giấu nói mình đã già rồi, có chút cổ quái, cùng những người chưa quen thuộc ở cùng một chỗ cảm thấy không được tự do. Tôi rất muốn hỏi lại anh, nếu tôi muốn cha mẹ tôi ở lại mấy tháng nữa, bởi vì mấy tháng này với tôi mà nói vô cùng đặc biệt, anh có thể vì tôi mà hy sinh một chút không? Mà không phải cái gì cũng bảo tôi từ bỏ, cả ngày cũng không về nhà. Nhưng, những lời này nói cũng không còn ý nghĩa, giờ đây, căn hộ trên phố 61th Street tạm thời không còn người khiến anh không được tự nhiên nữa rồi.

Còn lại tổng cộng ba tháng, vui vẻ, thân mật khăng khít. Tôi cũng dần dần phát giác chỉ cần hai người sống trong điều kiện thật tốt. Trước khi kết hôn, quan hệ của chúng tôi rời rạc mà không có bất cứ ràng buộc hứa hẹn gì. Chuẩn bị kết hôn cùng một tháng sau khi kết hôn kia, những con người quanh chúng tôi qua lại không ngừng muôn hình muôn vẻ, đủ loại chuyện không ngừng phát sinh. Thẳng cho đến lúc đó, chúng tôi mới chính thức có cơ hội hiểu nhau sâu sắc hơn, nhỏ nhất đến từng thói quen trong cuộc sống hàng ngày, làm việc và nghỉ ngơi.

Lúc đó, thể trọng của tôi đã tăng tới 120 pounds, ước chừng 60 kg, bình thường mặc quần áo bầu của DKNY hoặc Burberry, còn có thể mặc được những bộ số 4 hoặc số 6 loại không thắt eo. Tháng giêng mùa xuân đến, thời tiết dần dần trở nên ôn hòa ấm áp, chúng tôi hiếm khi ăn trưa ở nhà. Có vài buổi tối, anh dẫn tôi tới tham gia đủ thứ party cùng yến hội, gặp một đồng người không quen biết, ví như Carine Roitfeld, Jennifer Missoni, Theodora Richards, Tinsley Mortimer, Dabney Mercer, Julia Restoin-Roitfeld, Alexandre Von Furstenberg, Stóivros Niarchos, cùng Billy Crudup. Cũng có một ít người nhận thức được: Anne Hathaway, Madonna, Sheryl Crow, Ethan Hawke, còn có Domenico Dolce cùng Stefano Gabbana, ..v..v, đương nhiên bọn họ căn bản không biết tôi là ai.

Nam nữ ngôi sao, thần tượng mới, chủ đề về các nhân vật, tên tuổi những người giàu có, một tổ hợp từ New York hay bất cứ nơi nào trên thế giới. Trong mắt tôi tất cả những thứ này vừa mới mẻ nhưng cũng có chút ít vô vị, chỉ có Lyle từ trong bối cảnh muôn màu muôn vẻ vẫn luôn nổi bật, thoát nhìn hoàn toàn bất đồng so với những người khác. Có khi anh là người tổ chức, cũng có khi chỉ là người tham dự. Anh không ăn mặc kì dị lố lăng, nhưng cũng chưa từng để bất cứ thứ dressing code (1) nào vào trong mắt. Sáu đến bảy bộ Âu phục gần như giống nhau như đúc, một tá áo sơ mi kiểu dáng cơ bản là những trang phục anh thường xuyên mặc. Trên người cho tới bây giờ tìm không thấy một phụ kiện nào, ngay cả caravat cũng rất ít đeo. Găng tay... những đồ dùng thiết yếu, đều có hình thức đơn giản giống nhau, hai cái như một, có thể thay thế. Cái cũ làm mất, cái mới có thể bổ sung vào. So ra, đồ đạc trong tủ quần áo của tôi còn phong phú hơn nhiều.

Tôi nửa đùa nửa thật nói với anh: “Có phải em nên thu thập một chút, hoặc bắt đầu ghi sổ, mỗi tuần lấy ra cho anh kiểm tra không?”

“Anh chỉ cảm thấy đồ đạc thừa thãi càng phiền phức hơn.” Anh trả lời.

“Đúng là người già có nhiều điểm cổ quái.” Tôi cười nhạo anh.

Mà anh nói cho tôi biết, cái điểm “Cổ quái” này hơn mười tuổi đã có rồi. Làm anh nhớ lại, mỗi một ngày xung quanh đều có một đồ vật mới tinh, cơ bản đều là Nicole mua, mới tinh, tinh xảo, mới lạ, đồng thời cũng rất xa lạ. Một vật anh chưa từng quen thuộc, sẽ được cập nhật thay thế cho vị trí cũ. Phòng thay quần áo cần một hệ thống quản lý như trong thư viện, trang sức dựa theo chất liệu mà được phân loại đánh số, có những đôi giày cả năm cũng chưa từng đi một lần.....Nicole dường như không biết mệt, sau Cheryl-Ann cũng bắt đầu giống như vậy.

“Anh là người có tình yêu lâu dài.” Anh nói có vẻ đắc ý, cho tôi xem chiếc áo khoác mặc đi tuyết mua từ 16 năm trước. Thật ra anh có vài ngày thật sự phải đi lại trong gió tuyết, một bộ quần áo được thợ giỏi may

mặc trong 16 năm cũng không tính là lâu .

“Ông xã, em thích anh như vậy, nhưng là phụ nữ lại không làm như vậy được, bao gồm cả em.” Tôi nói với anh.

“Đối với em anh có thể khoan dung một chút.” Anh nói rất dịu dàng. Tôi mơ hồ có chút lo lắng, có một ngày cũng sẽ vì chuyện kiểu như vậy khiến anh phiền lòng.

Trừ lần đó ra, cuộc sống trôi qua bình dị yên ả. Anh có vài ngày ở cùng tôi, ngủ thẳng đến giữa trưa mới rời giường, sau khi thức dậy liền hướng về phía bụng tôi đọc một mẩu chuyện xưa về nông trường và chú thỏ nhỏ. Những lúc anh không có nhà, có Damala lo liệu mọi việc nhà, quét tước phòng ốc, không có việc gì cần tôi làm. Nếu thời tiết không tốt, tôi cả ngày cũng không ra ngoài, nếu có người ẩn nấp tầng thang máy, khi cửa thang máy mở ra, có thể nhìn thấy tôi ở ngoài hành lang đang đi lại từng vòng từng vòng.

Nicole, Cheryl-Ann, hoặc những người phụ nữ anh mới kết bạn thỉnh thoảng cũng tới chơi. Trong lúc nói chuyện phiếm nghe được, trong những căn nhà lớn ở ngoại ô, nhân viên làm bếp, làm vườn trong mười mấy thậm chí mấy chục gia đình được sắp xếp quản lý giống như một mô hình công ty nhỏ vậy. Quản gia sử dụng Laptop và điện thoại Blackberry, thông qua e-mail cùng SMS sắp xếp mua đồ ăn và các vấn đề như Party. Nếu phát hiện vườn hoa có sâu bệnh, người làm vườn cũng sẽ phải viết báo cáo phân tích, thuyết minh nguyên nhân cùng chủng loại sâu bệnh, dùng hệ thống e-mail nội bộ đệ trình lên quản gia, rất nhanh sẽ có công ty sát trùng chuyên nghiệp đến trừ trùng. Không biết là thật , hay là đùa, dù sao tôi cũng nghe được như thế, chỉ có nữ chủ nhân một gia đình như vậy mới không cảm thấy buồn chán như tôi.

59. Chương 58: Chảy Máu Mũi

Hai con quỷ lười chúng tôi đến tận khuây mới bắt đầu xem danh sách quà tặng đám cưới, viết thiệp cảm ơn. Có một cái gửi cho ‘Howard Roth và phu nhân’ khiến cho tôi chú ý. Victoria từng nói ngày đó cô mới quen được một người tên Howard, trông rất ưa nhìn. Kiểm tra một lượt những khách tham gia hôn lễ hôm đó, chỉ có một người có tên như vậy.

“Howard Roth là ai vậy?” Tôi hỏi Lyle.

“Trước đây là một luật sư, bây giờ là trợ lý cho kiểm sát trưởng địa khu.”

“Anh ta đã có vợ rồi?”

“Có rồi, trên thiệp chẳng phải đã viết “Howard Roth và phu nhân” sao.”

Tôi kể chuyện của Victoria cho anh, anh không cho là đúng nói: “Roth biết quan hệ của bọn em, chắc sẽ không làm xằng làm bậy.”

Không biết là do vũ trụ rộng lớn, hay do thật sự lo em họ mình phải chịu thiệt, ngày hôm sau, tôi gọi điện cho Victoria. Bởi vì vài lần trước tìm bạn học hoặc đồng nghiệp nói chuyện phiếm, không để ý giờ giấc, luôn gọi vào những lúc người ta đang bận rộn muốn chết, tôi đã có chút kinh nghiệm, nghĩ đến cô còn phải đi học, nên chọn vào giữa trưa mới gọi.

“E, sao hôm nay lại gọi cho em vậy?” Cô như cũ vẫn xưng hô thật thân thiết. Tôi làm bộ hỏi cô chuyện học hành dạo này thế nào, giống như hết thấy đều bình thường, cô vẫn đang theo học khoa Nghiên cứu truyền thông ở đại học George, Howard Roth qua lời cô nói thì đang ở tận New York, không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là đã sớm cắt đứt liên hệ. Tôi cũng không chút mất tự nhiên lại tiếp tục nói chuyện phiếm, không nói ra sự việc kia. Trước khi cúp điện thoại vẫn khách sáo nói, khi nào nghỉ hè nhớ đến New York chơi vài ngày, cô cũng rất vui vẻ đáp ứng.

Phòng của em bé cũng bắt đầu được trang trí. Vị trí được chọn là phòng chính giữa cạnh phòng ngủ chính, diện tích ước chừng 160 feet vuông (khoảng 15m²). Nhà thiết kế đã giới thiệu một sinh viên Học viện Nghệ thuật tới vẽ tranh tường. Trong bốn năm ngày, cứ đến 3 giờ chiều sẽ có một cậu sinh viên tóc vàng tay và

mặt đầy tàn nhang đúng giờ xuất hiện, đứng trên thang xếp vẽ tranh trên tường: Bầu trời đêm, đám mây, ánh trăng, ngôi sao, có cả những chùm sao Thổ Tinh xinh đẹp, còn có hai cánh phi cơ kiểu cũ, phi công vắt một chiếc khăn quàng cổ màu trắng ra sau người. Tôi đứng ở đằng sau nhìn cậu ta vẽ. Người này đáng người cực kì cao lớn, tự tin sáng sủa, hoàn toàn không giống với dáng vẻ một nhà nghệ thuật gầy yếu mà tôi vẫn thường tưởng tượng. Cậu ta không cần phải có người đứng cạnh xem, có khi cũng sẽ tán gẫu với tôi vài câu, cho đến đúng 6 giờ lại thu dọn đồ đạc rời đi.

Cho đến tháng Tư, không khí dần dần trở nên ấm áp trong veo. Trên chiếc giường trẻ con màu trắng, bộ ra giường chần gòn hình những ngôi nhà màu trắng ở Dresden (1), màn mỏng, xích đu, quần lót, bàn thay tã, những món đồ chơi hình con thỏ, sư tử, tinh tinh, hổ báo, hươu cao cổ cùng hà mã, dần dần ngập đầy căn phòng. Tôi thường ngồi rất lâu trong phòng, nhìn những tranh vẽ trên tường mà tưởng tượng, dáng vẻ tiểu bảo bối sắp sinh ra sẽ sinh hoạt như thế nào trong căn phòng này. Đôi khi, thậm chí ngẩn người nhìn chiếc giường nhỏ được rào chắn cẩn thận. Ngẫu nhiên Lyle cũng sẽ bước vào, cũng ngây ngốc giống tôi, một hồi lâu lặng yên không lên tiếng, giống như bên trong thật sự có một đứa trẻ đang ngủ.

Kiểm tra tiền sản vẫn như cũ một tháng một lần. Tuy tôi cảm thấy mình càng lúc càng nặng nề và phù thũng, nhưng mỗi lần bác sĩ đều nói thể trọng của tôi gia tăng có chút chậm, nhắc nhở tôi chú ý ăn uống, còn kiểm tra bằng sóng siêu âm vài lần xem thai nhi có phát triển bình thường không, cuối cùng Caresse của tôi vẫn rất khỏe mạnh. Tôi từ khi sinh ra tới nay lần đầu tiên bị chẩn đoán là thiếu máu. Từ cung không ngừng co giãn lớn ra khiến những dây thần kinh và mạch máu trong cơ thể bị chèn ép, làm cho khi đứng hoặc ngồi ở một số tư thế tim sẽ đập rất nhanh, thậm chí cảm thấy tim đập mạnh và loạn nhịp. Kích thích biến hóa còn làm cho mạch máu trở nên yếu ớt dị thường.

Một buổi tối tháng Tư, tôi thay quần áo chuẩn bị cùng Lyle đi dự tiệc, đột nhiên cảm thấy trong mũi có cái gì chảy ra, rút khăn tay lau một chút, giọt lớn giọt lớn máu từ trong mũi dừng mãnh trào ra, dính vào trên quần áo, rơi xuống sàn phòng thay quần áo, làm cách nào cũng không ngừng được. Anh ôm tôi đến bên giường, kêu Damala lấy khăn lông ướt ra lau, lại gọi điện thoại tìm bác sĩ. Bởi vì vừa mới xét nghiệm máu, bác sĩ sau khi đến, xem qua giấy kiểm tra sức khỏe gần đây nhất rồi nói không đáng ngại, chỉ là tổn thương đến những mao mạch máu nên mới chảy máu mũi thôi. Tôi thay áo ngủ, trong mũi nhét một miếng bông gòn nằm ở trên giường, anh ngồi bên giường chăm sóc tôi, nhưng trên người vẫn mặc bộ quần áo đi dự tiệc.

“Em không sao, anh cứ đi đi.” Tôi khách khí nói với anh.

“Ngoan một chút, đi ngủ sớm, không cần chờ anh.” Anh hôn lên hai má tôi, trả lời. Tôi không nghĩ tới, anh thật sự sẽ đi.

Nửa đêm, tôi bị vị mặn tanh trên miệng làm tỉnh dậy. Máu mũi lại không ngừng dừng mãnh trào ra, trên vỏ gối màu trắng đã đỏ sẫm một mảng, tôi vội ngẩng mặt lên, máu chảy xuống cổ họng, ừng ực nuốt không kịp. Lyle vẫn chưa trở về, tôi chưa từng sợ hãi như vậy, đưa tay đến đầu giường với lấy một xấp dày khăn giấy bịt mũi, mặc thêm quần áo, đi ra ngoài đánh thức Damala, khăn khăn gọi cô: “Thực xin lỗi, đã đánh thức cô dậy, phiền cô gọi hộ tôi xe để đến bệnh viện được không?”

Kỳ thật bệnh chuyển biến nặng bác sĩ cũng làm không làm được gì, phụ nữ có thai không thể dùng vitamin K cầm máu, sau khi xác định khoang mũi không có gì khác thường, đặt một túi chườm đá lên trán tôi. Đến ba giờ sáng, Lyle cũng đến. Tôi không muốn nói chuyện với anh, anh hỏi tôi làm sao vậy, tôi nói mệt chết đi được, hơn nữa đầu choáng váng. Bốn giờ chúng tôi rời khỏi bệnh viện, xe của anh đỗ ở ven đường cửa bệnh viện, lái xe đang gục trên tay lái ngủ, trên kính chắn gió kẹp một hóa đơn phạt đỗ xe trái quy định.

60. Chương 59: Năm Nghiêng Sang Trái

Hóa đơn tiền phạt là 150 \$, hình như là mức phạt cao nhất cho việc đỗ xe trái quy định, có lẽ vì chiếc Cadillac này quá nổi bật, hơn nữa còn dám ngông nghênh dừng ở trước đường xe chạy ngoài cửa bệnh viện.

Sau khi từ phòng cấp cứu trở về nhà, tôi lười nói chuyện, anh cũng không xin lỗi, hoặc giải thích bất cứ một lời nào. Nhưng ngày hôm sau lại về nhà rất sớm, vừa vào cửa đã đưa cho tôi một cái hộp nhưng có kí hiệu Chaumet (1) màu râm nắng. Tôi xem cũng chưa xem, sợi tơ cũng không chạm vào liền vứt nó vào góc tủ quần áo.

Nhưng, chúng tôi ngay lúc đó cũng không cãi nhau, cho đến tận trước ngày lễ của Mẹ một tuần. Sở dĩ nhớ được rõ như vậy, là vì ngày đó, tôi vừa mới tặng mẹ một bộ áo ngủ hãng Wolford, chúc ngày của Mẹ vui vẻ. Đó là khoảng tháng Năm, thời tiết dần dần nóng lên, trở nên ướt át. Thở trọng của tôi đã lên đến 110, chân và bắp chân rõ ràng bị phù sưng, vòng bụng đã lên tới 92 cm, đi dạo phố, tản bộ hoặc kiểm tra sức khỏe, trừ lần đó ra, tôi rất ít khi ra ngoài.

Buổi tối hôm đó, Lyle muốn tôi cùng anh đến một bữa tiệc. Trước khi ra ngoài, tôi ở phòng thay đồ thay quần áo, một bộ váy liền bằng sa tanh xanh thẫm, chân váy có một lớp sa mỏng cùng màu kết lại. Damala giúp tôi thắt dây eo sau lưng, Lyle đi vào nhìn trong chốc lát, nói: “Em nhất định phải mặc cái này sao?”

Ngụ ý, em trông như một quả khinh khí cầu. Tôi bảo Damala không cần buộc lại, không nói một lời bắt đầu cởi quần áo.

“Làm sao vậy?” Anh tiến lại gần hỏi tôi, “Em giận à?”

Tôi đẩy anh ra, đưa lưng về phía anh mặc một bộ quần áo thoải mái, chỉ có điều động tác vụng về không được lưu loát.

“Em làm sao vậy?” Giọng anh nghe có vẻ phiền chán.

Tôi cảm thấy nếu đẩy anh ra sẽ rất mất sức, buộc mình ôn tồn trả lời: “Em không muốn đi, em đau đầu.”

“Không phải em đã ngủ cả ngày rồi sao còn đau đầu được.” Anh hỏi.

Tôi lập tức không biết trả lời như thế nào. Thời điểm đó, tôi mang thai 8 tháng, liên tục mất ngủ làm cho khí sắc và tinh tình của tôi cực kì kém, một câu nói bình thường vô cùng bình thường cũng có thể khiến tôi đại phát lửa giận. Bụng vừa to lại vừa nặng, căn bản không thể nằm thẳng, tư thế ngủ tôi thích nhất – nắm sấp, úp sấp ngủ lại không được. Mỗi ngày đều theo lời dặn của bác sĩ nằm nghiêng sang trái, vừa mới bắt đầu thì không quen, như thế nào cũng không ngủ được, thật vất vả mới ngủ được, trong lúc đang mơ màng ngủ lại xoay sang bên phải. Lyle từng được bác sĩ dặn qua một lần, nằm nghiêng sang trái rất có lợi cho tuần hoàn và hô hấp của thai nhi, mang thai sau bảy tháng càng quan trọng. Vì thế, mỗi buổi tối, tôi thật vất vả mới đi vào giấc ngủ, lại bị lay tỉnh, “em lại xoay sang bên phải rồi”. Anh nói xong rất nhanh liền ngủ tiếp, ngủ thực bình tĩnh nhẹ nhàng vui vẻ, để lại mình tôi trở mình đi trở mình lại cũng không ngủ được nữa, bả vai với xương hông bên trái đều đau nhức khó nhịn, trên người từng trăn khô nóng, xếp hai cái gối ra sau lưng nửa nằm nửa ngồi thật lâu, sau đó đơn giản đứng lên ra ban công phòng khách, ở trong bóng tối quơ tay đi tới đi lui, mãi cho đến khi kim đồng hồ chỉ tới 3 rưỡi sáng, mệt không mở được mắt ra, mới trở lại giường.

Nhưng những lời này, nếu thật sự muốn tôi tự mình nói ra, tất cả đều vô dụng vô nghĩa. Cho nên, tôi cái gì cũng không nói, chỉ lặp lại: “Em không đi, mình anh đi đi.”

“Tùy em.” Anh trả lời, sau đó một mình ra ngoài.

Sau khi anh rời khỏi, trước mặt Damala tôi làm bộ như không có gì, đọc vài tờ thư, xem TV một lát, 11 giờ tắt đèn đi ngủ. Mãi cho đến 12 giờ vẫn chưa ngủ được, hỗn hển đứng lên chạy tới lấy chiếc đồng hồ quả lắc kiểu cũ không ngừng kêu tích tắc vút lên sô pha trong phòng khách, dúm xuống dưới đệm ghế. Một giờ sau, tôi bỏ cuộc, bật đèn lên, ngồi ở trên giường xem một bộ phim điện ảnh không đầu không đuôi. Norah? Vào vai một nữ học sinh có vấn đề về tinh thần, bạn trai đến bệnh viện tâm thần thăm cô, muốn dẫn cô thoát khỏi nơi này, mơ mơ màng màng ngủ, diễn biến về sau cũng không nhớ rõ nữa.

Lúc tỉnh lại, Lyle đang đứng ở bên giường, vừa tắt TV đi.

“Anh đã về.” Tôi nói, có lẽ bởi vì ngủ mơ giọng nói luôn có vẻ ôn hòa, có gì đó khác bình thường, anh quỳ xuống bên giường, nâng mặt tôi lên hôn một chút lên miệng.

“Đi ngủ sớm một chút, sáng mai em muốn đi kiểm tra tiền sản.” Tôi nói.

“Anh đi cùng em.” Anh trả lời.

Trước khi trời sáng vài giờ tôi ngủ thở to quá, anh ôm tôi ngủ không được, lúc 10 giờ ra khỏi nhà đến bệnh viện, dường như anh và bữa tiệc đêm qua chỉ cách nhau một lần đi tắm mà thôi.

61. Chương 60: Trung Quốc Sản Xuất

Khó có được chút ít thời khắc hạnh phúc như vậy. Chúng tôi nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ bé mờ mờ trong màn hình siêu âm, đúng lúc đang kiểm tra, bé con liền hươu bàn tay nhỏ xíu, mà cha của nó thì đang ngồi bên cạnh nắm tay tôi. Lúc tôi nằm trên giường để kiểm tra tim thai, anh ngồi trên ghế ngay cạnh giường, nắm chặt cánh tay tôi, hai người cùng nhau nhìn những con số không ngừng thay đổi trên máy từ 140 đến 145.

Anh đột nhiên nói: “E chúng ta cứ tiếp tục như vậy có được không?”

“Em không muốn như vậy đâu, em ước gì em bé trong bụng sinh ra mau mau một chút ” Tôi trả lời.

Anh cười gật gật đầu, “Đến lúc đó chúng ta vừa giống như trước kia, lại vừa không giống với trước kia.”

“Trước kia thế nào?” Tôi nghiêng người qua, nhìn anh hỏi, sau tấm kính y tá ra hiệu bảo tôi đừng lộn xộn, sẽ làm rụng miếng dán điện trên bụng.

Anh cúi sát vào tai tôi mà nói: “Em vừa rắn chắc vừa mềm mại, trẻ trung, tinh tế, luôn nóng vội kéo anh vào trong thân thể em”

“Còn anh thì luôn hôn em như vậy, giống như sẽ không bao giờ ngừng lại” Tôi trả lời.

Anh giơ ngón trỏ miết nhẹ lên môi tôi, nói “Xuyt”. Gật tôi nói: “Sẽ không bao giờ ngừng lại.” Sau đó nhẹ nhàng hôn tôi.

Kiểm tra xong, anh nói ở bên tôi cả ngày. Ở trên xe, lúc đầu tôi nói khi về muốn đi mua vài thứ, còn không ít thứ chưa chuẩn bị xong cho tiểu bảo bối, chưa đến một phút đồng hồ sau lại cảm thấy đói bụng, muốn đi ăn cơm trước. Anh luôn miệng đáp ứng, nói: “Tuân lệnh, nữ hoàng.” Điện thoại anh reo vài lần, anh nhìn thoáng qua, nhưng đều không tiếp.

Ở trong nhà hàng anh giúp tôi cắt nhỏ từng miếng từng miếng thức ăn, rồi chuyển sang cho tôi. Hai cô gái bàn bên không ngừng nhìn sang bên này, nhìn anh rồi lại liếc sang bụng tôi, trong mắt tràn đầy hâm mộ, làm cho tôi không thể không dặc ý. Cảnh tượng này mà được đăng trên tạp chí dành cho phụ nữ có thai hoặc tạp chí ‘Gia đình thời thượng’ hẳn là rất thích hợp.

Cơm nước xong, ở một cửa hàng tôi nhìn trúng một đôi giày trẻ con làm bằng tơ lụa màu trắng trên đính một con bướm bằng bông, trẻ sơ sinh mới có thể đi vừa được size này, tình xảo đến nỗi khiến người ta mê mẩn. Quay sang chọn tất màu trắng, tất cả đều nhỏ xíu. Trên miệng tất có một đường viền hoa tinh tế, đính hai quả bóng xinh xắn. Tôi quay đầu hỏi Lyle: “Anh thấy cái nào đẹp?” Lại phát hiện anh đứng cách hai kệ đồ đang nói chuyện điện thoại, nghe thấy tôi gọi, liền tắt máy đi tới.

Chúng tôi chọn ra nửa tá tất màu vàng nhạt, phấn hồng và màu trắng, cộng với đôi giày kia, đã mất hơn 200\$. Tôi cảm thán nếu là hãng Carter’s hoặc Gap thì mấy đôi tất như vậy chỉ mấy đô một đôi, kể cả giày cũng không quá 10\$.

Nhân viên cửa hàng giải thích: “Đây là hàng Châu Âu, còn Carter’s và Gap là hàng Trung Quốc sản xuất.”

Tôi sờ sờ bụng cười trả lời: “Đứa nhỏ này cũng là hàng Trung Quốc sản xuất đấy.”

Đóng gói hết đồ xinh đẹp này xong, lúc ra khỏi cửa hàng, Lyle có nhìn thoáng qua điện thoại, hình như đã chuyển sang chế độ ‘Im lặng’, nhưng màn hình vẫn phát sáng.

“Nếu anh có việc thì cứ đi đi, không cần đi cùng em.” Tôi nói với anh.

“Là bà Mayer, cuối tuần này khách sạn có vài hoạt động.” Anh trả lời, Mayer là thư kí của anh, “Không sao, hôm nay anh là của em.” Anh tắt điện thoại, tháo pin nhét vào tay tôi.

62. Chương 61: Gió Biển

Tôi không nhận, trả lời: “Không cần đưa cho em, không chút nữa lại làm mất.” Anh nghe hay không nghe điện thoại, với tôi không sao cả, hơn nữa tôi cũng biết anh luôn mang theo người một cục pin dự phòng.

Lúc chúng tôi về đến nhà, đã hơn 3 giờ chiều, ánh nắng ấm áp của buổi chiều làm tôi ngủ thiếp đi trên xe. Người gác cổng giúp xách đồng hồ mua sắm được vào thang máy, xe đẩy tay và ô tô ngày hôm sau sẽ có người chuyển tới tận nhà. Thậm chí anh còn đặt một chiếc xe hơi bốn cửa, chỉ vì có thể gắn ngay vàng lên sau ghế của tiểu bảo bối.

Đến chàng vạng thời tiết vẫn ấm áp trong lành, chúng tôi ngồi ở trên sân thượng nghe nhạc, nghe đi nghe lại một chiếc CD, Les Choristes, một bộ phim điện ảnh dịch ra tiếng Trung là ‘Dàn hợp ca mùa xuân’, thích nhất là bài Caresse sur l’océan – Gió biển (1).

Giọng trẻ con trong trẻo cất lên:

Caresse sur l’océan. Porte l’oiseau si léger

Revenant des terres enneigées. Air éphémère de l’hiver

Au loin ton écho s’éloigne. Châteaux en Espagne

Vire au vent tournoie déploie tes ailes. Dans l’aube grise du levant

Trouve un chemin vers l’arc-en-ciel. Se découvrira le printemps

Caresse sur l’océan. Pose l’oiseau si léger

Sur la pierre d’une île immerge. Air éphémère de l’hiver

Enfin ton souffle s’éloigne. Loin dans les montagnes

Vire au vent tournoie déploie tes ailes. Dans l’aube grise du levant

Trouve un chemin vers l’arc-en-ciel. Se découvrira le printemps

Calme sur l’océan”.....

Tạm dịch (Theo blogspot mmewhoo)

Khẽ lướt lên đại dương

Đưa cánh chim bay thật nhẹ nhàng

Trở về từ vùng đất phủ đầy tuyết trắng

Không khí thoáng qua của mùa đông

Âm vang trong lời nói của em vơi xa, trải rộng

Những lâu đài ở Tây Ban Nha

Đưa cơn gió tới giúp em giang đôi cánh....

trong ánh bình minh buồn bã của chân trời phương Đông

Tìm thấy một con đường vươn tới cầu vồng để khám phá ra mùa xuân...

Khẽ lướt trên đại dương. Đặt cánh chim nhỏ thật dịu dàng

Lên phiên đá nơi một hòn đảo ngập chìm trong làn nước. Không khí thoáng qua của mùa đông
Cuối cùng cũng đưa hơi thở em đi thật xa... Xa tận nơi những ngọn núi
Đưa cơn gió tới giúp em giang đôi cánh trong ánh bình minh buồn bã của chân trời phương Đông
Tìm thấy một con đường vươn tới cầu vồng để khám phá ra mùa xuân...
Êm đềm trên đại dương.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau, chân tôi đặt trên đầu gối anh, tay anh chỉ nhẹ nhàng xoa bóp bắp chân tôi. Mặt trời chiều ngã về tây, chúng tôi dần chìm vào trong bóng tối, không ai nói gì. Tôi nhìn bầu trời đằng xa xa tưởng tượng ra, nhiều năm sau, vào một ngày cuối hè có thể cùng tiểu bảo bối của mình đi dạo ven biển nhẹ nhàng hát bài hát này, vầng tịch dương màu hồng cam, trong như đáy mắt. Trong tưởng tượng của tôi con bé là một đứa trẻ nhanh nhẹn, lương thiện và dũng cảm, con bé sẽ học cách lắng nghe và cảm nhận mọi điều chung quanh, kiến thức sẽ không ngừng vươn xa, trí tưởng tượng của con sẽ bay đến tận nơi đá ngầm đáy biển, nơi dãy núi phương xa. Con sâu sắc tinh tế, những giác quan thuần thiết của con sẽ thăm dò khắp thế giới này, hay về sau khi con lớn hơn chút nữa, con sẽ vì tôi viết một khúc hát, kỷ niệm thời khắc này. Những tưởng tượng như vậy khiến tôi nghẹn ngào nước mắt. Tôi vụng trộm lấy tay bôi lau đi, may mà trời cũng đã tối muộn, hơn nữa anh cũng đang nhìn xuất thần về nơi xa xăm nào đó, không nhìn thấy chút nước mắt của tôi.

63. Chương 62: Xe Hơi

Những ngày còn lại của tháng Năm cuộc sống trôi qua rất bình thường và yên ổn. Lyle đi công tác ở Boston hay Bồ Tây Hải nên phải ở lại đó mấy ngày, trước khi đi còn kể rõ ràng chi tiết hành trình chuyển đi cho tôi nghe, nhưng tôi quay đi quay lại đã không còn nhớ rõ nữa. Nghĩ lại, đó là một loại cảm giác kỳ quái, từ lúc rời du thuyền Porsche đến khi vào trong xe Volvo, với tôi mà nói, anh dường như không còn giống lúc trước nữa.

Hơn nữa chính tôi cũng thay đổi, bất tri bất giác luôn cảm thấy mình đã để mất một cái gì đó, cảm thấy có một số việc nhớ hay không nhớ cũng không còn quan trọng nữa, cảm thấy một đôi tất trẻ con mua với giá 3\$ 99 cents hay 28\$ cũng chẳng sao. Tôi thậm chí bắt đầu học thuê thừa và dẹt đăng ten theo kiểu Pháp ở một cửa hàng thủ công mỹ nghệ gần nhà. Hơn nữa, còn dần dần thích mua trọn bộ những thứ có thể kết hợp được với nhau, ví như khi mua một hộp đựng phấn màu vàng theo phong cách cổ điển, phải đi tìm trọn bộ những thứ đồ vật nhỏ kiểu cổ màu vàng, như khăn tay bằng vải lanh màu vàng, lược nhỏ và gương cầm tay màu vàng, bút lông cán vàng cùng bao da đựng notepad màu vàng nhạt, v...v... Trang sức, tơ lụa, đồ da đủ loại màu sắc, tùy theo khuynh hướng cảm xúc được sắp xếp đầu vào đáy trong tủ quần áo, hóa đơn ừn ừn gửi đến, mà Lyle rất hào phóng một câu than phiền cũng không có, đôi khi còn có khen tôi mua vòng cổ hoặc giày dép rất đẹp, hơn nữa còn nhắc tôi nên mua thêm cả váy đi biển.

Cuối tháng Năm, Victoria gọi điện thoại tới nói, cô đã tìm được công việc thực tập ở một tạp chí, toàn bộ kì nghỉ hè đều sẽ ở New York. Tôi bắt đầu lo lắng có phải cô định nói muốn đến chỗ tôi ở không, cô đã nói cho tôi biết, ba tháng tới, cô sẽ ở tạm nhà một bạn nữ cùng lớp tại khu Soho. Tôi thấy xấu hổ vì bụng dạ tiểu nhân của mình, mời cô đến tham gia tiệc Baby Shower (1) nhỏ nhỏ của mình, tổ chức vào ngày 3 tháng Sáu, ngày đó vừa lúc cô cũng đã đến New York.

Chiều ngày 2 tháng Sáu, tôi đến khu West End, trên đường tiện mua một bộ dụng cụ cầm tay, những đồ cổ như kéo và thau đồng, khung thuê và kéo cắt chỉ, cơ bản không có tác dụng thực tế gì, chỉ là để bày trong hộp đựng đồ thuê thừa phong cách Victoria trông rất hợp mà thôi. Thuận tiện lại mua thêm bảy chiếc khăn tay bằng vải lanh màu trắng, mặt trên thuê chữ từ thứ Hai đến Chủ Nhật bằng tiếng Pháp, nét chữ rất đẹp, thủ công tinh tế. Tôi nhớ rõ ở nhà trẻ có rất nhiều đứa trẻ mang khăn tay như vậy, mỗi ngày đổi một cái, đương nhiên mặt trên chỉ in đậm chữ Trung Quốc, một bộ cũng chỉ mất mấy đồng mà thôi.

Từ trong cửa hàng đi ra, bà chủ người Pháp còn giúp tôi mở cửa. Quan cánh cửa thủy tinh, tôi thấy bên đường mặt nghiêng của một cô gái người Hoa đang đi dạo, là Victoria. Đang muốn qua đó chào hỏi, lại nhìn thấy bên cạnh cô là một người đàn ông tóc nâu sáng, tay trái cầm tay cô, tay phải vươn ra ngăn một chiếc xe taxi lại, mở cửa giúp cô, cô ngồi vào trong, anh ta cúi người hình như hôn cô, rồi đóng cửa xe lại. Xe đi rồi, anh ta băng qua đường cái. Xe của tôi đỗ ở rìa đường, lái xe tựa vào đầu xe hút thuốc. Lúc đi qua đó, anh ta thoáng nhìn qua biển số xe, tựa như hơi cười, rồi đi mất. Phòng ốc ở khu phố đối diện cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một khu nhà ở kiểu cũ mà thôi.

Trong buổi tiệc chiều hôm sau, có không ít bạn bè đồng nghiệp mấy tháng không gặp xuất hiện. Cho tôi cảm giác như không phải mấy tháng, mà như đã nhiều năm. Ba giờ chiều, Victoria đến. Thoạt nhìn so với hai tháng trước gần hơn một chút, vào cửa không nói tiếng Trung với tôi, khẩu âm Tiếng Anh cũng thay đổi đôi chút, dường như đã không còn nghe ra giọng điệu của một cô học sinh trung học ngày nào nữa.

Tôi vào phòng bếp lấy vài thứ, cô cũng vào giúp, chỉ có Damala ở bên cạnh, ta cùng cô nói giọng Thượng Hải: “Chiều hôm qua chị nhìn thấy em. Ngay chỗ Bảo tàng Nhi đồng.”

“Sao chị không gọi em? Có phải nhìn thấy em trên taxi đúng không?” Cô cười hỏi tôi.

“Không phải, em vừa lúc ngồi vào xe.”

Cô sưng sốt một chút, không nói tiếp.

Tôi bảo Damala mang trà và điểm tâm ra ngoài, đóng cửa lại, hỏi cô: “Người cùng một chỗ với em lúc đó là Howard Roth đúng không?”

“Chính là anh ấy.” Cô trả lời rất kiên quyết.

“Howard Roth đã có vợ rồi, em có biết không?”

Cô mở to hai mắt liếc nhìn tôi một cái, sau đó như không có chuyện gì trả lời: “Em biết.”

“Vậy vì cái gì.....” Phản ứng của cô làm tôi không biết phải nói gì với cô nữa.

“Chị đừng xen vào, được không?”

Tôi thiếu chút nữa nói ra, nếu không phải vì ba mẹ nhờ tôi, tôi cũng lười để ý tới. Cô đứng lên muốn đi ra ngoài, đi tới cửa, lại quay lại, bắt đầu nói tiếng Anh với tôi: “Chị đừng quá tự tin như thể chỉ có người đàn ông chị quen muốn kết hôn với chị, còn bạn trai của người khác tất cả chỉ là trêu đùa.”

“Chuyện này căn bản không giống nhau, Roth đã kết hôn rồi.”

“Nhận quà của anh ấy, mua cho em một chiếc Yaris đỏ, giúp em tìm việc, còn những thứ khác em không muốn nghĩ đến. Chị có thể không biết, nhưng ít ra chồng chị hẳn là biết rõ, ‘chung thủy’ căn bản không có trong từ điển của họ.” Cô nói. Trước kia, tôi căn bản không thể tưởng tượng được cô có thể nói ra những lời kinh điển như vậy, cộng thêm với lời giải thích, dường như có thể trở thành danh ngôn trong tiểu thuyết.

64. Chương 63: Trang Phục Và Đạo Cụ Càng Ít, Chuyện Xấu Càng Nhiều

Có thể là bởi vì ở nhà đã lâu cho nên tôi mới trở nên ngây ngốc miệng lưỡi kém cỏi, hay cô thật sự đã nói đúng vào điểm mấu chốt. Tôi không biết phải trả lời như thế nào, chỉ có thể nói: “Tùy em.”

Mới vừa rồi tôi vẫn còn đang nghiêm nghị, chỉ cách một giây, lại không dám khẳng định mình có tư cách để giáo huấn cô. Trong mắt cô bé này, cô cũng lắm chỉ là sóng sau xô sóng trước, không khác những gì trước đây tôi làm mấy. Hơn một năm trước, tôi cũng vậy dễ dàng lên giường với Lyle, căn bản không suy nghĩ được nhiều. Tôi thậm chí đầu óc còn không tỉnh táo bằng cô ấy, biết rõ bản thân mình muốn gì, quà tặng, xe hơi, thậm chí là tiền đồ. Một dấu chấm hỏi dâng lên trong đầu, nếu thời điểm tôi và Lyle quen nhau, anh đã kết hôn, tôi thật sự có thể nói đi đôi với làm, bỏ ngoài tai tất cả sự cảm dỗ không? Chỉ sợ tôi cũng sẽ tự trấn an bản thân: Hôn nhân, mặc kệ hôn nhân. Sau đó hết thấy đều như cũ, những gì nên làm vẫn sẽ làm.

Tôi không nói nữa, mà Victoria cũng thật dũng cảm, tay đặt lên tay nắm cửa, quay đầu lại hỏi tôi: “Có câu này không biết chị đã nghe qua chưa, ‘trang phục và đạo cụ càng ít, chuyện xấu càng nhiều’. Không phải giống như ‘Con chuột trong Giáo đường’, nói ra chỉ sợ sẽ thành chuyện người thật việc thật.”

Cô nói xong liền đi ra ngoài, tôi đứng nguyên tại chỗ, trong lòng suy nghĩ, những lời này giống như đã từng nghe qua ở nơi nào rồi. Nếu như trong lời nói ám chỉ một người nào đó, trên cái đảo này, chuẩn xác có sẵn một người.

Đến chạng vạng mọi người tạm biệt rồi đi, Victoria cũng đi, để lại quà là một con thỏ đồ chơi. Chúng tôi ôn hòa nói lời tạm biệt, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Có bốn năm người ở lại dùng cơm. Lúc bữa tối còn chưa kết thúc, Lyle đã trở về, chào hỏi mọi người, đến bên cạnh tôi, tay phải vuốt qua tóc tôi trượt xuống ôm lấy bả vai, đồng thời vẫn nói chuyện với mọi người với phong độ rất động lòng người. Anh không ngồi xuống ăn cơm cùng chúng tôi, cúi người xuống chỗ tôi, nói chờ một lát anh phải ra ngoài.

Sau khi anh đi, tụ hội cũng nhanh chóng kết thúc. Các cô gái nói lời tạm biệt với tôi, trong đó một người nói: “Lần sau đến thăm cô, trên thế giới đã có thêm một người.” Đúng vậy, thật là thần kỳ.

Tất cả mọi người ra về, tôi cùng Damala thu thập quà tặng, sau đó tắm rửa, cầm một quyển tạp chí lên giường nằm. Tựa tay mở ra, là bài phỏng vấn một phụ nữ 29 tuổi kể lại quá trình sinh nở kinh tâm động phách mà mình đã từng trải qua. Damala đứng ở cửa phòng ngủ nói nếu không có gì cô về phòng nghỉ, tôi đáp lại. Lại lật vài tờ tạp chí, nhưng không có gì để xem.

Bên ngoài truyền đến một tiếng chuông nhẹ nhàng, hình như đã là mười rưỡi. Tôi từ trên giường đi xuống, vào phòng thay quần áo, mở tủ quần áo của Lyle, rộng khoảng 5 thước, gọn gàng sạch sẽ, không có một chút dư thừa gì. Biết rõ quần áo được treo trong này đều là những đồ đã được ủi giặt thật tốt, tôi còn sờ soạng từng túi quần túi áo, lại nhìn một lượt mấy đôi giày anh thường mang. Sau đó vẫn không bỏ cuộc đi đến phòng làm việc, giấy tờ, biên lai, thư tín linh tinh gì đó đều được xếp gọn trong một hộp gỗ màu đen trên bàn làm việc. Lấy hết toàn bộ ra, ngồi xuống, bật đèn bàn, xem kỹ từng tờ. Cái gì cũng không có, nói trắng ra, tôi cũng không biết chính mình đang muốn tìm cái gì.

Điện thoại đặt ngay bên tay trái, tôi tự cười chính mình, muốn gọi điện hỏi Lyle khi nào thì về nhà. Di động của anh chuông một lúc lâu không ai nhắc máy, tôi cúp máy. Tìm trong danh bạ điện thoại số của khách sạn Greendale, lật đến một số quen mắt, đánh điện thoại tới.

Một giọng nam lưu loát nói bằng tiếng Anh và cả tiếng Pháp: “Chúc ngủ ngon, lễ tân khách sạn xin nghe, có thể giúp gì cho ngài ạ?”

“Tôi muốn đặt phòng.” Phản ứng đầu tiên của tôi là trả lời như vậy, trong đầu một mảnh hỗn loạn, không biết bản thân muốn làm gì.

“Vâng, phòng đơn hay phòng đôi ạ? Khi nào quý khách cần dùng, có bao nhiêu vị ạ?”

“Ừm..... Tôi hai tháng mới tới một lần, lần này muốn dùng cùng một phòng.”

“Chúng tôi sẽ cố gắng sắp xếp, xin hỏi là phòng nào ạ?”

“30 dãy D, phòng màu xanh đậm, phòng khách trưng bày áo vest và mũ đấu sĩ.”

“Xin chờ một lát.” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng gõ bàn phím, “Thực xin lỗi, Phòng đôi này đã có người dùng.”

“Vậy cuối tuần thì sao?”

“Rất tiếc, là đặt dài hạn. Quý khách có thể thử những phòng khác, chỗ chúng tôi mỗi một gian phòng đều là độc nhất vô nhị.”

“Tôi muốn cùng người nhà thương lượng một chút rồi mới quyết định, cảm ơn, gặp lại sau.” Tôi trả lời, cắt đứt điện thoại.

Lại lần nữa gọi điện thoại đi, tôi ấn dãy số tổng đài của khách sạn Greendale, có một đoạn thời gian tôi thường xuyên gọi tới số này, cuối cùng sau một hồi hồi thăm tôi nói: “Làm ơn chuyển điện thoại giúp tôi đến phòng 30D.” Sau hai tháng chuyển vào căn hộ này, Lyle liền trả lại gian phòng đôi kia. Sau hơn nửa

năm, muốn tôi đọc ra mấy con số điện thoại này e rằng có chút khó khăn, nhưng ngón tay dường như đã nhớ kĩ động tác quay số này. Sau hai lần chuông vang lên đã có người tiếp máy. Là một giọng nữ.

“30D, cảm ơn.” Tôi nói.

“Xin hỏi họ tên khách hàng.”

“Ultan.”

“Thực xin lỗi.” Tổng đài trả lời. Tôi nghĩ tiếp theo sẽ nghe được là, tiên sinh Ultan đã trả phòng được hai tháng rồi. Nhưng kỳ thật lại là “Tiên sinh Ultan hiện tại không tiện nghe điện thoại.”

65. Chương 64: 60 Độ F

Tổng đài nói là: Không tiện nghe điện thoại. Tôi sững sốt một lát, tiếp tục nói: “Vậy anh ấy ở trong phòng? Hay không ở?” Giọng nói vỡ vụn, nghe vừa xa vừa lạ, không giống như chính mình đang nói.

“Rất tiếc, việc này tôi không thể nói được. Quý khách có thể lưu lại lời nhắn, hoặc để lại lời nói ở hộp thư thoại.....”

Tôi chưa nghe cô ấy nói xong đã cúp điện thoại, đứng lên trở về phòng ngủ. Đi được vài bước, cảm thấy không thể thở nổi, bụng bỗng chốc trở nên vừa căng lại vừa cứng, tưởng như không làm cách nào đứng thẳng người lên đi tiếp được. Tôi tựa vào vách tường trên hành lang, định ngồi xổm xuống, lại phát hiện động tác ngồi này đã nằm ra ngoài phạm vi năng lực của mình. Lại lấy tay chống, cong lưng lên, mãi cho đến khi cảm giác căng thẳng này qua đi.

Buổi tối hôm đó Lyle trở về cũng không quá muộn, thậm chí còn chưa tới mười hai giờ. Tôi tựa vào gối đầu sau lưng, nửa nằm ở trên giường. Trong phòng thực im lặng, anh vào cửa, tiếng rửa mặt truyền đến từ một phòng khác, tuy rằng rất khẽ, nhưng đều nghe được rõ ràng. Anh đi vào phòng ngủ nhìn thấy tôi còn thức, nói: “Vẫn không ngủ được sao?”

“Bây giờ là thời gian Caresse nô nghịch.”

Anh cười cười, đi tới hôn lên má trái tôi, sờ sờ bụng tôi, nói em bé đã lớn bằng chiếc đĩa ăn sáng.

“Buổi tối hôm nay có hoạt động gì à?” Tôi hỏi anh.

“Toàn mấy thứ nhàm chán, không có gì đặc biệt.”

“Không có gì là cái gì?” Tôi nhìn anh tiếp tục hỏi.

Anh cũng dừng lại nhìn tôi, trong chốc lát, sau đó chậm rãi trả lời: “Tuần tra nhà hàng, quán bar cùng phòng bảo an, phòng theo dõi, kiểm tra thí điểm vài phòng trong khách sạn, trên roof club có một tiệc rượu, đi giao thiệp qua lại 15 phút, nghe chủ nhân bữa tiệc đọc diễn văn xong, sau đó về nhà.”

Chúng tôi nhìn nhau, không khí trở nên rất quái lạ. Tôi chưa từng hỏi anh vấn đề như vậy, thậm chí còn chưa từng hỏi qua những việc anh làm. Mà anh, thoạt nhìn cũng không muốn nói, hoặc là thật sự không có gì muốn nói. Kết quả là tôi rút lui trước, tắt đèn, nằm xuống đưa lưng về phía anh. Nhắm mắt lại đợi vài phút, anh không tắt đèn, cũng không nói gì. Tôi cảm thấy vừa nóng lại vừa phiền, dùng tốc độ nhanh nhất có thể, gian nan ngồi dậy, xuống giường chạy chân trần đến cửa phòng tắm, giảm nhiệt độ phòng xuống mức thấp nhất, dưới 60 độ F. Nhìn những con số hiển thị nhiệt độ vô nghĩa này khiến tôi bùng nổ một trận hỏa khí. Tôi nghĩ anh có thể nhìn ra được tâm sự của tôi, nói cái gì đó, hoặc là chỉ làm chút gì đó, vô luận là cái gì, để tôi có thể không cần mở miệng hỏi những vấn đề không biết phải trả lời như thế nào: “Em còn giữ được tình yêu của anh không? Em liệu còn có thể tin tưởng phần tình cảm này là tuyệt đối, là dành cho em không?”

Anh quả thật mở miệng, nhưng lại nói: “Đêm nay anh ngủ ở phòng bên cạnh.”

“Tốt.” Tôi trả lời.

Tôi lại nằm xuống ngủ ngon, không xem cũng biết anh cầm cái gối đầu anh thích nhất ra ngoài, ở phía sau đóng cửa lại. Tiếng anh nói chuyện cùng động tác đóng cửa đều rất nhẹ, không có tức giận, chỉ có lạnh nhạt. Tôi cứng người, vừa muốn động người cũng không động được, qua thật lâu mới xoay người thay đổi một tư thế khác, giống như dùng hết sức lực toàn thân. Nước mắt ngay tại thời khắc đó rơi xuống, cả người tôi run run khóc không ra tiếng. Không khí trong phòng lạnh băng, chỉ có nước mắt đang dừng mãi trào ra là nóng hổi, rơi xuống tóc và gối đầu rồi dần biến mất.

Đây chỉ sợ là lần tôi khóc dài nhất, giai đoạn này hình như tuyển lệ cũng đặc biệt dồi dào. Cả đêm ngủ chập chờn. Mãi cho đến khi một chút nắng sớm xuyên qua khe hở của tấm rèm chiếu vào, tôi ngồi dậy, không bật đèn, đi chân trần ra ngoài, mở cửa phòng bên cạnh ra. Lyle đang nằm trên giường, tôi đi qua nằm xuống bên cạnh anh, anh chưa tỉnh dậy. Tôi ở trong bóng tối nhìn hình dáng lổ tai, cổ cho đến bả vai anh, nhìn trong chốc lát, cảm thấy cực mệt, nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

66. Chương 65: Hộ Tịch Câu Lạc Bộ

Khi bạn đang đắm chìm trong tình yêu, có nhiều thứ bạn sẽ không bao giờ nhìn thấy. Nhưng ngay tại thời điểm bạn bắt đầu cảm thấy an toàn, ngày nào đó đột nhiên đã tới rồi.

Sáng sớm hôm sau, hơn 9 giờ, chưa tới 10 giờ tôi đã tỉnh dậy, một mình ở trên giường. Tôi rời giường, muốn rửa mặt, nhưng rìa bồn rửa tay ở nhà tắm trong phòng ngủ dành của khách rộng hơn ở phòng ngủ chính, chỉ là khoảng cách này, đối với bụng bầu 35 tuần, không cách nào với tới được. Tôi lại về phòng mình rửa mặt chải đầu, trong gương là đôi mắt sưng lên vì khóc, kì thật cả người nhìn qua đều phù thũng, tôi còn tận lực chỉnh trang lại gọn gàng, rồi mới đi ra ngoài.

Damala đang quét tước trong phòng khách, nhìn thấy tôi chào một tiếng. Tôi đi dạo một vòng trên ban công phòng ăn, muốn tìm kiếm bóng dáng của ai đó.

“Ngài Ultan đã đi rồi.” Damala đã dọn xong bữa sáng lên bàn, nói với tôi.

Tôi dường như không có việc gì, định trả lời cô là tôi biết, nhưng mở miệng ra lời nào cũng không nói ra nổi, chỉ có thể gật đầu. Hai giờ sau, tôi thấy một tin nhắn trong di động: “Đi Los Angeles công tác, dự kiến trước ngày sinh sẽ về, nếu có chuyện gì, gọi điện liên lạc”.

Tôi không nhắn lại, cũng không gọi điện thoại cho anh, nếu như đi Los Angeles, vậy lúc này vẫn còn ở trên máy bay. Hơn nữa loại tình huống gì mới được xem là “Có chuyện”? Mới có thể gọi điện thoại tìm anh, tôi tự hỏi chính mình. Tôi không nhớ rõ ngày hôm đó thời gian cụ thể như thế nào. Hẳn là vẫn như thường ngày ăn cơm, buổi chiều ngủ trưa đến sáu tối, buổi tối tiếp tục mất ngủ thẳng đến bình minh. Buổi sáng, buổi chiều, buổi tối, số máy thai ba lượt, hết thấy đều bình thường. Thời tiết sáng sủa, mùa hè dường như đã đến, ánh mặt trời có chút nóng bức, mà anh từ đầu tới cuối vẫn không gọi điện thoại cho tôi.

Ngày 5 tháng 6 là thứ Hai, ăn điểm tâm xong, tôi gọi điện tới văn phòng anh, thư kí Mayer tiếp điện thoại. Tôi nói bữa một thân phận, nói muốn hẹn gặp Lyle Ultan, Mayer trả lời: “Ngài Ultan đang nghỉ phép.” Cúp điện thoại, tôi chạy vào nhà tắm quỳ gối xuống, ghé vào bồn cầu, bữa sáng bánh mì trứng cuộn và cá hồi bị ối sạch không còn một mẩu.

Cho đến giữa trưa, Nicole cùng Cheryl-Ann đột nhiên đến đây, giống như hiện vật quý nói cho tôi biết, tìm được thêm một bảo mẫu nữa cực kì thích hợp. Chúng tôi ăn cơm trưa trong một nhà hàng tràn đầy ánh mặt trời trên khách sạn Park Avenue. Bảo mẫu cũng đến đây, tên là Sandy, thoát qua giống một y tá nhiệt tình nhanh nhẹn. Không phải Mexico, không phải người Châu Á, không phải người da đen, cũng không phải trong vòng ba thế hệ di dân sang Âu châu, có vẻ như là người Mỹ, khẩu âm chính gốc, có giấy phép y tá, có học vị tâm lý thiếu nhi..... Tất cả những thứ trên chính là điều kiện cho cái được gọi là “Cực kì thích hợp”. Nicole bổ sung, cô ấy vốn là một trong những bảo mẫu có tiếng nhất, phải bồi dưỡng nhà người ta để đưa về.

Tôi ngồi nghe, thỉnh thoảng lại mỉm cười, gật đầu, hoặc phản ứng đại loại thế. Cheryl-Ann hỏi tôi, L đâu rồi? Tôi cũng không vì thế mà ngừng lại, không do dự trả lời: “Đi Los Angeles công tác, không biết trong bao lâu, nhưng anh ấy cam đoan trước tháng Bảy bằng mọi cách sẽ trở về.” Đồng thời ra vẻ không nề hà, không sao cả.

Trước khi gọi món, một cô gái từ bàn bên cạnh đi qua, lại quay lại, chào hỏi Nicole và Cheryl-Ann. Cheryl-Ann đứng lên thân mật hôn lên hai má, rồi giới thiệu tôi với cô ấy, cũng nói cho tôi biết cô ấy tên là Ilona hoặc là một cái tên Đức gì đó. Cô ấy nói còn có hẹn, nhanh chóng tạm biệt rồi đi. Sau khi cô ấy rời khỏi, Cheryl-Ann cầm lấy thực đơn, đằng sau quyển thực đơn màu vàng nhạt nói với tôi: “Hai người có thể xem như cùng một Câu lạc bộ.”

Tôi rất lâu vẫn không hiểu được ý của cô ấy, thẳng đến khi cô cười cười ánh mắt lóe lên, tôi mới hiểu được, cô nói là Câu lạc bộ Lyle Ultan.

Cô duỗi tay ra xoa bóp tay của tôi, nói: “Đương nhiên là trước đây, hội tịch của cô ấy đã hết hạn.”

Bồi bàn đi tới, cô bắt đầu gọi món, ngữ điệu và giọng nói nhẹ hơn bình thường, âm điệu cũng càng trầm thấp, tôi đột nhiên nhớ tới câu nói kia “Trang phục và đạo cụ càng ít, chuyện xấu càng nhiều”, nhớ tới ở nơi nào lần đầu tiên nghe được câu này. Chính là cô ấy nói, chẳng qua là nói bằng tiếng Pháp, ‘peu de vetement, beaucoup d’aventures galantes’, cười nhạo anh trai cô ấy.

Ngày sinh của tôi dự tính là ngày 7 tháng 7, mỗi ngày tôi đều xé một tờ giấy trên sổ tay, chờ ngày nào đó đến, chỉ là không biết đến tới cùng là muốn nhìn thấy người nào. Tôi đóng cửa một mình trong phòng không ra, chỉ đến khi chạng vạng, sắc trời u ám, người đứng cách năm thước cũng không phân biệt được, chỉ có thời điểm đó, tôi mới xuống lầu, tản bộ nửa giờ. Không phải tôi muốn đi, mà là phải đi, cũng không biết vì cái gì, giống như là một bộ phận trong cuộc sống gia đình hạnh phúc, thuần khiết mà tôi vẫn lý tưởng hóa.

67. Chương 66: Một Ngày Dài Nhất

Ngày 26 tháng 6 năm 2006, theo như bác sĩ tính tôi mang thai được 38 tuần lễ 5 ngày, tính từ lần kinh nguyệt cuối cùng. Mà tự tôi cũng biết, Caresse của tôi ở trong bụng sẽ không quá 267 ngày đêm, bởi vì, chính vào buổi tối 267 ngày trước, Lyle Ultan đến gõ cửa phòng số 4009 khách sạn Viceroyal, New Delhi, hai lần thay đổi, sắp tới sẽ là cuộc sống của ba người, mãi mãi và vĩnh viễn.

267 ngày sau, buổi chiều hôm đó, tôi cuối cùng sau một lần kiểm tra trở về, từ lầu một của căn hộ đi bộ lên tầng cao nhất rồi lại đi xuống, lặp lại vô số lần, thẳng đến khi không còn hơi sức nữa. Tôi vào nhà, đứng trước cửa sổ thủy tinh ở phòng bếp, sắc trời đã ngả hoàng hôn, ánh mặt trời dần lặn xuống, sau khi một hơi uống xong cốc nước, tôi vỡ ối. Tôi thực bình tĩnh đánh điện thoại xuống cho người gác cổng gọi xe, bảo Damala cầm theo giấy chứng nhận, quần áo cùng vài đồ dùng cá nhân, cuối cùng, gọi điện thoại cho Lyle, nói với anh tôi bị vỡ ối, không cho anh thời gian trả lời liền cúp điện thoại xuống, đi xuống lầu tới bệnh viện.

Tôi thừa nhận tôi cố ý như vậy, tôi không muốn cho anh trải qua thời khắc đứa trẻ ra đời, hay còn vì cái gì khác, tôi cũng không có cách nào nói ra được, chính mình cũng không xác định được. Nhưng ở một nơi nào đó sâu trong lòng, cho đến tận thời điểm đó, tôi vẫn không tin rằng, anh thật sự đợi đến ngày 6 tháng 7 mới trở về. Cả buổi chiều tôi đều chưa ăn cái gì, nằm trong bệnh viện chờ sinh, ăn như hổ đói hai cái sandwich gà mà Damala mua ở nhà ăn bệnh viện, trên người chỉ có một cái váy rộng thùng thình màu xanh nhạt, cứ cách nửa giờ lại có một bác sĩ đến liếc mắt xem xét.

Gần 7 tiếng sau, Lyle đến. Giải thích gì đó với mọi người rằng từ một thành phố ở bờ Tây Hải bay qua 2400 dặm Anh để về tới đây sợ rằng đã tốn ít thời gian nhất có thể rồi. Nhưng, phương diện này có nhiều chỗ nói không hợp lý cho lắm. 7 tiếng, cổ tử cung của tôi chỉ giãn ra vừa đủ hai ngón tay, cứ 10-15 phút lại đau bụng một lần. Anh đi tới ôm lấy tôi, nhìn tôi, không nói lời nào, tìm kiếm ánh mắt của tôi. Mà tôi một muốn đòi mạng, không muốn nhìn anh, nhưng lại để cho anh ôm, mặc dù trên thực tế tôi chỉ muốn hạ

căng chân thượng căng tay với anh, nhỏ nước miếng giống như những người đàn bà chanh chua, khiến cho anh phải lẩn ra xa thật xa.

Chăm rãi, những tia sáng xuyên qua kẽ lá, bên ngoài trời đã sáng, tôi vẫn chưa nói với Lyle một câu, chỉ khi bị đau bụng, lại liều mạng bắt lấy tay anh. Thầy thuốc như cũ cứ nửa giờ lại đến xem một lần, tiêm cho tôi một mũi trợ sản Oxytocin. Sáng sớm 6 giờ, tử cung đã giãn ra vừa 10 đầu ngón tay, tôi được đưa vào phòng sinh. Lyle cũng làm khử trùng, thay quần áo. Nhưng đến một giây cuối cùng, tôi đề suất với bác sĩ không muốn cho anh vào. Anh bị chặn ở bên ngoài, chúng tôi nhìn thoáng qua nhau, mặt gần như không chút thay đổi. Có lẽ chỉ mình tôi biết, tôi làm như vậy không phải vì giận anh, mà bởi vì loại đau đớn này giống như không có kết thúc, anh căn bản không hiểu, cũng không có cách nào để hiểu. Tôi cực kì sợ hãi, hoàn toàn không nghĩ ra được phải làm thế nào đưa một đứa trẻ lớn như vậy từ trong bụng ra ngoài. Tôi đau muốn chết, nếu là trước kia, tôi sẽ hy vọng anh ở bên cạnh tôi, mà tại thời khắc đó, tôi chỉ muốn tự mình đối mặt.

68. Chương 67: Caresse Ultan

Sáng sớm 6 giờ 38 phút ngày 27 tháng 6, một sinh mệnh mới ra đời. Toàn thân tím tái, phát run, nghênh đón cô nhóc là bà đỡ cùng hộ sĩ ánh mắt cùng động tác rất nhịp nhàng. Mẹ cô bé đang nằm ngửa trên bàn mổ dưới đèn giải phẫu, chờ khâu lại vết mổ 13 cm ở bụng dưới, không thể ôm cô, chỉ nhìn thoáng qua từ xa. Ba ba cô, có lẽ đang ở bên ngoài phòng sinh, cũng có lẽ là không.

Những bài học cần thiết trong thai sản trước đây từng tham gia căn bản không có tác dụng, cách thức và thời gian tôi dùng sức hoàn toàn không đúng nhịp, hàng chục phút sau khi nỗ lực lâu dài và vô vọng, có hiện tượng suy thai, bác sĩ để tôi làm giải phẫu. Tuy rằng tay run không cầm nổi bút, tôi ở trên giường sinh ra hiệu đồng ý, ký tên mình.

Mọi việc trở nên rất đơn giản. Gần ba mươi phút sau, một đứa trẻ nặng 7 pounds được lấy ra từ trong cơ thể tôi, một khắc kia khi bác sĩ đưa tay tiếp lấy thân thể đứa nhỏ, nó muốn khóc, sắc nước bọt, bắt đầu ho khan. Ré lên rất nhỏ, nhưng lại là âm thanh dùng hết toàn lực để phát ra, một cảm giác run run trong lồng ngực cộng hưởng với âm thanh xa lạ mà lại cổ quái, giống như từ một hành tinh khác đến. Tôi nằm ở đó, dưới tác dụng phụ của thuốc tê làm tôi cảm thấy đau bụng và buồn nôn, lo sợ bất an chờ bác sĩ mở miệng, sợ anh sẽ nói đứa bé có chỗ nào không ổn. Cho đến khi một hộ sĩ ôm đứa bé đến trước mặt tôi, nói: “Là bé gái, rất khỏe mạnh.”

Đứa nhỏ bọc trong một lớp tã lót màu hồng phấn trước khi đưa ra ngoài. Tôi nằm ở trên bàn mổ chừng 20 phút, một bác sĩ nam đeo mắt kính khâu lại miệng vết mổ cho tôi. Tôi biết tên của anh, Ryan, cũng biết người mập mạp mang khẩu âm vùng tiểu bang Maine đã gây tê cho tôi tên là Clark. Tôi không chắc chắn có phải tất cả bác sĩ đều như vậy, ở trên bàn phẫu thuật, đối với một người hoàn toàn trần truồng, vẫn nói chuyện phiếm như không có việc gì xảy ra.

“Cô gầy quá, miệng vết thương đã được xử lí tốt rồi.” Ryan khâu mũi cuối cùng nhìn tôi nói.

Tôi nói cảm ơn, lần đầu tiên nghĩ đến trên người có một vết mổ. Kế tiếp, lại là nằm trên giường, được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, giống như trong phim điện ảnh vậy, ngửa mặt hướng lên trời, chỉ nhìn thấy trên hành lang có một cái đèn huỳnh quang, nghe thấy tiếng cửa tự động mở ra. Sau đó là gương mặt của Lyle, cầm lấy tay tôi, ở bên tai tôi nhẹ nhàng nói: “Con bé có một đôi tai lớn.”

Tôi mệt mỏi vô cùng, sau khi được đặt vào giường, rất nhanh liền ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại có lẽ đã vài giờ sau, miệng vết thương do hiệu lực của thuốc tê ngày càng giảm dần càng lúc càng đau đớn, trên mu bàn tay phải cảm ứng truyền dịch. Không thể xoay người, không có chỗ gối đầu. Tôi quay đầu, thấy Lyle nửa nằm trên một chiếc di văng cạnh giường, chống hai chân lên, đứa nhỏ mới sinh nhắm mắt lại nằm trên đùi anh, đầu dựa vào đầu gối anh, chân mềm dán vào bụng anh. Hai tay anh đang ôm lấy khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn kia, cứ như vậy lẳng lặng nhìn không nhúc nhích. Anh rất cao, nên nhóc con càng trở nên nhỏ bé, bức họa kia suýt nữa làm tôi rơi lệ.

Anh thấy tôi tỉnh, ôm đứa nhỏ ngồi xuống. Tôi không muốn nghe anh nói mấy lời giả dối, nếu anh không nói, vậy tôi nói, để cho mọi chuyện đơn giản một chút.

“Anh không hề yêu em đúng không?” Tôi hỏi anh, lúc bắt đầu nói ra rất bình tĩnh, sau đó run run, cuối cùng nước mắt không nhịn được trào ra.

69. Chương 68: Xanh Thắm

“Không phải như thế.” Anh trả lời, đứng lên thật cẩn thận đặt đứa nhỏ xuống giường. Trầm mặc trong chốc lát rồi mới tiếp tục, “Anh biết em gọi điện tới phòng 30D”

“Bắt đầu từ khi nào?” Tôi hỏi anh, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống rơi trên khăn trải giường.

“Không phải như em nghĩ đâu.” Anh đi tới, kéo tay tôi, có lẽ bởi vì đang cầm ống truyền dịch, động tác tiếp xúc của anh không dịu dàng cũng không kiên quyết, “Không có người phụ nữ khác, cho tới bây giờ vốn không có. Căn phòng đó đối với anh có một ý nghĩa đặc biệt, bởi vì em, anh sẽ không..... Anh chỉ là cần một chỗ..... Một chút không gian.....”

“Không có ai nói anh có người phụ nữ khác.” Tôi cắt lời anh, “Vì sao không nói với em?”

“Bởi vì em cho tới bây giờ chưa từng tin tưởng anh.” Anh trả lời.

“Cho nên anh cứ như vậy bỏ đi. Vì cái gì? Tôi đã làm chuyện gì khiến anh không thoải mái?” Tôi ngừng khóc, rất yên tĩnh nói hết lời.

“Anh không cố ý Anh cần một chút thời gian..... Đây là một giai đoạn..... Anh cũng không biết nữa.....” Anh tiếp tục nói ngắt quãng, sau đó lại trầm mặc. Tôi nhìn anh, anh cụp mắt tránh ánh nhìn của tôi.

Tôi nhắm mắt lại, lấy tay ý bảo anh đủ rồi, không cần phải nói nữa. Tôi muốn nói với anh, tôi hiểu ý của anh rồi: Anh từng bị giam hãm trong tình yêu, dục vọng cùng giấc mộng về một gia đình thuần mỹ của một con ngốc, sau đó anh lại hối hận. Không cần phải nói, tôi đều đã hiểu. Có lẽ ngay từ lúc bắt đầu, tôi không hề nói ra. Tôi ở trong đầu sắp xếp từng câu từ hoàn chỉnh, phát âm như thế nào, dùng ngữ điệu gì, tất cả đều suy nghĩ xong, nhưng lại không nói được ra, hoặc là nói không nên lời, dần dần tôi bắt đầu không phân biệt được rõ ràng lắm những lời này rốt cuộc có nên nói hay không.

Trên giường, đứa trẻ nằm ở bên cạnh bắt đầu phát ra những tiếng “oe oe”. Khác với những đứa trẻ mới được sinh ra trần trụi nhợt nhạt, nó chưa có bất kì biểu hiện thoải mái cùng hưng phấn nào. Mọi người tuyên bố với tôi “Đây là con của cô”, mà tôi bắt đầu bị một ý niệm quái dị trong đầu quẩn lầy, thủy chung không tin rằng đứa bé được đưa ra từ bụng tôi. Thời điểm đó nó ở vô cùng gần tôi, qua từng cái đá chân xoay người phất tay, cảm thấy nó giống như một đứa trẻ thông minh đầy tình cảm, từ đó tôi bắt đầu trao đổi, chia sẻ những bí mật chỉ có hai người chúng tôi biết. Nhưng để nó thoát ly khỏi cơ thể mẹ, sinh mệnh nhỏ này giống như vừa đựng đã bị thương liền trở về trạng thái nguyên thủy ban đầu, ngũ quan của nó non nớt, tay vừa nhỏ vừa mỏng, khi ngủ cứ nắm chặt lại thành nắm đấm. Hai ngày đầu, ngay cả bú sữa cũng không có hứng thú. Nhưng như vậy cũng vừa vặn, bởi vì tôi cũng gần như không có biện pháp cho con bú.

Sau vài giờ sinh nở, theo như lời bác sĩ nói “Suy giảm Nội tiết tố”, tôi không ngừng trầm đi cho đến khi rơi xuống một nơi xanh thắm sâu vô tận không có chút ánh sáng. Tôi nhớ rõ khi nhìn thấy giấy khai sinh của đứa trẻ, bên trên điền tuổi của tôi, 25 tuổi, tôi gần như đã quên mất tuổi của mình, chỉ biết là từ trước tới giờ, tôi chưa từng cảm thấy tuyệt vọng như thế. Đây chính là một giai đoạn, giờ thì tôi đã biết. Tôi dự tính sống đến 100 tuổi, nếu thật sự có thể sống lâu như mình nói, thì đoạn thời gian này có thể xem như là trôi qua trong nháy mắt. Nhưng thời điểm đó, tôi không biết, cũng không có ai yêu tôi, bảo vệ tôi, cẩn thận chăm sóc tôi, hoặc chỉ đơn giản dùng âm thanh dịu dàng kiên định nói với tôi, tất cả những khó chịu này rồi sẽ nhanh qua thôi.

Tôi không ngừng ngủ, vài ngày liền không ăn không uống. Đôi khi tôi cũng không thật sự ngủ, chính là nhắm mắt lại. Tôi còn gặp khó khăn khi xoay người, cũng không dám đụng vào thân thể của chính mình.

Đặc biệt là bụng, nó vốn no đủ, trong bụng thai nghén một sinh mệnh hoạt bát, thoáng chốc trở thành một nơi trống rỗng lỏng lẻo, hơn nữa cũng không phải dấp dấp bằng phẳng săn chắc như vốn ban đầu.

Lyle mỗi ngày vào buổi sáng, buổi chiều cùng buổi tối đều xuất hiện trong phòng bệnh, thường thường cũng không quá nửa giờ, nếu thấy đứa nhỏ tỉnh, anh sẽ ở lại lâu hơn một chút. Đôi khi, anh đứng ở bên giường nhìn tôi, mà tôi không muốn mở mắt ra.

Tôi ở bệnh viện năm ngày, tôi gần như không như thế nào chạm vào đứa nhỏ, tất cả đều nhờ Damala cùng bảo mẫu chăm sóc. Cũng không cho bú, hai vạt áo trước ngực luôn có vệt sữa, thay quần áo xong rất nhanh lại xuất hiện, tôi cũng không quan tâm, may là không có cảm giác căng trướng, đau đớn như đã từng phải chịu đựng.

Cho đến buổi sáng ngày hôm đó xuất viện, trong chốc lát, chỉ có mình tôi trong phòng, nghiêng mặt đi, đứa nhỏ nằm cách tôi không tới 50 cm, thoát nhìn vừa không giống Lyle cũng không giống tôi. Hình như nó tỉnh, một con mắt vẫn đang nhắm hờ, mắt còn lại lười biếng chậm rãi chậm rãi mở ra. Tôi cố gắng tới gần, muốn nhìn rõ ràng màu mắt của nó, đã từng không biết bao nhiêu lần, tôi hi vọng đây sẽ là màu xanh thẳm.

70. Chương 69: Hai Mặt

Bên ngoài sắc trời u ám, hơn chín giờ, bắt đầu mưa tầm tã, Nicole, Cheryl-Ann, còn có Lyle đều đến đây. Thời điểm đó, tôi đã có thể tự mình ngồi dậy, cũng có thể đi lại trong phòng. Tôi ngồi ở bên giường, theo chân họ nhìn ngắm đứa nhỏ, cùng nhau nói chuyện, hết thấy thoát nhìn đều hết sức bình thường, không khác biệt gì so với những gia đình đang có một thành viên mới.

Trước khi ra viện, bác sĩ làm phẫu thuật cho tôi kiểm tra lại một lần nữa. Anh kéo tấm rèm bên cạnh giường ra, tôi nằm xuống, mỗi lần có động tác gì chạm vào miệng vết thương, lại kéo đến một cơn đau khủng khiếp, tôi nhin không được kêu ra tiếng. Gần như là cùng một giây, ở rèm bên kia có tiếng trẻ con khóc, khiến tôi thoáng cái mắt đã ướt ươn ướt, thầm kêu trong lòng: Bảo bối của mẹ bảo bối của mẹ bảo bối của mẹ. Lúc đó, Caresse sinh ra đã được 5 ngày, cho đến tận lúc đó, tôi mới chính thức hiểu được, cảm nhận được sâu sắc như lưỡi dao xẹt qua da, đứa nhỏ là con tôi, là người thân cận nhất trên thế gian này. Hơn nữa, trong một tích tắc đó, chúng tôi dường như chỉ có mỗi nhau, con bé chỉ có tôi, tôi cũng chỉ có nó. Tôi âm thầm thề, không cần phải nói ra, cũng không cần những từ ngữ để biểu đạt thành lời, tôi muốn bảo vệ con bé không bị những tổn hại gì, cho đến một ngày con không cần tôi nữa, đồng thời tay chân cũng luống cuống, gấp đến muốn khóc, bởi vì tôi căn bản không biết phải làm như thế nào.

Trên đường trở về, mưa càng lúc càng lớn. Caresse, đứa nhỏ chòm Cự Giải, chòm sao thuộc nhóm Nước thường luôn có số mệnh gắn cùng một chỗ với mưa, thủy chiều và mặt trăng. Con bé im lặng nằm trong lòng tôi, lần đầu tiên tôi bế con lâu như vậy.

“Bác sĩ phẫu thuật cho chị rất nổi tiếng” Cheryl-Ann lại bắt đầu thao thao bất tuyệt bài giảng ‘Cùng vinh danh với người nổi tiếng’, “Ryan Blanchet, bác sĩ phụ khoa nổi tiếng, có một người vợ xinh đẹp, đồng thời xung quanh có năm sáu cô tình nhân.....”

Tôi nghe, nhưng không có phản ứng. Nhìn những hạt mưa không ngừng đập vào cửa kính, chảy dài trên mặt kính thủy tinh, quay đầu vừa vặn nhìn thấy mình trong gương chiếu hậu, tái nhợt tiêu tụy, như người vừa mới từ trong nhà lao ra. Hay đây là cuộc sống, mà ít nhất trong đó có một mặt chân thật mà tàn khốc. Mà tình yêu, đẹp nhất nóng bỏng nhất, như hai ngôi sao vô cùng gần nhau, va chạm thiêu đốt hủy diệt nhau, cuối cùng còn lại chỉ có cát bụi vô biên.

Vì thế, tôi cùng Lyle cũng bắt đầu loại cuộc sống hai mặt này. Chúng tôi tách ra ngủ riêng, lúc chỉ có hai người, tôi rất ít khi nói chuyện, thậm chí không thể đứng cùng anh trong một căn phòng. Nhưng nếu có những người khác ở đây, hoặc tiếp điện thoại của người khác, tôi lại biểu hiện rất bình thường. Anh từ đầu tới cuối không hề hỏi tôi có chuyện gì bất hòa với anh, dường như căn bản không muốn làm rõ mọi chuyện

giữa chúng tôi vào lúc này. Ngày 6 tháng 7, Nick nhắn tin đến: “Em bé thế nào rồi?” Ngày hôm sau tôi mới nhìn thấy, nhắn lại: “Đã sinh rồi, ngày 27 tháng 6, con gái, nặng 7 pounds.” Lập tức nhận được chỉ một từ hồi âm: “Chúc mừng.” Có lẽ anh cho rằng tôi thực sự hạnh phúc, hạnh phúc với gia đình nhỏ của mình đến quên mất mọi người. Rất nhiều người đều cho rằng tôi thực sự hạnh phúc.

Về phần Caresse, đôi khi, tôi không cho bảo mẫu chạm vào con bé. Tự mình cho ăn, thay tã, tắm rửa cho nó. Nhìn không chớp mắt mỗi một động tác, mỗi một lần hô hấp của con bé, sợ chỉ một chút sơ sẩy, con sẽ ngừng thở hoặc tim đập dồn dập mà ngoài ý muốn chết đi. Cho đến khi mệt không chịu được, cuộn tròn lại nằm trên chiếc ghế bành trẻ con, sau đó lại bị tiếng khóc làm bừng tỉnh.

Đôi khi, ví dụ như khi con bé khóc mãi không dứt, tôi phải dùng toàn lực mới khắc chế được mình không vút con xuống đất. Gọi đầu cho con, tôi nâng đầu nó lên, trong đầu nghĩ đến tất cả đều là tình cảnh chiếc cổ bé nhỏ mềm mại bị gãy. Hoặc cả đêm con bé không ngủ, tôi đã nghĩ tới chuyện cho rượu Vodka vào trong bình sữa, để con bé và tôi có thể ôm nhau ngủ cả ngày. Những lúc ấy, tôi không cho mình được chạm vào con, toàn bộ đều giao cho bảo mẫu, tự nhốt mình trong phòng ngủ, ngủ li bì hoặc ngăn người một chỗ, mặc kệ bên ngoài thích ra sao thì ra.

Mà đều không ngoại lệ là, mỗi một ngày trôi qua tôi không chỉ một lần muốn chấm dứt sinh mệnh của mình, lưỡi dao, mảnh thủy tinh sắc nhọn, khí than, từ ban công đứng nhìn những người đi tản bộ dưới đường, đều có thể làm cho tôi nghĩ đến biện pháp giải quyết hết sức đơn giản này, đơn giản giống như gạt đầu đồng ý để người ta kí họ vào giấy tờ phẫu thuật mổ đẻ.

Có vài buổi tối, con bé ngủ trên giường tôi, tôi cả đêm không ngủ chỉ sợ đè lên con, hoặc vô tình làm con lăn xuống. Con bé cũng không cười đùa, nhưng trong giấc ngủ sẽ vô tình có những biểu hiện bị thương hoặc vui vẻ ngán ngủ. Có đôi khi con tỉnh lại, dưới ánh đèn u ám đầu giường, vẻ mặt chậm rãi từ mơ màng đến sợ hãi rồi thương tâm, cho đến khi méo máo khóc, thoát nhìn không giống với con người, làm cho tôi sợ chết khiếp. Nhưng đến sáng sớm, ừm, sáng sớm, tôi không cần mở to mắt, chỉ riêng mùi vị sữa ngọt ngào thôi, cũng biết con bé đang ở bên cạnh tôi rồi, mỗi lần lồng ngực bé nhỏ của con phập phồng, với tôi mà nói đều giống như thiên sứ đang hít thở vậy.

71. Chương 70: Nốt Nhạc Đô Thăng

Caresse thực hoàn mỹ. Lúc sinh ra vẫn còn tím tái, chỉ một thời gian sau đã bắt đầu hồng hào lên. Tuần thứ nhất trôi qua, cả người con bé đều trắng như tuyết, mềm mại gần như trong suốt, toàn thân ngay cả một nốt ruồi cũng không có. Nhưng thời điểm này, không hiểu sao tôi lại thấy lo lắng con bé có chỗ nào đó phát triển không tốt, hoài nghi con bị bàn chân bẹt, hoặc là lỗ mũi không có màng ngăn.

Rất nhanh đã đến tháng Tám, tôi đi kiểm tra hậu sản, hỏi đi hỏi lại bác sĩ vì sao con bé lại thở gấp như vậy, vì sao khi làm động tác giãn hông, hai bên đầu gối cho tới bây giờ đều ép xuống không đều?

Bác sĩ rất bình tĩnh trả lời tôi, lượng hô hấp của trẻ con còn kém, cho nên so với người lớn cần hít thở nhanh hơn một chút. Còn lúc giãn hông, các khớp xương không phát ra âm thanh lạ thường gì, thành ra đầu gối ép xuống ko đều tám chín phần mười là do tính khí buồng bình mà ra.

“Không cần lo lắng,” Bác sĩ an ủi tôi, “Chuyện này rất bình thường, rất nhiều phụ nữ sinh con ra đều như vậy, cô nên ra ngoài nhiều hơn, tâm sự nhiều với ông xã, để anh ấy giúp đỡ chia sẻ việc chăm sóc con cái với cô, hai người cũng có thể khôi phục lại chuyện sinh hoạt vợ chồng, cô còn phải cho con bú, nên dùng áo mưa không được uống thuốc.....” Sau đó giới thiệu tôi đến chỗ một bác sĩ tâm lý. Tôi ôm con lắng nghe, gạt đầu, nói cảm ơn, ra khỏi phòng khám bệnh, vào thang máy xuống lầu. Có lẽ, lúc đó, trông tôi thật sự giống người điên.

Trong thang máy một người đàn ông nói với tôi: “Cô có khỏe không?” Tôi mờ mịt nhìn anh, anh lại nói tiếp: “Tôi nhận ra cô nhóc này, tôi đã đỡ đẻ giúp cô, Ryan Blanchet.”

Tôi nghĩ trong đầu anh ta là ai vậy, vị bác sĩ khoa phụ sản bàn luận về cổ phiếu, bắt động sản cùng những trận đấu NBA trong phòng phẫu thuật, hôm nay mặc quần áo bình thường, không đeo kính mắt, cho nên không nhận ra.

“Cô nhóc có khỏe không?” Anh cúi người đùa giỡn đứa nhỏ, sau đó lấy ra một tấm danh thiếp đặt vào trong xe nôi, nhìn Caresse nói, “Chúng ta là bạn bè, không phải sao? Có thời gian nhớ gọi điện thoại cho tôi.”

Thang máy xuống tầng dưới cùng, anh chào tôi, tôi cố gắng nở nụ cười. Ra tới cửa bệnh viện gần như đã quên mất người này.

Tôi không gọi điện cho vị bác sĩ tâm lý kia. Hôm đó là ngày thoái triều của tôi, mặc kệ đứa nhỏ, ngủ hết cả buổi chiều cho đến chạng vạng. Trời bắt đầu tối đen, xóc lại tinh thần. Tôi ngồi bên giường trong phòng con bé đến hơn nửa đêm, cho đến 3 giờ sáng, nghe thấy tiếng mở cửa. Tôi không hề động dậy, vẫn ngồi như cũ, nghe thấy tiếng giày da nện trên mặt đá cẩm thạch ở phòng khách phát ra những tiếng vang êm nhẹ, cho đến khi hết thấy đều yên tĩnh trở lại, thật lâu sau không còn âm thanh gì nữa.

Tôi đi ra ngoài, nhìn thấy Lyle ngồi trước cây đàn dương cầm ở phòng khách. Tôi đứng xa xa nhìn anh, anh cũng liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó cúi đầu, tay phải liên tục đánh lên một hợp âm Đô thăng (C#), không muốn nói ra hoặc mang ý tứ gì. Tôi xoay người đi trở về phòng con, một lúc sau, anh cũng vào, giống tôi quỳ xuống trước giường, nhìn Caresse ngủ. Nhìn trong chốc lát, anh vươn ngón trỏ đặt nhẹ vào bàn tay con bé.

“Đừng.....” Tôi nói khẽ, thật ra là định nói “Đừng đánh thức con bé”, còn chưa nói hết câu, nhưng dù sao cũng không biết bao lâu rồi, tôi mới lại chủ động nói chuyện với anh.

Anh nghe lời thu tay về, quay đầu nhìn tôi.

Tôi không biết nên làm gì bây giờ, đứng lên trở về phòng mình, ngồi trước bàn trang điểm. Anh theo vào trong, ngồi xuống mép giường đằng sau tôi, vươn tay từ phía sau ôm lấy tôi. Tôi quay đầu lại, bờ môi của anh dán lên hôn tôi, nhẹ nhàng hỏi tôi: “Có thể chứ?”

Ngày trước anh chưa bao giờ hỏi tôi “Có thể chứ?”, chúng tôi từng rất ăn ý, ít nhất là trước đây, trong căn phòng này, hiện tại cái gì cũng đều không có. Cơ thể của tôi không hề phản ứng, nhưng trong lòng lại muốn anh. Tôi tùy ý để anh ôm tôi nằm xuống giường, nước mắt không kiềm được chảy xuống, thấm thấu vào cả hai trong lúc môi kề môi. Tôi chỉ mặc một bộ áo ngủ mỏng manh, ngón tay anh cách lớp quần áo, cảm giác rõ ràng mà khắc sâu.

Không biết sao lại có một hồi tiếng rè rè, anh cởi áo khoác ra ném ra bên giường, là tiếng rung của di động trong túi áo. Chúng tôi đều liếc mắt về nơi đó.

Anh hôn cổ tôi nói: “Không cần để tâm tới nó, cứ để nó vang đi, cứ để nó vang đi.”

Nhưng ở trong phòng thực im lặng, căn bản không thể xem nhẹ âm thanh kia, tôi không có cách nào tiếp tục, vẫn không nhúc nhích nhìn anh, anh cũng dừng lại. Tôi đẩy anh ra, với người qua cầm điện thoại lên, tiếp máy, không nói gì. Đầu bên kia điện thoại cũng im lặng trong chốc lát, sau đó một giọng phụ nữ hình như đã say chén choáng đến mất cả thần chí truyền đến: “Lần sau, trước khi chúng ta bị bắt gặp, anh nhớ tìm một nơi”

72. Chương 71: Súng Colt M1911a1

Tôi trả lại di động cho anh, anh cúp điện thoại, mở miệng dường như muốn nói điều gì đó, tôi giành nói trước anh: “Không cần nói cho em biết chi tiết, em không muốn biết.”

Anh nhìn tôi, sau vài giây đồng hồ đứng lên, lắc đầu, nói: “Anh không thích như vậy, thật sự không thích như vậy.”

Tôi vốn hy vọng anh sẽ nói câu khác, bất cứ câu gì, nhưng tuyệt đối không phải câu này. Cho đến tận bây giờ, anh vẫn chỉ nghĩ đến bản thân mình, anh không thích như vậy, anh không thích như vậy. Thật sự không còn hi vọng cùng anh tiến triển nữa, thật đáng buồn, người ta nên vì việc này chịu trách nhiệm, nhất là tôi! Tôi một câu cũng nói không nên lời, tôi không biết tại sao, người đàn ông từng thanh cao tao nhã khó với tới kia, lại biến thành kẻ ích kỷ yếu đuối ngu ngốc trước mắt này.

Tất cả chỉ mới bắt đầu, tình hình cụ thể tôi không nhớ rõ, chỉ biết là rạng sáng ngày hôm sau, đi gặp bác sĩ tâm lý đã không còn là vấn đề tôi muốn hay không. Tôi nói năng lộn xộn, dạ dày co rút dữ dội, phổi đau như muốn nứt ra, mặc dù liều mạng hít thở vẫn cảm thấy không thể thở nổi, nước mắt cũng khô cạn, điên cuồng lục tìm mọi thứ trong phòng.

Anh hạ giọng hỏi tôi: “Em đang làm gì thế?” Tôi gần thì bị tôi đẩy ngã trên mặt đất. Cho đến khi tôi lục tung phòng ngủ và phòng sách, mới hiểu được tôi đang muốn tìm cái gì, anh lập tức giữ chặt lấy tôi, không để cho tôi tới gần cánh cửa nhỏ dưới tủ sách sau bàn làm việc, sau cánh cửa là một cái kết sắt, theo thường lệ hai tuần trước vừa mới đổi mật mã mới, 060627, sinh nhật Caresse, bên trong không thể nào không có đồ gì, ngoại trừ một khẩu súng. Chúng tôi đẩy tới đẩy lui, sách trên giá bắt đầu rơi xuống. Một cái khung ảnh màu bạc rớt xuống, nện trên đầu tôi, cũng không có cảm giác đau đớn gì, nhưng lại khiến tôi khóc òa giống như đứa trẻ, vợ bầu vài thứ đồ đánh vào người anh, anh ôm chặt lấy tôi, ở bên tai ra lệnh cho tôi: “Được rồi, dừng lại đi.” Tôi căn bản không nghe theo, cho đến khi phòng bên cạnh truyền đến tiếng khóc hoảng sợ của Caresse, mới dần dần bình tĩnh lại. Anh buông tôi ra, chạy đi đánh thức bảo mẫu vào trông con bé, tiện tay cầm khẩu súng lục đi.

Tôi ngồi một mình trên sàn nhà bên cạnh cửa sổ sát đất, cả người nhẹ hẫng, run rẩy, Chuyện vừa rồi như rút cạn hết tất cả nhiệt lượng và khí lực toàn thân tôi. Anh rất nhanh đã quay trở lại, ngồi trên ghế đối diện tôi, cái gì cũng không nói, mãi cho đến hừng đông. Chuông đồng hồ điểm năm giờ, tôi trở về phòng đi ngủ trong chốc lát, lúc tỉnh lại đã gần giữa trưa, anh không ở trong nhà, tôi mơ mơ hồ hồ nhớ lại, trước khi ra ngoài anh đã tới phòng ngủ, ngồi ở bên giường nói anh yêu tôi. Tôi gục ở trên gối trả lời: “Như vậy càng tồi tệ.”

Thời gian dùng bữa sáng sớm đã qua, cơm trưa còn chưa tới. Tôi cũng không muốn ăn gì, chỉ cảm thấy khát nước, uống hết một ly nước. Tôi bỏ ít đồ trang điểm, điện thoại, ví da, một bộ bàn chải đánh răng cùng vài thứ đồ lặt vặt khác vào túi xách, không biết có được tính là bỏ nhà trốn đi hay không. Đi tới cửa, ban nãy uống ly nước kia bắt đầu bị ảnh hưởng, sữa trào ra ướt sũng áo, từng giọt từng giọt rơi xuống giày. Tôi chạy nhanh về phòng, cởi quần áo xuống. Trong chiếc gương ở phòng tắm, thân thể trần trụi của tôi không còn giống với dáng vẻ trước kia nữa. Bộ ngực trướng phình, đầu ti trở nên lớn hơn, màu sắc càng đậm, vùng da giữa bụng vẫn chưa có dấu hiệu thon gọn lại, chỗ bụng dưới vết sẹo sau khi mổ trở nên tím đỏ hai đầu cong khoằm lại, thoát nhìn tất cả như một khuôn mặt tươi cười vô cùng cổ quái đáng sợ. Tôi ngồi xồm xuống, mặt chôn ở giữa hai đầu gối, khóc không thành tiếng một lúc lâu.

73. Chương 72: Carnival Town

Một ngày, lại hai ngày trôi qua, chiếc nhẫn kết hôn mỗi lần rửa tay cởi ra, cũng quên đeo vào. Chúng tôi thỉnh thoảng gặp nhau ở phòng khách hoặc ngoài hành lang, nhưng không nói chuyện. Cho đến khi tôi mở miệng nói với Lyle, muốn đi nơi nào đó nghỉ hè, anh trả lời: “Được, anh không ý kiến.” Thậm chí không liếc mắt nhìn tôi một cái.

Vì thế, ngày đầu tiên của tháng Tám, tôi rời Manhattan, không thể tính là rời nhà trốn đi, nhưng nói cho cùng vẫn là rời đi. Đi cùng tôi chỉ có Caresse, cùng bảo mẫu Sandy. Nơi đến là hơn một trăm dặm Anh thị trấn Đông Hampton. Mặc dù tôi ước gì được đi xa hơn, chí ít cũng phải đi về tận đầu cực Nam, hoặc từ hướng Đông sang Tây cách nhau vài múi giờ. Nhưng sự thật là, thị trấn Đông Hampton đã là chấp tối, tôi thay một bộ áo thể thao và giày chạy, thử chạy bộ trên một con đường rợp bóng cây không một bóng người, phát hiện ra mình thậm chí không thể kiên trì nổi một phút, đã thở hổn hển.

Nhưng ở một nơi mới mẻ, có gió biển, giữa đêm khuya yên lặng có tiếng sóng biển truyền đến, lại khiến tinh thần tôi vô cùng sảng khoái. Sáng sớm hôm sau, một người hàng xóm tặng tôi một hộp nhỏ dâu tây được trồng trong sân nhà mình, bọn họ gọi chúng một cách trang nhã là “Fraises du jardin” (Dâu tây vườn). Tôi bỏ những trái cây nhỏ mà tươi non này vào trong bát nghiền nát lấy nước, đổ vào trong bình sữa cho Caresse uống, con bé hé miệng uống một ngụm, rồi phun hết ra, sau đó lại uống, một nụ cười xinh đẹp không bút nào tả xiết hiện lên trên mặt con bé, bên cạnh cái miệng nhỏ nhắn đều là nước đỏ tươi và mẩu vụn hoa quả. Tôi cũng cười rộ lên, thật bất ngờ, tại thời khắc đó, lo lắng bắt đầu tan dần đi, ít nhất là một phần. Có thể là hormone nổi điên trong cơ thể cuối cùng cũng bình ổn lại, chắc là đi tư vấn tâm lý mỗi tuần ba lần, mỗi giờ 150\$ thật sự có tác dụng, nhưng tôi càng muốn tin rằng, mặc dù cơ thể và trái tim gần như bị phá hủy, nhưng trong tận xương tủy tôi vẫn là một thanh niên khỏe mạnh, ba năm nay chưa từng bị bệnh, tôi dần trở nên khá hơn.

Cứ cách một ngày, tôi lại đến chỗ bác sĩ tâm lý, theo yêu cầu của ông ta nhớ kỹ mỗi chuyện đã làm hàng ngày, sau đó kể lại tường tận. Trừ lần đó ra, tôi còn mua một chiếc xe đẩy ba bánh khá chắc chắn dành cho trẻ con, bánh xe to như xe đạp địa hình. Tôi dùng nó đẩy Caresse đi dạo, một ngày hai lần, đầu tiên là đi bộ nhanh, khoảng chừng hai tuần sau, tôi đã khôi phục một chút thể lực, bắt đầu chạy chậm. Sáng sớm chạy dọc theo khu rừng phía trước nhà, lúc sắp tối, sau khi thủy triều xuống đi trên bờ cát bằng phẳng ẩm ướt. Vào giờ này mỗi ngày, bầu trời vẫn như cũ có màu lam nhàn nhạt, phía xa xa tòa nhà gần biển dần biến thành một khối hình màu đen, nơi chân trời vẫn còn le lói chút ánh nắng chiều tà. Thỉnh thoảng tôi sẽ tạm nghỉ ở một nơi nào đó, ôm Caresse, chỉ cho con bé xem cảnh sắc vô cùng xinh đẹp, hay đám người đang vui đùa trên bãi biển. Nếu ở một chỗ yên tĩnh vắng vẻ, tôi liền bật nhạc trên điện thoại, ví dụ như bài Carnival town .

Round ‘n’ round / một vòng lại một vòng

Carousel / xoay tròn ngựa gỗ

Has got you under it’s spell / Liệu anh có bị bùa mê?

Moving so fast... but nhanh như vậy..... / Chạy quá nhanh..nhưng

Going nowhere / Không đi tới đâu

Up ‘n’ down / Lên rồi xuống

Ferris wheel / Vòng đu quay

Tell me how does it feel / Nói em biết cảm giác thế nào

To be so high... / Khi lên thật cao..

Looking down here / Nhìn xuống dưới đây

Did the clown / Có phải anh hề

Make you smile / Khiến anh mỉm cười

He was only your fool for a while / Anh ta chỉ mua vui cho anh trong chốc lát

Now he’s gone back home / Giờ anh ta đã về nhà

And left you wandering there / Và để anh lang thang ở đây

Is it lonely? / Có phải là sự cô đơn?

Lonely Lonely Lonely / Cô đơn Cô đơn Cô đơn

Cuối tuần, Lyle lái xe tới đây, mỗi tuần đều đến, mang theo rất nhiều quần áo và đồ chơi trẻ em xinh đẹp. Giữa tháng Tám, Caresse ngày càng cười nhiều hơn, chúng tôi luôn vây quanh con bé, không ngại làm mặt quỷ hay giả dạng thành khỉ con, khiến cho con bé khanh khách cười. Trẻ con đều như vậy, dù là khóc hay cười, cũng đều dùng hết toàn bộ hơi sức. Chúng tôi tương kính như tân hòa hòa khí khí, lại cố gắng tránh một mình cùng một chỗ, càng không ngủ cùng nhau. Một hôm vào lúc ăn cơm tối, anh đưa cho tôi một tờ

giấy, một tờ chi phiếu, “Tiền thưởng” sinh con của Hiệp nghị thỏa thuận trước hôn nhân, châm chọc là, số tiền này vừa vặn là tiền lương hàng năm cộng tiền thưởng của tôi trong hợp đồng lao động ở Hồng Kông.

Sau đó cả buổi tối, tôi ngồi trong một góc tối trên sân thượng, không đủ sức nói chuyện, cuối cùng cũng biết rằng tất cả đều đã trôi qua, còn hơn là chưa từng có. Tôi cho tới bây giờ cũng không phải người hướng nội, Lyle cũng không phải. Nhưng đối mặt với anh, tôi rất cục vằn không nói nên lời, còn anh đối với tôi mà nói, giống như sách Kinh Thánh, của người Ai Cập viết, hơn nữa còn là bản chưa hoàn chỉnh không thể nào đọc hiểu được. Tôi không biết, ngoài tôi còn ai đã trải qua chuyện tương tự như vậy chưa, dù có ăn nói khéo léo, thông thạo hai thứ tiếng, viết chuyện đông tây tinh thuần, nhưng khi đối mặt với ai đó, vào lúc nào đó, về việc gì đó, lời nói ra lại giống như muốn hèn lìa khỏi xác, nếu người kia không cho là đúng mà xoay người rời bỏ, bản thân liền hoàn toàn suy sụp. Bởi vì rất dễ ý, rất sợ...

Xa xa, khói lửa trong đêm bay lên trời. Mùa hè ở thị trấn Đông Hampton, nơi nơi đều là party, bất kỳ lúc nào cũng có thể bắt gặp những người xa lạ đứng cùng nhau, nhưng, có một số người quen thuộc lại từ từ rời xa nhau.

74. Chương 73: Trưởng Thành

Cuối tháng Tám gió mùa thổi tới mang theo những đám mây lớn, bầu trời trở nên cao và trong sáng, ánh mặt trời lúc ẩn lúc hiện không thấy bóng dáng đâu. Mùa hè cứ như vậy trôi đi.

Tôi đã trở về dáng vẻ trước khi sinh đứa nhỏ, quần áo trước kia đều có thể mặc được, nhưng có nhiều việc đã không còn giống trước kia. Có một cái váy tennis màu trắng sát nách, làm từ sợi tổng hợp, bó sát người. Lúc trước mặc rất đẹp, Lyle cũng hay nói giỡn muốn tôi mặc nó suốt 24 giờ, thậm chí ở trên giường. Còn bây giờ, tôi mặc cái váy kia, đứng ở trước gương, không cần anh nói, cũng biết mình đã không thể mặc loại quần áo như thế này nữa. Hoàn toàn chẳng liên quan đến dáng người, mặc dù tôi có thể gầy hơn nữa, mặc bất kỳ chiếc váy bó sát nào, tôi cũng không thể trở về trước kia, đứng ở ranh giới giữa thành thực và non nớt của một người con gái, có một số quần áo mặc vào thật giống như dán cái nhãn –“Giả bộ non trẻ”. Ngược lại, có những bộ quần áo trước kia mặc giống như cô bé mặc trộm váy mẹ, nhưng bây giờ lại vô cùng thích hợp. Tôi, nói một cách tiêu cực là già đi, nói tích cực một chút, chính là — tôi đã trưởng thành.

Bất kể nói thế nào, đầu tháng Chín trở lại Manhattan, tôi nghe được rất nhiều lời khen ngợi, hơn nữa bản thân hình như cũng rất thích nghe. Tôi dẫn Caresse đi shopping, tới salon tóc, đi gặp bạn bè đồng nghiệp trước đây, bao gồm cả gặp gỡ những họ hàng bên nhà chồng luôn hà khắc bất bẽ. So với ngày trước tôi càng chú ý tới cách ăn mặc hơn, thậm chí muốn nói cho người khác biết tôi mới sinh xong đứa nhỏ hai tháng trước, sau đó sẽ đợi được đón nhận những ngạc nhiên cùng những lời khen ngợi. Mà sau những ngạc nhiên và khen ngợi ấy, tự bản thân lại thấy khinh thường chính mình. Khi đó, tôi sắp tròn 26 tuổi, làm việc được một năm rưỡi, kết hôn bảy tháng, có một bé cưng xinh xắn hơn hai tháng, không cần lo lắng cơm áo gạo tiền, cũng không cần phải làm việc nhà, mua đồ xem giá. Tôi giống như cái gì cũng có, nhưng kỳ thật lại chẳng có gì. Chỉ ít, có một người, tôi hy vọng được nghe anh ca ngợi nhất, hoặc không cần phải nịnh nọt lấy lòng, bất cứ điều gì cũng được, nhưng anh cái gì cũng không nói.

Cả mùa hè, chỉ có một vài ngày nghỉ cuối tuần Lyle ở cùng với tôi và Caresse. Thời gian không ở Đông Hampton, anh tự do tự tại. Anh cũng không nói gì, cũng không cần anh nói, chỉ xem giấy tờ gửi về nhà cũng biết: Hợp đồng cho thuê một góc của tòa nhà Kurt, vé máy bay tới Venezuela, cùng với vài hóa đơn của cửa hàng hoa và tiệm trang sức. Mà đoạn thời gian đó, tôi xác định trừ tiền ra không nhận được bất cứ món quà nào.

Đôi khi, tôi rất muốn hỏi anh, chúng tôi rốt cuộc làm sao vậy? Nguyên nhân ở anh, hay là ở tôi? Nhưng giấy tiếp theo, tôi tự hỏi chính mình, tại sao phải là tôi hỏi? Tôi chưa từng bỏ anh lại khi anh cần được chăm sóc, cũng không có bất kỳ mối quan hệ với bất kỳ người nào mà không giải thích rõ ràng được với anh. Bất luận như thế nào, tôi cũng không làm gì sai. Tại sao tôi phải đi bước đầu tiên? Giờ thì tôi đã hiểu được

rõ hơn, khi đó, bàn về tuổi tác hay thân thể, tôi đã trưởng thành, nhưng vẫn còn chưa đủ thành thực để xử lý vấn đề giữa chúng tôi. Hơn nữa, anh cũng vậy.

Trước sinh nhật tôi một tuần, anh hình như cố tỏ vẻ hòa hảo, hỏi tôi muốn quà tặng gì. Kỳ thật tôi có sẵn một đáp án, lời nói từ tận sâu trong tim: ‘Em muốn anh yêu em’. Nhưng mà, sợ rằng một khi đã nói ra, nước mắt sẽ không kìm lại được, tôi chỉ trả lời: Em không biết. Trong lòng hy vọng có một điều ngạc nhiên. Nhưng sự thật thì, anh vẫn tiếp tục tỏ vẻ hòa hảo – dẫn tôi đi chọn kim cương.

75. Chương 74: Chúng Tôi

Vì thế, giữa trưa hôm đó, chúng tôi được đưa vào một căn phòng trên tầng hai của một cửa hàng đá quý trên đại lộ Fifth Avenue. Căn phòng này được trang trí hết sức lộng lẫy, được khóa trái từ bên trong, không có cửa sổ, hết như một mật thất. Cùng vào có quản lý cửa hàng, nhà thiết kế cùng người chế tác trang sức, nữ nhân viên cửa hàng hơi hơi cúi người đứng ở bên cạnh.

Hôm đó, trong cửa hàng có hai trái tim bằng kim cương, lớn 1.87, nhỏ 0.72 ca-ra, trao đổi với nhà thiết kế, quyết định làm thành mặt dây chuyền, họ đã vẽ ra sơ đồ phác thảo, là hình hai trái tim lồng vào nhau.

“Lớn là của em, nhỏ của Caresse.” Lyle nói, hôn lên tay và má tôi.

Tôi muốn hỏi anh, vậy cái nào là của anh? Nhưng ngoài miệng chỉ nói: “Cám ơn.”

Xuống dưới lầu tôi thấy một cái vòng tay kim cương trong tủ trưng bày, thử một chút. Lyle nói: “Trông rất đẹp, coi như quà tặng trước sinh nhật.” Mười hai ngàn đôla, mua cùng luôn. Anh ký chỉ phiếu, tôi tay nâng cầm tùy ý nhìn mọi thứ xung quanh ngoại trừ anh. Bàn bên cạnh có một nam một nữ, trông giống như một cặp vợ chồng sắp kết hôn, đang chọn nhẫn. Cô gái nhìn trúng một đôi, nhưng dường như vượt quá dự toán. Đang do dự, người con trai nhìn về phía nhân viên cửa hàng nói: “Chúng tôi lấy cái này.” Hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau cười, dưới mặt bàn, hai tay nắm cùng một chỗ.

“Chúng tôi”, cụm từ “Chúng tôi” Nghe thật cảm động, khiến tôi hồi tưởng lại một đoạn thời gian rất lâu trước kia. Ra khỏi cửa hàng trang sức, chúng tôi ăn cơm ở một nhà hàng lân cận, thời tiết rất đẹp, ngồi ăn ở ngoài trời trên vỉa hè dọc con phố. Không khí trong suốt, nơi nơi mọi thứ trông đều trắng lẹ, trên đường người đi đường qua lại, một số người vẫn còn mặc quần áo mùa hè. Tôi lấy kính râm xuống, vươn tay phải đặt ở trên đùi anh, một giây sau, anh cũng vươn tay cầm lấy tay tôi, không nói gì.

“Anh làm sao vậy?” Tôi quay đầu, nhìn anh nói.

Anh trả lời: “Anh rất khỏe, không làm sao.”

“Ý của em là, mấy ngày này, anh rất ít nói chuyện, cùng em.” Tôi ngược lại cầm lấy tay của anh, “Có chuyện gì em hẳn là nên biết không?”

Anh cười nói: “Em muốn nghe cái gì? Buổi chiều một giờ rưỡi, ở Đông Sixty- Third Street và ngã tư Park Avenue ?”

Tôi thừa nhận: “Có thể đúng là không phải nơi thích hợp.”

Bồi bàn đem đồ ăn đặt trên bàn, cắt ngang chúng tôi, ăn cơm xong, tôi tiếp tục liêu mạng, Lyle quay trở lại khách sạn. Đúng ba giờ, tôi cầm ba bốn cái túi mua sắm tạm dừng nghỉ ngơi ở một quán cafe đường Lemke Tinh, ngẩng đầu liền thấy Rona Morgan ngồi ở phía sau cái bàn cách tôi năm mét, mặc quần áo công sở, cúi đầu vừa ăn vừa nhìn phần văn kiện trong tay. Phản ứng đầu tiên của tôi là xem nhanh quần áo trên người một chút. Không biết tại sao, nhìn thấy cô ta tôi liền có mặc cảm tự ti, muốn làm bộ như không nhìn thấy, nhưng cách quá gần, đã không còn kịp rồi, cô ấy cũng vừa vịn ngẩng đầu nhìn thấy tôi, mỉm cười với tôi.

Tôi đi qua, cùng cô ấy nói: “Chào, cô khỏe không?”

Cô ấy để cho tôi ngồi bên cạnh, nói cho tôi biết buổi sáng có một hội thảo vẫn kéo dài đến bây giờ, chỉ có hai mươi phút tùy tiện ăn một chút.

Tôi hỏi cô ấy gần đây bận rộn hay không, cô ấy hỏi tôi đứa nhỏ thế nào, trừ lần đó ra, giữa chúng tôi cũng không có nói chuyện gì. Cô ấy rất nhanh ăn xong, vội vàng rời đi. Tôi nhìn cô ta đi ra ngoài, vẫn là bộ dáng lúc trước, mỹ lệ âm trầm, nhìn như điềm đậm, tuy nhiên, nó cũng giống như tất cả mọi thứ đều ở trong tầm kiểm soát. Trong khoảnh khắc, tôi không có biện pháp phủ nhận, có một số người thông minh hơn so với những người khác, chỉ ít xem xét vấn đề rõ ràng hơn so với tôi, cũng càng thức thời, biết chuyện gì có thể thử, chuyện gì dù như thế nào cũng không thể đùa giỡn.

Bầu trời bắt đầu đen tối, Lyle gọi điện thoại nói buổi tối dẫn tôi ra ngoài, ít nhiều cũng khiến tôi lại lấy lại một chút tin tưởng. Tôi về nhà, thay quần áo thật tốt, chờ anh. Bảy rưỡi, anh tới đón tôi, tới Upper West Side Jean-George ăn cơm. Lúc ăn tối, anh nói vốn có một party mời chúng tôi đi, nhưng anh nghĩ hai người chúng tôi nên đi riêng vẫn là tốt hơn.

Chung quanh tiếng mọi người nói chuyện vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, bàn ăn cho hai người rất nhỏ, chúng tôi cách rất gần, phía dưới bàn, chân, giày hoặc là đầu gối thỉnh thoảng chạm vào nhau.

Món chính được đưa lên, tôi nói với anh: “Thứ sáu em đi bác sĩ tâm lý, em muốn anh đi cùng em.”

Anh đầu tiên là đáp ứng, sau đó lại phản ứng, tôi chỉ muốn anh đưa tôi đi rồi đón tôi trở về, nói: “Thôi nào.” Nói xong anh lại tiếp tục bộ dáng dịu dàng vui vẻ, cho đến lúc ăn cơm xong.

Trên xe, anh nói với tôi “Anh yêu em”. Không biết tại sao lời này nghe giống như là một sự an ủi.

“Party đó ở đâu a?” Tôi hỏi anh.

“740 Park Avenue.”

“Chúng ta tới đó đi, xem có phải là vũ hội hóa trang không.” Có thể là do tác dụng của một chút rượu ở bữa tối kia, tôi không muốn về nhà, không muốn chỉ có chúng tôi hai người cùng một chỗ.

76. Chương 75: Party Tạm Biệt

740 Park Avenue, đó là con số nổi tiếng sang trọng. Khi chúng tôi tới đó, chỉ có hơn chín giờ, người không còn nhiều. Ngay cả nam chủ nhân bữa tiệc còn không có ăn mặc tốt, nữ chủ nhân đứng ở cửa nghênh đón khách mới đến. Cầu thang xoắn ốc phía sau cô dẫn đến tầng trên cùng của ngôi nhà, ngôi nhà quá lớn, sân thượng quá cỡ, đầy cửa sổ kính từ trần nhà đến sàn trong phòng khách, cảnh đêm không gì sánh được. Tôi không rõ lắm căn nhà này bao nhiêu tiền, nhưng mà, qua năm năm nhiều nhất là mười năm, mười hai người họ hàng giàu có nhà Baker qua đời, tôi sẽ có thể sống trong ngôi nhà lớn hơn và sang trọng hơn.

Lyle cùng nữ chủ nhân nói chuyện, tôi tự mình đi vào phòng khách, đi qua một cửa, là một gian phòng lớn đủ mấy chục người khiêu vũ. Phía cuối của gian phòng là một ban nhạc Jazz gồm bảy người vừa mới bắt đầu trình diễn, một cái bàn thức ăn bằng truyền bên cạnh cửa sổ, bởi bàn mặc đồng phục màu trắng đang chuẩn bị đồ ăn, bày xong đồ ăn cùng chén rượu. Tôi đi tới, cầm một ly Champagne, từ từ dựa vào cửa sổ, một hơi uống hết, sau đó xoay người lại cầm một ly. Sau khi uống hết ba hoặc là bốn ly, chung quanh dần dần náo nhiệt. Ban nhạc bắt đầu chơi bài nhạc khiêu vũ, có người ở trung tâm gian phòng chậm chậm khiêu vũ, có người nói chuyện, tiếng cười, tiếng kêu vui mừng, thủy tinh thủy tinh va chạm phát ra thanh âm cộng hưởng nhẹ nhàng, liên tiếp. Tôi đột nhiên phát hiện, tôi không biết Lyle ở nơi nào, chúng tôi đã tách ra.

Mấy người phụ nữa ba bốn mươi tuổi trước cửa sổ nói chuyện cách tôi không xa, trong đó một người nói: “Cô ấy đầu tư trên người mình không ít, trên mặt hầu như chỗ nào cũng sử dụng dao kéo.” Người được nói tới chính là nữ chủ nhân, ngoài năm mươi, vẫn rất đẹp, lúc hai mươi mấy tuổi lấy chồng, gia tài hàng tỉ đô la, có một đôi con gái song sinh, gia đình hình như lại càng thêm hạnh phúc. Sau đó có người nói tình

nhân của nam chủ nhân: Là một người mẫu từ một cuộc thi sắc đẹp. Người tình nhân trước, là một ngôi sao truyền hình; người tình nhân trước trước..... Thế gia vọng tộc.

Một người nào đó huých vào cánh tay của tôi, nói: “Này, bụng.”

Chỉ có một người sẽ gọi tôi như thế này, Ryan Blanchet. Tôi quay đầu lại, quả nhiên là anh ta. Lễ phục nơ cài trên cổ áo, trang phục thật đẹp đẽ.

“Khiêu vũ không?” Anh ta hỏi tôi.

Tôi nhớ rõ mình trả lời anh ta “Không nhảy”, nhưng vẫn cứ tùy anh ta ôm tôi đi ra sân nhảy.

“Gần đây thế nào?” Anh ta nói.

“Khỏe lắm.” Tôi trả lời. Lướt qua bờ vai của anh ta, nhìn thấy Lyle dắt một người phụ nữ mặc váy dài màu đen từ một gian phòng khác đi ra, cúi đầu nghiêng mặt nghe cô ấy nói chuyện, lúc lại ngẩng đầu lên vừa vịn nhìn thấy tôi cùng Blanchet. Chúng tôi nhìn thoáng qua nhau, nét mặt không có gì.

Tôi càng gần sát Blanchet hơn, nghe anh ta ở bên cạnh tai tôi nửa thật nửa giả khen tặng tôi, liên tục cùng anh ta nhảy hai ba bản nhạc, cho đến khi Lyle cắt ngang vào, im lặng cùng tôi khiêu vũ, vũ khúc chấm dứt, anh kéo tôi đến trong góc phòng.

“Đừng đùa với những thứ em không có khả năng đùa nghịch.” Anh cùng tôi nói, ánh mắt nhìn đám người nói nói cười cười trong phòng, giọng điệu như không có gì, “Em cho rằng anh ta là muốn cùng em? Anh ta là hướng về anh. Vì muốn là cho anh khó chịu.”

Tôi hơi sửng sốt, trả lời anh: “Anh đừng quá tự tin.”

Không biết hương hoa cỏ ở chỗ nào bay lên, trong không khí có Y Lan, Bạch Xạ cùng mùi Bưởi, tôi lúc trước không hề ghét mùi này, nhưng lúc này lại cảm thấy ghê tởm, luống cuống tay chân muốn mở cửa sổ, lại tìm không thấy tay nắm cửa, cơ quan kiểu mới, hoặc là nữ chủ nhân đặc biệt thiết kế. Tôi có loại xúc động, muốn đi về phía Blanchet nói, đưa tôi đi, tùy anh ta làm gì cũng được. Anh ta đã từng nhìn thấy tôi trần truồng, từng mổ xé cái bụng của tôi, lại đem nó vá lại. Xấu nhất tôi tệ nhất đều thấy, ít nhất sẽ không bởi vì tôi đã sinh đứa nhỏ, trên bụng có vết sẹo, ngại đông ngại tây. Tôi đẩy Lyle, một mình băng qua đại sảnh, hướng Blanchet đi tới, anh ta quay đầu lại thấy tôi, thoáng nở nụ cười, gơ chén rượu lên một chút.

Anh ta lộ ra nụ cười tán tỉnh thích thú làm cho tôi cảm thấy bất thường, tất cả mọi thứ cũng không đúng, cảm thấy mình ngu muốn chết, lại muốn dùng một người đàn ông tồi tệ hơn chứng minh mình vẫn trẻ như trước, có lực hấp dẫn như trước. Tôi mỉm cười, xoay người đi về phía cửa gian phòng, hình như không ai chú ý tới tôi, chỉ có một người đàn ông mặc đồng phục phục vụ ở bên cạnh thanh máy giúp tôi nhấn thang máy. Tôi xuống lầu cuối cùng, đi ra tòa nhà Nodong màu xám trang nhã kia, đi ra cái cổng có mái vòm màu xanh đậm. Không khí buổi đêm hơi lạnh làm cho tôi nhớ tới, tôi quên lấy áo khoác .

Đi về hướng tây không đến 200 cây số là nhà của tôi, “Nhà hạnh phúc”, khoảng 700 mét, Lyle bắt kịp tôi, để cho tôi lên xe.

Cửa xe phút chốc đóng lại, tôi đột nhiên có loại cảm giác, cảm giác như là bị người trước mắt dồn vào trong vách tường, tấm gạch xi-măng ở trước mặt càng xếp càng cao , sẽ phải phong kín , bất kể hình phạt.

Lái xe khởi động xe, tôi nhìn ngoài cửa sổ xe nói: “Em không muốn tiếp tục như vậy nữa. Em không muốn một mình ở trong phòng với anh, trong lòng trống rỗng , chờ anh, mỗi ngày đoán anh còn yêu em nữa hay không.”

“Anh yêu em.”

“Mà đây là cách thức anh yêu em?” Rượu trong người tôi vẫn tiếp tục bốc lên, cười thở không ra hơi, tiếp theo vừa khóc, vừa nói năng lộn xộn: “Em thà rằng cho tới bây giờ cũng không có gặp anh, nếu có thể dùng anh, dùng Caresse, dùng điều mà họ gọi là nhà này, trao đổi bất kỳ vật gì, em một chút cũng sẽ không do dự..... Anh phá hủy cuộc sống của em. Đây là cuộc sống của em, cuộc sống thật thật thật thật, không phải trò vui đùa, cũng không phải gian phòng khách sạn xa hoa, anh muốn tới thì tới muốn đi thì đi. Em chỉ có một lần cơ hội như vậy, em muốn càng nhiều, em xứng được nhiều hơn.....”

Anh muốn ôm tôi, dùng cách thức duy nhất của anh khiến tôi im miệng, kết quả không được, thẳng thắn gọn gàng dứt khoát nói với tôi “Im miệng”. Tôi có thể đánh anh, ở một ngã tư chờ đèn đỏ, mở cửa xuống xe, anh không có kéo tôi.

Tôi ngồi ở trên một cái ghế dài giữa công viên thật lâu, cách đó không xa là một bữa tiệc ngoài trời không biết có trò gì, thanh âm vui mừng loáng thoáng truyền đến. Cho đến lúc bình minh, điện thoại di động của tôi thủy chung chưa từng vang lên. Cuối cùng tôi đã làm cho mình tin tưởng, anh vĩnh viễn cũng sẽ không vì tôi nghĩ phương thức yêu tôi, phương thức mộc mạc nhưng mà ấm áp, chặt chẽ yêu tôi. Khi tôi nằm ở trên giường bệnh, tỉnh lại, ở bên người tôi, nắm tay của tôi. Lúc tuổi xuân tươi đẹp mất đi, trong ánh mắt trong dầu trong lòng thủy chung là hình ảnh bên nhau đẹp nhất. Anh làm không được, anh chưa từng chân chính yêu một người.

Bầu trời dần dần sáng lên, một người đàn ông hai mươi mấy tuổi nhìn cách ăn mặc căn bản không giống kẻ lang thang đi qua bên người tôi, tìm thức ăn trong một cái thùng rác cách tôi không xa, tìm thấy một hộp nhựa được dùng để đựng sandwich, bên trong còn có một miếng nhỏ bánh mì, anh ta cúi đầu quay về phía bụi cây ăn luôn. Tôi đi qua, đem tất cả hai mươi đồng tiền giấy trên người đều để ở trên cái thùng rác kia, sau đó đi đến đường lớn, kêu một chiếc xe taxi trở về.

77. Chương 76: Tay Cầm Máy Cắt Giấy

Thời tiết buổi sớm không quá lạnh, mặc bộ lễ phục qua đêm đi bộ trên lề đường, trừ bỏ một đêm ở ngoài không ngủ, cả người rét run, cảm giác thật ra thì cũng không quá tệ. Nói dễ nghe một chút, có điểm giống Breakfast at Tiffany's trong Hepburn. Trên đường thỉnh thoảng có xe rác hoặc là xe giao báo đi ngang qua. Đầu thu mặt trời ở cuối khu phố hoặc là giữa hai tòa nhà lớn nhô ra, ánh mặt trời trong suốt, nhưng không quá ấm áp.

Lúc về đến nhà, Lyle không ở đây. Tôi cũng không bắt ngờ một chút nào, tắm rửa, thay quần áo, ở phòng bếp ăn chút gì đó. Đồng hồ chưa tới bảy giờ, Caresse tỉnh dậy, ở trên giường nhỏ con bé kêu y y a a. Tôi chạy vào xem con bé, bảo mẫu đang cong người tự mặc quần áo của mình, vừa mặc vừa nói với con bé: “Chào buổi sáng, ngủ có ngon không? Mơ thấy cái gì?” Mặc dù con bé một câu cũng không hiểu.

Tôi cho con bé bú sữa của mình, đặt con bé trên nệm trò chơi bên cạnh cửa sổ sát đất phơi nắng. Từ ngày đầu tiên mới sinh ra, con bé liền tự một mình ngủ, không cần người khác đong đưa dụ dỗ, hơn nữa con bé sớm đã quen bảo mẫu ôm, chưa bao giờ chọn người. Xem ra cho dù không có tôi, con bé cũng sẽ rất tốt. Cơ thể con bé khỏe mạnh, lớn lên hẳn là rất xinh đẹp, cho dù lớn lên không xinh đẹp, trang điểm cũng sẽ rất đẹp. Các bé gái tha thiết ước mơ đồ gì đó, đối với con bé mà nói, cũng sẽ rất dễ dàng. Chỉ trừ gia đình. Mười năm hai mươi năm ba mươi năm sau, con bé sẽ trở thành một Lyle, thanh cao, xinh đẹp, giảo hoạt, khó với tới, nhưng mãi mãi không có cách đến được chỗ trái tim yêu thương, không có cách tới chỗ bình yên đó.

Tôi nhìn con bé suy nghĩ lung tung. Thời gian nhanh tới 11 giờ, Lyle trở về, ăn mặc khéo léo không nhìn ra mỗi một, đêm qua không biết ngủ ở nơi đâu. Anh ngồi ở trên nệm trò chơi, trêu chọc đứa trẻ một hồi, dẫn con bé tới bắt một chuỗi ngũ thải tâm phân, làm thành mặt trời, sao hoặc là hình chuông lớn đong đưa. Anh đang ở bên cạnh tôi, tâm tình không tệ, dường như hoàn toàn không tính muốn nói chuyện xảy ra ngày hôm qua. Chẳng qua là thời gian không khéo, Caresse rất nhanh lại mệt nhọc. Trước kia con bé chưa đầy một trăm ngày, mỗi ngày trước lúc cơm trưa vốn còn muốn ngủ liền một giấc.

Tạm thời không có đứa nhỏ làm vật che chắn, anh một mình đi ra ngoài, tôi nán lại phòng đứa trẻ chu đáo Caresse ngủ say, ở phòng khách tìm được anh. Anh đứng ở bên cạnh bàn làm việc, nhìn bưu phẩm buổi sáng được lấy vào, trong tay là một máy cắt giấy cầm tay, dùng để cắt giấy tờ cùng thư tín không muốn giữ lại.

Tôi đứng tại chỗ cách anh ba bước, nói với anh: “Chúng ta tách ra một thời gian ngắn có được không, em muốn tạm thời chuyển ra ngoài ở.”

Anh ngẩng đầu, nhìn tôi, nói: “Caresse làm sao bây giờ?”

“Con bé sẽ đi cùng em.”

Anh sững sốt một lát mới lại mở miệng, giọng điệu rất lạnh: “Caresse sẽ ở tại đây, em tùy ý.” Sau vài giây đồng hồ, trở nên nhu hòa một chút: “E, tại sao em không trực tiếp nói cho anh biết, rốt cuộc em muốn anh phải làm như thế nào?”

“Em không cần anh làm cái gì, em muốn ly hôn.” Tôi nói. Đó là vấn đề tại thời điểm này, trước khi nghe câu nói “Em tùy ý”, tôi ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới từ D (1) này mở đầu.

Trên mặt anh vẻ mặt dần dần thay đổi, không nói gì, đi qua bên người tôi, hình như là đi đến phòng thay quần áo. Tôi nghe thấy thanh âm mở tủ quần áo, không biết anh đang làm gì, cho đến khi nhìn thấy anh đi vào, cầm trong tay một quyển sổ nhỏ bìa màu đỏ tía, hộ chiếu của tôi. Anh quay lại bên cạnh bàn làm việc, cầm lấy máy cắt giấy, khởi động, cắt hộ chiếu thành hai mảnh, từng mảnh rơi xuống.

Tôi không cần anh, cũng không kịp cần anh. Ta chưa từng nghĩ đến anh sẽ làm như vậy, cũng không nghĩ tới mình lại nhịn không được cười một cái. Vốn là không muốn cười, nhưng mà tình cảnh kia thật sự có chút buồn cười. Ngoài mặt cười lạnh, tôi sợ hãi, nhìn anh thật giống như một đứa trẻ đang tức giận, thì ra người đàn ông là một đứa trẻ tôi cố gắng coi là chồng mình. Tôi không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài, lấy một hòm hành lý, mấy bộ quần áo và đồ trang điểm cùng một ít đồ của Caresse. Gọi điện thoại đặt phòng của một khách sạn trên đường 57, anh không nhìn tôi làm những thứ này, lúc tôi trở lại phòng khách, anh đã đi ra ngoài rồi.

Đợi Caresse tỉnh lại, tôi dẫn con bé xuống lầu, trước khi đi nói cho bảo mẫu, tôi mang đứa nhỏ ra ngoài một thời gian ngắn, công việc của cô đợi tôi cùng người nhà thương lượng lại rồi quyết định. Người này đã lẫn lộn trong nghề này nhiều năm ở đây, rất biết nhìn mặt chủ, cô ấy gật đầu nói đã hiểu.

Bảo vệ giúp tôi gọi một chiếc xe taxi. Xe đi qua góc phố, lúc chạy tới trung tâm thành phố Manhattan, tôi mới phát hiện, mình cũng chỉ là đứa trẻ giả dạng thành bộ dáng người lớn, xúc động, sợ hãi, hành động theo cảm tính, hoàn toàn không biết phải làm gì tiếp theo.

78. Chương 77: Thân Phận

Tôi đi vào phòng khách sạn, phát hiện nơi mình quyết tâm rời đi chẳng qua chỉ cách xa nhau bốn con đường. Phục vụ giúp khuôn hành lý cầm tiền bo, nói cảm ơn rồi rời đi. Tôi đóng cửa lại, đem Caresse đặt ở trên giường rộng hai mét một. Con bé nằm ngửa mặt, ngậm núm vú cao su thò tay túm lấy đồ chơi tập thể dục cho trẻ em, trong cổ họng phát ra khanh khách tiếng cười, dường như rất cao hứng. Mà tôi vòng quanh cửa, ở nơi nào cũng đứng thật lâu, giống như chỉ cần còn đứng ở nơi này, sẽ không coi là thật sự ổn định tiếp ở đây, không tính thật sự rời đi. Tại lúc này, lý tính người phụ nữ gọi điện thoại cho luật sư, cảm tính của người phụ nữ tìm bạn bè của mình. Về phần tôi, tôi gọi điện cho Nick Tse, luật sư & bạn bè.

“Em thật sự nghiêm túc chứ?” Anh ta hỏi tôi.

“Phải.” Tôi trả lời.

Trầm mặc một hồi lâu, lại đặt câu hỏi tiếp: “Các người cư trú nơi ấy, em có quyền tài sản không? Ngoài ra, em có bất động sản ở Hoa Kỳ không? Có chứng cứ hay không, ví dụ như hồ sơ cảnh sát, ảnh chụp, băng ghi hình, nhân chứng, bất cứ cái gì có thể chứng minh ngược đãi, tình nhân bên ngoài, hoặc là bất cứ cái gì đó vân vân?”

Tôi không nghĩ tới anh ta sẽ nói đến những thứ này, vốn cho là ít nhất sẽ có vài câu an ủi mở đầu. Không đợi tôi trả lời, đầu bên kia điện thoại, anh ta thở hỗn hển, nói: “Điều kiện giấy phép cư trú dài hạn, phương diện này anh không phải chuyên gia, nhưng có thể sẽ có chút phiền toái, em phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Đến khi đó, tôi mới lần đầu tiên nghĩ đến, ly hôn có thể sẽ ngưng hẳn quyền tạm trú của tôi. Tôi cùng Lyle kết hôn chưa đến 8 tháng, sau khi vi-sa công tác của một năm trước hết hạn, lại nói chính là lấy quan hệ vợ chồng làm đơn xin cấp giấy chứng nhận cư trú dài hạn, phải đợi sau khi kết hôn tròn hai năm, từ công dân được xin bởi chữ ký của vợ hoặc chồng, mới có thể đổi thành cư trú vĩnh viễn vô điều kiện, cũng chính là thẻ xanh thông thường. Tôi cũng không cần phải ở lại Hoa Kỳ, nhưng bởi vì có Caresse, làm cho sự việc trở nên khó khăn.

Tình huống thứ nhất: Lấy quyền giám hộ đứa nhỏ, có thể lấy quyền giám hộ làm cơ sở xin quyền tạm trú.

Tình huống thứ hai: Không lấy quyền giám hộ đứa nhỏ, cho dù có quyền thăm hỏi, xin quyền tạm trú sẽ rất phiền toái. Mà ngược lại, không có quyền tạm trú có thể sẽ ảnh hưởng đến quyền giám hộ. Nghĩ cũng biết, quốc gia kiều ngao này, nhất định sẽ không nguyện ý cho tôi đem công dân Hoa Kỳ chưa trưởng thành đưa tới các nước thế giới thứ ba nuôi lớn.

Từ khi thất nghiệp, tôi rất lâu cũng không có suy nghĩ tới loại vấn đề quanh co lòng vòng này, nhưng có một chút tôi còn là rõ ràng — ly hôn là công việc ở tòa án tiểu bang, di dân lại về liên bang chính phủ quản. Đến lúc đó chắc chắn sẽ không có người thấy tôi đáng thương, hi vọng, hoặc là có thể, ở quyền giám hộ cùng quyền tạm trú mặt trên phá lệ khai ân tuần làm việc thiện tư tình.

Chưa đến một giờ trước, Lyle làm trò trước mặt tôi cảnh tượng xé rơi hộ chiếu của tôi một lần một lần ở trong đầu tôi tái diễn, động tác của anh cùng vẽ mặt một lần lại một lần tăng thêm hàm nghĩa mới, không có loại tình cảnh nào so với tình cảnh này càng làm cho người cảm thấy nhục nhã, cho dù là dính dáng đến tiền bạc địa vị nhân tố quan hệ nam nữ không đến mức bết bát như vậy, bởi vì tiền bạc hoặc là địa vị còn có thể xem như khuất tưng cho dục vọng, về phần tôi, ngay cả thân phận cơ bản nhất cũng không có. Hơn nữa, bởi vì anh từng yêu tôi, tôi cũng thương anh, liền càng thêm làm cho người ta khó chịu.

Chẳng qua, rơi xuống chỗ thê thảm nhất, ngược lại khiến tôi trở nên yên tĩnh. Chiều ngày hôm đó, tôi đã gặp luật sư rất hiệu quả, Greg MacDenton. Tuy rằng, ngài MacDenton cho rằng tôi tham khảo ý kiến của luật sư trước khi chia sẻ là “Vô cùng không sáng suốt”. Người này mặc áo sơ mi trắng kẻ ca-rô lam, phát tích tuyến dựa vào sau nam nhân, là Nick luật sư nhận thức ly hôn tốt nhất, đã làm vài trường hợp liên quan tới thẻ xanh, cửa sổ văn phòng đối diện với Central Park South Gate.. Nghe tôi nói hết tình huống của tôi cùng Lyle, anh ta hơi cười, nói: “Phải biết rằng, kỳ thật, ngành công nghiệp khách sạn cùng kinh doanh giải trí là không khác nhau.”

79. Chương 78: Quyền Giám Hộ

Ngụ ý rất rõ ràng – tỷ lệ ly hôn là rất cao. Câu nói đó rất kinh điển, tôi không biết có nên hỏi hân hay không nếu trước đó nói chuyện với anh, nghe ý kiến này, lại suy nghĩ về vấn đề hôn nhân.

MacDenton dừng một chút, dường như đang thưởng thức dư âm cao kiến của mình đang còn văng vẳng bên tai, chờ người nghe hiểu ra, mới mở ra một quyển notebook lớn bìa bằng da màu rậm nắng, hỏi tôi: “Bà Ultan, bây giờ có thể nói cho tôi biết lý do bà muốn ly hôn.”

Trong lúc nhất thời tôi không biết nên trả lời như thế nào, những chuyện tình trong lòng của chúng tôi giống như bụi đất dần dần phủ, tôi không biết tóm tắt như thế nào, lại nói không nổi cho người xa lạ nghe. “Chúng tôi không thể..... Sau khi kết hôn chung sống với nhau cảm thấy rất khó khăn..... Chưa bao giờ trao đổi.....” Tôi nghe thấy thanh âm khó diễn ý của mình, nhưng lại không có cách nào.

“Cô lúc trước cũng làm nghề luật sư, hẳn là biết ‘Tính cách bất hòa’, ‘Không thể nối liền’ không thể làm lý do ly hôn, đây là New York, không chấp nhận ly hôn không có lỗi.” Anh ta ngắt lời tôi, sau đó gọn gàng dứt khoát hỏi: “Ngài Ultan có ngoại tình bên ngoài không?”

“Tôi quả thật không có chứng cứ.” Tôi trả lời. Bắt đầu có chút hiểu được tại sao mình chuyển ra ngoài với chạy trốn là giống nhau— tôi không muốn nhìn thấy cái gọi là “Theo căn cứ chính xác”, chỉ sợ loại chứng cứ

này sẽ khiến tôi chiếm hết lợi thế trong việc ly hôn, lấy đến càng nhiều thật sự hảo chỗ. Có thể giống như bác sĩ tâm lý nói, tôi thích trốn tránh, biểu hiện chưa thành thực, đứa nhỏ cũng thích trốn tránh.

“Cho nên, nhớ kỹ lần sau nên tìm luật sư trước khi lại dọn ra ngoài.” MacDenton cúi đầu ở trên cuốn sổ viết cái gì đó, sau đó lại hỏi tôi, “Cô lúc trước làm án kiện gì?”

“Công ty pháp luật quốc tế, sát nhập và thu mua, bằng sáng chế, tài sản vô hình và gần như thế.”

Ông ta nhướn cao lông mày, giả dạng vẻ mặt “Chẳng trách”, “Ngài Ultan đồng ý ly hôn không? Hoặc là nói anh ta đồng ý ly hôn ngay lập tức không? Phải biết rằng nếu cô đưa ra ‘Cáo buộc ngoại tình’ các người có thể ngay lập tức ly hôn, anh ta sẽ phản bác không?”

“Tôi không biết. Tôi muốn đứa nhỏ, những cái khác tôi mặc kệ.” Lúc tôi trả lời thanh âm có chút cao. Anh ta nhìn ra tâm tình rất xấu của tôi, trở nên nghiêm túc một chút, hỏi một chút vấn đề về tiền mặt và bất động sản, cuối cùng hỏi tôi: “Bây giờ là nuôi con bằng sữa mẹ?”

Tôi trả lời, Nick cũng hỏi vấn đề tương tự như vậy, chỉ là hỏi quanh co lòng vòng, không có trực tiếp như vậy. Nếu tôi cùng Lyle thật sự dẫn tới tình cảnh tranh cướp quyền giám hộ, từ “Ngực” này sẽ càng xuất hiện công khai nhiều hơn ở mọi nơi, hơn nữa thoát nhìn tôi ở lúc ấy cũng chỉ là có ưu thế duy nhất.

Nhưng mà, ưu thế này chỉ là hình thức rất nhanh trôi qua. Tôi biết chăm sóc trẻ con rất vất vả, nhưng lại hoàn toàn không nhận ra một người mang theo một đứa nhỏ chưa đầy ba tháng thì ra không dễ dàng như vậy. Ngủ không ngon, bữa ăn bữa không, còn có nhân tố tâm lý, hai ngày sau khi chuyển ra, tôi hầu như không có sữa. Caresse bắt đầu tới độ tuổi ăn bình sữa.

Cùng lúc đó, ngài MacDenton soạn thảo hiệp nghị sống riêng, đại ý là tôi dọn ra ngoài sống, đứa nhỏ do tôi chăm sóc, Lyle trả tiền nuôi nấng, sau một năm ly hôn không tranh cãi, tôi phải đến hội nghị trước hôn nhân ghi chú rõ gì đó, không bổ xung yêu cầu khác. Bởi vì hiệp nghị đưa đến chỗ ở của chúng tôi, ngày hôm nay là ngày thứ năm, trong lòng tôi đoán chừng ngày thứ hai của tuần tiếp theo có thể nhận được hồi âm, nhưng mãi cho đến ngày thứ tư hồi âm mới đến, không phải là bưu kiện luật sư gửi, mà là lệnh triệu tập của tòa án. Không hẳn là hoàn toàn bất ngờ, tôi biết sẽ không được dễ dàng như vậy, tôi biết anh cũng muốn Caresse, chỉ là không nghĩ lại bỏ qua hiệp thương, trực tiếp đi tới pháp luật.

80. Chương 79: Quản Lý Cảm Xúc

Lý do có giấy gọi trước tố tụng là, yêu cầu trả lại Caresse cho cha đứa nhỏ chăm sóc, đồng thời xin lệnh cấm chế tạm thời, không cho phép tôi đến gần đứa trẻ khi không có bố đứa nhỏ giám thị. Về phần lệnh cấm chế là tôi không nghĩ tới, lý do là vấn đề quản lý cảm xúc do trầm cảm sau khi sinh khiến cho tôi không thích hợp ở một mình chăm sóc đứa nhỏ. Hai ngày sau một phiên tòa hôm thứ sáu ở tòa án nhà nước, nguyên đơn, cùng với bị cáo, cũng chính là tôi, gửi bằng chứng có liên quan, để tòa án phê duyệt có ký phát lệnh cấm chế hay không.

Tôi không có tính nhẫn nại lật đi lật lại xem thuật ngữ luật pháp nghiền ngẫm từng chữ một, trong lòng biết rất rõ, Lyle một bên là chặn trước. Cái gọi là “Lợi hại” luật sư đều thích làm như vậy, anh ta không tranh luận với bạn tại sao B so với A đúng hơn, mà là trực tiếp chứng minh A căn bản không được phép. Không có gì so với điều này càng giống như là một thiên hịch văn, không cần nhiều lời vô nghĩa nữa, chiến tranh bắt đầu.

Lệnh cấm chế tạm thời kéo dài trong thời gian ba tháng, đến kỳ hạn sau có thể xin kéo dài thời hạn tới sáu tháng. Nếu tòa án quả thực ký phát lệnh cấm chế, Caresse có thể ở chỗ Lyle nửa năm. Tôi dù sao vẫn không thể ở nơi đó cùng con bé, mà trong khoảng thời gian này đúng là lúc bắt đầu nhận thức, hết thời hạn cấm lệnh, con bé xấp xỉ chín tháng, lúc cảm giác muốn ngủ hoặc là đói bụng sẽ dính lấy bảo mẫu, mà không cần tôi ôm. Tòa án Hoa Kỳ không phải như Trung Quốc, không có chỗ liên hợp phụ nữ có thể kể khổ, cũng không có xu thế trao đứa nhỏ cho người mẹ, ngay cả đứa trẻ nhỏ cũng giống nhau, lệnh cấm chế này đưa ra không chỉ có liên quan đến khoảng thời gian sáu tháng này, hơn nữa trong phiên tòa ly hôn cũng sẽ

có ích, không chỉ có thể chứng minh Lyle hoàn toàn có khả năng chăm sóc đứa nhỏ, còn không ngừng ám chỉ tôi là một người đầu óc không bình thường, người mẹ nguy hiểm.

Không cần MacDenton nhắc nhở, tôi cũng rất rõ, tầm quan trọng của phiên tòa này. Từ lời khai của người hầu nữ còn có bảo mẫu, những ghi chép chữa bệnh của tôi ở chỗ bác sĩ tâm thần đều có thể bất lợi đối với tôi, tuy rằng tôi chưa từng tạo ra thương tổn cụ thể, cũng chủ động đi bác sĩ, thái độ có thể coi là tích cực. Nhưng các yêu cầu Lyle đưa ra cũng không “Quá mức”, yêu cầu “Giám sát” mà thôi. Tôi khẳng định sẽ có yêu cầu đi khoa tâm thần giám định, bác sĩ bình thường sẽ không cho ý kiến chắc chắn, cho dù kết quả không xấu, cũng chính là thắng bại chia đôi, chỉ chờ quan tòa phán xét như thế nào.

Thứ sáu 9h30, Dưới tường thành Manhattan, số 60 phố Lafayette, tòa án sự vụ gia đình thành phố New York. Tôi chưa từng tới tòa án lớn như thế này, Lyle nhất định cũng rất ít có cơ hội chứng kiến cột mốc đường phố Franklin hoặc là Leonard, anh đi qua Bangladesh, đối với Katmandu có thể rất quen thuộc, nhưng tựa như CA đã nói qua, đối với những người khác mà nói không tồn tại sau 23 phố New York.

Số 60 phố Lafayette là tòa kiến trúc màu xám hiện đại, không hoàn toàn mới, đồ vật đơn sơ, chuyên xử lý ngược đãi trẻ em, nhận nuôi, quyền giám hộ, quyền thăm hỏi, bạo lực gia đình, phụ quyền, các vụ án thanh thiếu niên phạm tội, dường như tất cả cơn ác mộng của những đứa trẻ đều tập trung ở chỗ này.

Tôi dẫn Caresse cùng đi. Bởi vì không tìm được bảo mẫu thích hợp, hai tuần đầu sau khi chuyển ra, tôi đi đâu cũng dẫn Caresse theo. Nick nói hơn một lần, anh ta có thể giúp tôi trông đứa nhỏ, chỉ một buổi sáng hẳn là không có vấn đề gì. Tôi nói được, Caresse rất thích ngủ, chỉ cần nhìn con bé là được. Nhưng sau vài giây đồng hồ, hai người đều đổi ý, anh ta nói anh ta chỉ sợ làm không được. Mà tất cả trong đầu tôi đều là hình ảnh đứa nhỏ từ trên giường lăn xuống đất, hoặc là va vào chén nước nóng. Chứng bệnh cường bách, một trong những biểu hiện của bệnh trầm cảm sau khi sinh, tôi thật sự có thể vượt qua giám định tinh thần.

Tôi ở bên ngoài một phòng làm việc trên tầng năm nhìn thấy Lyle, đó là lần gặp mặt đầu tiên của chúng tôi sau khi ở riêng. Trước đó, tôi một lần lại một lần nhắc nhở mình không chế cảm xúc, nhất cử nhất động đều phải cẩn thận. Tôi hoài nghi mình sẽ làm không được, nhưng sự việc trước mặt này, ngược lại có vẻ dễ dàng như vậy.

Chúng tôi chào hỏi lẫn nhau, anh đi tới cúi người xuống nhìn Caresse bên trong xe trẻ sơ sinh, ngẩng đầu nhìn tôi, tôi gật gật đầu, hai tay anh kéo phía dưới nách con bé ôm ra, ôm ngang ở trong khuỷu tay. Ở trong tay anh, Caresse ba tháng mặc quần áo liền thân màu trắng sữa lớn lại có vẻ xinh xắn giống như lúc mới sinh ra như vậy.

Anh trêu chọc con bé một hồi, miệng nói: “Sắp biến thành đại cô nương rồi, Care, còn nhớ ba ba không? Care?” Vần vần. Cho đến khi Caresse không nhìn được, trên mặt biểu tình từ tình chuyển âm, con mắt đỏ, hai bên khóe miệng xụ xuống. Anh không biết phải làm sao, tôi vội vàng nhận lại, dựng thẳng lên ôm, hướng vào khuôn mặt nhỏ nhắn phấn trắng nói: “Caresse là đại bảo bảo, không thích ôm ngang, đứng không, bé cưng.”

Anh nhìn chúng tôi nở nụ cười, sờ sờ đầu Caresse cùng phía sau lưng, hỏi tôi: “Gần đây sống thế nào?”

“Không tệ.” Tôi trả lời, trong lòng cảm thấy chúng tôi có thể được coi là nguyên đơn cùng bị cáo rất bình tĩnh hòa nhã.

“Có thể nói cho anh biết, chúng ta tại sao ở trong này không?” Anh cúi đầu nhìn tôi, hỏi.

Tôi nhìn vẻ mặt của anh, vẻ mặt đứng ngoài không quan trọng, trong lúc nhất thời nói không ra lời. Có thể, đối với anh mà nói, ngoại trừ những gì anh muốn, anh không muốn, tất cả những thứ khác cũng không quan trọng.

“Không bằng chúng ta trở về, nhóm luật sư có thể xử lý chuyện còn lại.....” Anh nói ung dung điềm đạm, như đã từng vô số lần cũng thế không có gì ngăn được.

“Thật sự muốn em nhắc nhở anh tại sao chúng ta lại ở chỗ này?” Tôi hỏi lại, lướt qua bờ vai của anh, nhìn MacDenton ở cuối hành lang vẫy tay với tôi, “Chỉ sợ điều này là không cần thiết, phiên tòa bắt đầu rồi.”

Quan toà là nữ, không biết có thể đối với tôi có lợi hay không. Kết quả phiên tòa cùng dự đoán giống nhau : lời khai của nữ người hầu cùng bảo mẫu chính xác và hợp lý, tôi có khi tâm tình rất xấu, từng có một lần không khống chế được cảm xúc đã gây ra hậu quả không thực chất; Mà tôi thấy một bác sĩ tâm thần cho biết, xác thực tôi từng có biểu hiện điển hình của trầm cảm sau khi sinh, nhưng thời gian xấu nhất đã qua đi, “Trong tình hình chung” “Hắn là” Sẽ không lại có vấn đề gì.

Kết quả cuối cùng là, tôi được yêu cầu chấp nhận cho bên thứ ba giám định tinh thần, dựa theo căn cứ của kết quả tòa án đưa ra quyết định. Xem xét kết quả lúc trước, vì đảm bảo an toàn, Caresse giao cho người cha chăm sóc, người mẹ được hưởng quyền lợi thăm hỏi mỗi ngày một giờ.

81. Chương 80: Trông Mong Nhiều Hơn

Cảnh sát toà án dẫn Lyle cùng bảo mẫu tới tiếp nhận đứa nhỏ. Trường hợp này giống như trong kịch truyền hình cũ, nói vậy, loại nội dung vở kịch này thích hợp, mẹ của đứa nhỏ thể nào cũng phải đầm ngực dậm chân kêu trời kêu đất mới được. Tôi không như vậy, bởi vì như vậy vu sự vô bổ, chỉ có chỗ có hại. Tôi không thấy Lyle, chỉ đơn giản giao cho Sandy một chút đồ ăn thức uống gần đây cùng thói quen nghỉ ngơi sinh hoạt hàng ngày của Caresse, sau đó nói cho cô ấy quần áo cùng vật dụng hàng ngày tôi sẽ nhanh đưa tới, đáng vẻ hết sức bình tĩnh. Nhưng mà, lúc cơ thể nhỏ ấm áp mềm mại, nặng trĩu kia rời khỏi hai tay tôi, ánh mắt của tôi thoáng ẩm ướt, cả người giống như bị rút hết nhiệt vậy, tay chân lạnh lẽo không cảm giác. Tôi lần đầu tiên biết được từ “Đau lòng” thật ra không khoa trương chút nào. Tôi muốn kêu lên: Con bé phải ở cùng một chỗ với tôi, mỗi một giây. Nhưng tôi biết rất rõ, đáng vẻ đó của tôi thoát nhìn sẽ giống như người bị điên. Ngày sau, sự thật chứng minh, biểu hiện ngày đó của tôi để lại ấn tượng tốt cho quan tòa, MacDenton cũng thừa nhận tôi nhiều ít vẫn còn chút tố chất của luật sư. Dạng trường hợp này, khắc chế chảy nước mắt cùng bình tĩnh là chính xác.

Đợi tất cả sự việc kết thúc đã là 1h30 chiều, ở tầng dưới cùng trung tâm thiếu nhi Lyle đuổi theo tôi, đưa tôi một chiếc hộp màu đen. Tôi sờng sờ một lát mới hiểu được, đó là mặt dây chuyền vòng cổ quý giá được làm theo yêu cầu trong tháng chín ở Fifth Fan Keya Po, quà sinh nhật của tôi. Chuyện này dường như đã hơn mười vạn năm trước.

Tôi nhét vào tay anh, nói: “Cái này cùng những thứ khác tốt nhất viết vào danh sách tài sản đi.”

Anh thở dài, hỏi tôi: “Chúng ta không thể nói chuyện hòa hợp được nữa ư?”

“Anh muốn nói gì?” Tôi dừng lại, quay đầu nhìn anh, anh căn bản không biết nên nói cái gì.

“Em phải hiểu, làm như vậy là vì tốt cho Caresse. Bất cứ lúc nào em cũng có thể tới thăm con bé.”

“Em biết, mỗi ngày một giờ, không phải sao? Em sẽ hẹn thời gian với Sandy.”

“Bất cứ lúc nào em cũng có thể đến.” Anh nói “Chuyển đến đây đi.”

“Anh cũng biết không thể nào.” Tôi cắt đứt lời anh. Không đợi nói tiếp, điện thoại của tôi vang lên, người gọi đến, là Nick, khi tôi ngẩng đầu nhìn, xe của anh đã dừng ở đường quốc lộ đối diện, hạ cửa kính xe xuống, vẫy tay với tôi. Anh không hỏi tôi đứa bé ở với ai, hẳn là đã biết kết quả từ chỗ MacDenton. Tôi đi thẳng ra bên ngoài, Lyle đưa tay giữ chặt cánh tay tôi, nói: “Là bởi vì hắn ta?”

Tôi cảm thấy câu hỏi của anh thật nực cười, dở cười dở khóc. Tôi quay mặt qua chỗ khác lau nước mắt, tưởng có thể rời khỏi tay anh, nhưng anh nắm chặt vô cùng. Bên kia đại sảnh bảo vệ chú ý tới chúng tôi, đi tới gần. Lyle nhìn thấy bảo vệ, mới buông ra. Nhưng cùng lúc đó, xuyên qua cửa thủy tinh xoay vòng tròn, tôi nhìn thấy Nick băng qua đường quốc lộ chạy tới, từ cửa bên chạy vọt vào, nắm bả vai bên trái của Lyle, nhắm vào trên mặt anh đánh một quyền. Bảo vệ gần như ngay lập tức tách hai người bọn họ ra, tôi đẩy Nick chặn ngang, quát anh ta: “Anh đang làm cái gì vậy? Anh có biết tình trạng này giống cái gì không?” Tôi giận điên lên, không giải thích được chỉ biết là mình lại thêm một phiền toái.

Ba ngày sau, tôi ở chỗ bác sĩ tâm lý được tòa án chỉ định làm trắc nghiệm. Nói chuyện, bài tập trắc nghiệm, cộng thêm mấy chục trang giấy chọn đề, đề mục rất kỳ quái, dựa vào suy đoán căn bản đoán không được người nào chọn hạng mục đại biểu thần kinh bình thường. Đồng thời chờ đợi kết quả, vụ án Nick đã thương người đang được tòa án dân sự thẩm tra xử lý. Bởi vì anh là một luật sư, lại đang đã thương người ở ngay cổng tòa án, ngoài tiền bồi thường ra, cộng thêm 1000 \$ tiền phạt cùng hơn 300 giờ phục vụ xã khu, phục vụ ngay tại trung tâm viện trợ pháp luật của tòa án sự vụ gia đình. Trình tự vụ án đơn giản, nửa giờ liền kết thúc. Nhưng trên thực tế, không hề đơn giản như vậy, luật sư Lyle tuyệt đối sẽ làm lớn chuyện. Không lâu sau trong quan tòa quyền giám hộ, bên người mẹ thần kinh đã có chút vấn đề sợ rằng sẽ thêm một người bạn trai có khuynh hướng bạo lực.

Tôi làm nhân chứng trong vụ án kia của Nick. Kể từ phiên tòa ngày đó, sắp xỉ một tuần chúng tôi không nói chuyện. Tôi cũng hiểu được, cho dù nói như thế nào, chuyện này là vì tôi mà ra, nhưng cả tuần qua, tôi rất mệt mỏi. Mỗi ngày tôi đến thăm Caresse, Sandy sẽ gọi điện thoại cho tôi sau khi con bé ngủ trưa thức dậy, vì để cho con bé có thể tỉnh táo chơi đùa cùng một chỗ với mẹ, suốt một giờ. Vừa mới bắt đầu, vì không muốn đụng mặt Lyle, tôi cố gắng hẹn ở trong công viên. Vài ngày sau, phát hiện anh dường như cũng đang lảng tránh tôi. Sau khi sự việc liên tiếp xảy ra, dường như không còn bất kỳ chỗ trống nào để bù đắp lại.

Ngoại trừ gặp Caresse một giờ, tôi gần như không có chuyện gì để làm. Tôi chân không bước ra khỏi nhà, đôi khi thậm chí cả ngày cũng không kéo rèm cửa sổ ra, phòng khách sạn luôn bố trí một tầng rèm che ánh sáng, rất dày che kín tất cả ánh sáng bên ngoài, trong phòng vĩnh viễn giống như trong đêm tối. Đôi khi, tôi nằm ở trên giường miên man suy nghĩ, tự hỏi chính mình, nếu Lyle còn muốn tôi trở về, tôi sẽ trở về sao? Thời gian rất lâu, tôi cũng không có lời giải. Cho đến một lần, trong lúc bất chợt, tất cả ý nghĩ cùng cảm giác của tôi gần như mở ra rõ ràng trước mắt, dường như có thể thấy được rõ ràng — cho dù tất cả sự việc cứ chớ này có không xảy ra, không có người đàn bà khác, không có tố tụng, anh không tranh giành đứa nhỏ của tôi, tôi cũng sẽ không trở về.

Đúng vậy, cho tới bây giờ tôi cũng không hiểu được rốt cuộc việc kết hôn là như thế nào, nhưng mà hạnh phúc, hạnh phúc tôi muốn nhất định không phải dạng như hai chúng tôi. Tôi có một loại cảm giác giống như tỉnh ngộ, biết đâu không thích hợp với hôn nhân không phải là anh, mà là tôi. Nhà khoa học luôn luôn cố gắng thuyết phục mọi người, tình yêu cuồng nhiệt cũng giống như một chất kích thích nhưng chỉ có thể duy trì mấy tháng, mà tôi, tuyệt không thể chịu được thứ quan hệ có cũng được không có cũng không sao đó, cảm giác thật vô vị nhạt nhẽo.

82. Chương 81: Lợi Thế

Tôi nằm trên giường đến giữa trưa, phá lệ không gọi phục vụ đưa cơm, rời giường đi đến nhà hàng cuối đường ăn trưa. Một người, không công việc không người yêu không bạn bè không Caresse. Ngây ngốc ngồi trong bóng đêm rất lâu, nằng thu rục rờ khiến tôi không mở được mắt. Tôi quyết định mình không thể kéo dài bộ dạng này được nữa. Buổi chiều hôm đó, tôi đi cắt tóc, làm móng tay, mua cho Caresse vài bộ quần áo hàng ngày, sau đó cùng con bé chơi trên bãi cỏ ở công viên một giờ, dùng đi động chụp rất nhiều ảnh chung của hai chúng tôi. Trời vừa chạng vạng, nhận được điện thoại của lãnh sự quán, hộ chiếu tôi bổ sung đã làm xong, có thể đi lấy bất cứ lúc nào trong giờ hành chính.

Trên đường trở về khách sạn, tôi bấm điện thoại gọi cho Nick, “Xin chào, gần đây anh thế nào” Sau đó, hai người đều có chút xấu hổ.

“Ngày mai anh giúp em đi lấy hộ chiếu được không? Em biết mỗi buổi sáng anh đều chạy bộ đến bến tàu gần đây.” Tôi nói.

“Không phải bến tàu đó” Anh trả lời, giọng điệu nghe rất nghiêm túc, “Nhưng nếu em mời anh ăn tối, thì có thể suy nghĩ lại.”

“Không thành vấn đề.” Tôi cười rộ lên.

Anh ngừng một chút, nói: “Chuyện ngày hôm đó, anh muốn nói xin lỗi, anh với Greg cũng đã thảo luận, sẽ có ảnh hưởng.”

“Nhận lời xin lỗi, nhất định sẽ có ảnh hưởng,” Tôi nói, “Nhưng em muốn cho anh biết, đây là lần đầu tiên có người con trai đánh nhau vì em, cho nên, cảm ơn anh.”

“Tiếp nhận cảm ơn.” Anh trả lời.

Vì thế, buổi tối hôm đó tôi mời anh ăn cơm. Ngày hôm sau anh chạy đến lãnh sự quán Trung Quốc chỗ giao nhau giữa 12 Avenue và Đường Xisi 2, giúp tôi lấy hộ chiếu. Lúc cơm trưa đưa tới trên tay tôi. Cuống phiếu biên lai ký nhận kẹp ở bên trong hộ chiếu, mặt trên kí tên tiếng Trung của anh, viết rất lớn, nét chữ thô vụng. Khi đó, chúng tôi đang ngồi ở nhà hàng nhỏ dưới lầu công ty anh chờ cơm trưa. Tôi đưa tay mở tờ giấy mỏng màu lam ra xem, đọc tên của anh, nghĩ nghĩ rồi nói: “Trông rất giống củ “khoai lang” nha”. Nghiêng đầu nhìn anh, nhin không được cười ha hả. Không biết đã bao lâu rồi, tôi mới cười vui vẻ đến như vậy, giống như hoàn toàn quên mất mình không thể trở về thời điểm vô ưu vô lự lúc trước.

Cho đến khi ăn trưa xong, anh hỏi tôi: “Về chuyện Quyền giám hộ em đã nghĩ đến biện pháp nào chưa?”

“Sẽ có cách thôi.” Tôi trả lời. Mặc dù, trên thực tế, luật sư hai bên có vài lần gặp gỡ, thảo luận riêng hiệp thương chính thức, danh sách tài sản cũng liệt ra, nhà ở, tiền tiết kiệm, chứng khoán, thu nhập sau hôn nhân, xe, trang sức, nhiều vô số, xem ra Lyle bỏ ra không ít, tôi nhận được rất nhiều, hai bên cũng không có ý kiến gì, tranh cãi duy nhất là quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ, ngày kể quan tòa sẽ tiếp tục, kết quả giám định tinh thần của tôi không có vấn đề, ý kiến bác sĩ lại cho nước đôi cái nào cũng được. Trừ lần đó ra, trên tay tôi hình như không còn lợi thế nào nữa.

Tôi cùng anh tạm biệt rời khỏi tòa cao ốc, mới phát hiện di động hết pin. Tôi không để ý, chạy đi thăm Caresse, khi trở về khách sạn đã hơn bốn giờ. Mở di động sạc pin, mãi cho đến khi ăn cơm tối, mới phát hiện có một thư thoại mới. Tin nhắn cực kỳ ngắn gọn, hết mười giây:

“Này, tôi là Rona, Rona Morgan. Tôi có vài thứ muốn đưa cho cô. Gọi điện trả lời cho tôi.”

83. Chương 82: Yêu Và Hận

Tôi chiếu theo dãy số kia gọi lại, sau tiếng tút tút, điện thoại được nghe: “Chào cô, E.” Giọng nói nhẹ nhàng mà bình tĩnh. “9h30, quán bar Small Mandarin Orange.”

Tôi không biết cô sẽ cho tôi thứ gì, không có tâm trạng ăn cơm tối, Ra cửa lúc gần chín giờ, cô ấy nói tới quán bar Small Mandarin Orange kia. Chỗ đó ở trên đường 68, cách văn phòng S&S không xa, rất nhỏ rất tiện lợi, nơi ấy quanh co lòng vòng khó trông thấy, ông chủ hình như là người Pháp, nếu có rượu mới thì sẽ có áp phích được dán trên cửa. Lúc tôi đến, cô ấy đã đang đợi tôi, ngồi trên ghế sofa màu đỏ ở chỗ rẽ vào trong góc phòng tầng dưới cùng, bên chân là một cặp công văn màu đỏ Bordeaux dùng để ra tòa.

Chúng tôi hỏi thăm lẫn nhau, cô ấy đi thẳng vào vấn đề, từ trong cặp lấy ra một chồng văn kiện mỏng dính lại cùng nhau, không hề giải thích, đưa cho tôi.

Trên trang đầu tiên là tài liệu hội nghị du lịch của một công ty được niêm yết, những việc trong nửa đầu năm 2005, tên rất xa lạ. Tôi nghĩ mãi không ra, cho đến trang thứ ba trên danh sách cổ đông nhìn thấy một cái tên quen thuộc, Lyle Ultan. Lật những trang tiếp theo, là phần hợp đồng, ngày tháng năm 1999, tiêu đề trên mép trang là “Greendale Garden Hotel – cổ phần công ty đang nắm giữ”, nội dung là giao cho Lyle Ultan một trong các công ty con của nó, sau năm năm nhậm chức chuyển làm cổ phần thật sự. Tên công ty con trước mặt giống một công ty đã được đề cập.

Phần cổ phần này đúng là không được liệt ra trong danh sách tài sản, nhưng mà quan tòa phân chia tài sản ly hôn không đề cập đến loại cổ phần này, giá trị gia tăng phần tài sản sau thời hạn quyền lợi chuyển làm cổ phần thực sự được coi là tài sản sau hôn nhân, tôi có thể nhận được tối đa cũng chỉ là một khoản tiền mà thôi. Tôi cho là mình xem hiểu, ngẩng đầu nhìn Rona, nói cảm ơn với cô ấy.

“Xem ra không đủ trọng lượng có phải không?” Cô ấy nhìn ra vẻ thất vọng của tôi. “Tôi luôn luôn nhắc nhở các bạn trẻ gặp phải sự việc phải tự hỏi tại sao. Không biết cô có nghĩ tới hay không, tại sao?”

Tại sao phần tài sản này không được liệt ra trong danh sách tài sản để trình cho toàn án? Vấn đề thuế vụ? Phía sau giao dịch? Ở trong đầu tôi xâu chuỗi lên vấn đề này, câu trả lời có thể từng cái từng cái một nhảy ra. Tài liệu tình hình kinh tế chỉ có những thứ này, không thể xác định là vấn đề gì, nhưng mà khẳng định có vấn đề. Tối thiểu là không có báo thuế, không nhất định là thật sự muốn lén trốn, tự cho là thông minh cố vắn thuế luôn luôn nói cho bạn biết bạn có thể chậm hoãn một chút, đợi đến khi tương đối có lời sẽ báo cáo, nhưng mà theo như IRS đó chính là trốn thuế. Có một trò chơi, muốn gia nhập vào chơi phải có tiền bạc, hiện tại tôi có, cho dù là trò chơi năm đồng tệ, cũng không ngại thử một lần.

“Tại sao lại đưa cho tôi mấy thứ này?” Tôi hỏi.

“Đừng hiểu lầm.” Cô ấy đoán được ý tứ của tôi, trả lời, “Tôi làm như vậy không phải vì anh ta, thuần túy là vì cô, mấy thứ này dùng trong các cuộc nói chuyện của hai người, tôi hy vọng cô không nên giao cho những người khác.”

Tôi gật đầu đáp ứng, nhưng có chút ngoài ý muốn, vốn nghĩ rằng cô ta sẽ bày mưu đặt kế tôi sao cho có thể làm Lyle thua thảm hại hơn. Tôi nói: “Tôi vốn tưởng rằng cô hẳn rất chán ghét anh ấy, cũng khó tránh khỏi có phần chán ghét tôi.”

Cô cười rộ lên, lắc đầu nói: “Từ trước đến nay tôi chưa từng chán ghét cô. Về phần anh ấy, lúc trước hận, hận đến mức có thể làm ra chuyện rất ngu xuẩn để trả thù, ví dụ như ngủ cùng bạn tốt nhất của anh ấy.”

“Colin Gomez?” Tôi thiếu chút nữa kêu lên.

Cô gật đầu, “Bọn họ xấp xỉ mười năm không nói chuyện, cho đến khi anh ấy gặp cô, kết hôn với cô, Colin làm phù rể.” Dừng một chút lại nói, ý tứ sâu xa, “Nếu cô hận một người, vậy cô nhất định còn thương anh ta.”

Tôi đột nhiên có chút hiểu rõ, tại sao Lyle từng nói qua anh không có một tình bạn tốt, một người bạn có thể đến làm phù rể, lúc kết hôn lại xuất hiện một người ‘anh em hình như’ Colin Gomez. Nếu Rona nói thật sự có lý, xem ra, anh đã hận rất lâu. Còn bản thân tôi? Tôi xác định mình không hề yêu anh, nhưng lại rất hận?

“Tôi lại càng ngu xuẩn hơn, đáng nhẽ ra tôi không nên kết hôn.” Tôi nói.

“Bất cứ sự việc gì đều luôn có hai mặt,” Cô nói, “Tôi đã qua sinh nhật ba mươi tuổi, người liên lạc trong trường hợp khẩn cấp trên bảo hiểm là anh trai tôi, mà anh ấy sống ở Glasgow, Scotland.”

“Kết thúc cuộc hôn nhân của tôi, quá trình rất rách nát, kết quả cũng không tốt đẹp gì. Tôi không phù hợp với kết hôn, nên tôi sẽ đi tìm việc lại.”

“Hai người cũng không có mâu thuẫn. Tháng trước có một bí thư về hưu, Irene Cox, có thể cô biết cô ấy, chưa bao giờ kết hôn, sống một mình, nuôi một con mèo, lúc nghỉ ngơi vẽ những bức tranh mini để giết thời gian, tác phẩm của cô ấy trên ebay bán được \$25 một bức 2 inch. Có lúc, tôi nghĩ tôi cũng nên bắt đầu bởi dưỡng thú vui gì đó, sau khi về hưu không đến mức quá nhàm chán.”

.....

Chúng tôi tán gẫu rất vui vẻ. Cho đến tận đêm khuya, tôi rời khỏi quán bar Small Mandarin Orange, mang theo đăm phán lợi thế cùng lý luận yêu và hận.

84. Chương 83: Cùng Chung Quyền Giám Hộ

Sáng sớm ngày hôm sau tôi ở trung tâm thương mại của khách sạn thêm một bản bộ tài liệu kia ra giấy A4, con dấu S&S màu 100G dành riêng cho giấy in laser bị thay đổi so với ban đầu. Chưa tới 8h, tôi gọi điện

thoại cho Lyle. Nghe tiếng động xem ra anh vẫn còn ở trên giường, mới sớm đã có người đánh thức anh không được vui lắm, nghe được là tôi, lại có chút bất ngờ. Tôi nói có việc muốn thảo luận cùng anh.

“Có cần gọi luật sư không ? Hay anh phải gọi thêm một bảo vệ nữa?” Anh vẫn còn tức giận vì chuyện kia của Nick.

“9 giờ, có thể ở văn phòng của anh chứ? Em sẽ đi một mình. Muốn gọi luật sư hay bảo vệ, tùy anh.”

Anh ngừng nửa nhịp, nói: “Được.”

Một giờ sau, chúng tôi gặp nhau ở trong văn phòng của anh. Gian phòng ở lầu ba mươi bảy, tầm nhìn rất tốt, được sử dụng rất ít. Bởi vì tính chất công việc cùng phương thức nghiệp vụ đặc biệt, anh rất ít khi ở trong văn phòng, gọi điện thoại cũng chỉ có thể tìm được thư kí Ms. Mayer mà thôi. Nơi này cũng giống như nhà anh, trên bàn sạch sẽ, trên cửa không có bảng tên, giống như không có gì có thể chứng minh anh đã từng ở đây.

Tôi đi vào, anh ngồi sau bàn không hề động, dưới mắt bên phải mơ hồ còn có một chút xanh tím. Anh không cười không nói, ý bảo tôi ngồi ở trên ghế sofa, tự mình đứng dậy đóng cửa văn phòng, khép lại bức màn bạch diệp.

“Em muốn nói gì? Không thể đợi đến phiên tòa sao?” Anh đi tới hỏi tôi, không hề ngồi xuống.

Tôi không trả lời, từ trong cặp lấy tập tài liệu đưa cho anh, giống buổi tối một ngày trước Rona cũng làm như vậy, không vội giải thích. Anh cầm lật xem một lần, ném ở trên bàn làm việc. Sau đó hỏi tôi: “Em muốn cái gì?”

“Anh biết em muốn cái gì.” Tôi trả lời, “Trả lời em trước khi gặp nhau ở phiên tòa, còn có một giờ, anh có thể tận dụng đi trao đổi với luật sư của anh.”

Anh nhìn tôi không nói. Tôi còn không còn lòng dạ gì, mở miệng trước, rất bình tĩnh giảng đạo lý, lại có chút sốt ruột: “Anh có biết Caresse cần em, em cũng cần con bé. Anh không có nhiều thời gian cùng con bé, để bảo mẫu chăm sóc con bé, vừa mới quen thuộc một người lại thay đổi một người khác, anh thật sự muốn như vậy? Em biết anh yêu con bé, nhưng hiện giờ con bé đã hơn ba tháng, anh chưa từng cho con bé uống sữa, chưa một lần thay tã lót..... Một năm trước, anh muốn em sinh con bé ra, em ngay từ đầu không muốn, nhưng mà sau này, bây giờ..... Em không biết phải nói như thế nào, ít nhất khi đó, em không nghĩ tới có một ngày chúng ta sẽ bàn về vấn đề này.....”

Anh đi đi lại lại vài lần, ngắt lời tôi nói: “Cùng chung quyền giám hộ, đây là điểm mấu chốt.”

Tôi nghĩ nghĩ, gật đầu, “Như vậy đối với Caresse là tốt nhất.”

Chưa đến một phút đồng hồ, tôi từ văn phòng đi ra. Anh đưa tôi tới thang máy, hỏi tôi có muốn anh cùng đi tới tòa án hay không. Tôi trả lời cảm ơn không cần. Anh không kiên trì nữa. Thang máy đến, tôi bước vào nói tạm biệt với anh.

“Chúng ta tại sao lại thành ra như vậy?” Anh nói, như thể chưa từng đề cập tới vấn đề này.

“Em không biết.” Tôi trả lời.

Sau cùng anh nói: “Ít nhất còn có một chút gì đó tốt đẹp.” Cửa thang máy khép lại trước khi anh xoay người rời khỏi.

Một giờ sau trên phiên tòa, bên Lyle huỷ bỏ tố tụng, lý do chính đáng là tôi đã thông qua giám định tinh thần. Luật sư hai bên hẹn thời gian trao đổi phương pháp thực hiện chung quyền giám hộ, bảy ngày Caresse đổi nhà một lần, chia đều thời gian làm việc, ngày nghỉ, sinh nhật, ngày kỷ niệm cùng với ngày hội, cực kỳ công bằng. Thời hạn cụ thể phải dựa vào một mô hình toán học tính toán phức tạp, tôi luôn luôn in hiệu suất theo tháng ra kẹp ở trong sổ tay .

Tôi không nghĩ sự việc được giải quyết đơn giản như vậy, cũng không biết rốt cuộc là tiền bạc hay lời nói của tôi có tác dụng có tính quyết định. Mặc kệ như thế nào, tôi cùng anh, hai bên cũng đặt cược không ít, chẳng qua, cuối cùng còn có thể lưu lại chút mặt mũi, làm “Bạn bè” cùng nhau nuôi dưỡng đứa nhỏ.

85. Chương 84: Wall Street

Tuần giữa tháng 10 năm 2006, chúng tôi ký tên trên hợp đồng ly hôn, sau đó nộp Toà án. Cuộc sống ở riêng chính thức bắt đầu đếm ngược đến ngày 16 tháng 9. Khi đó, tôi hai mươi sáu tuổi, có một bé cưng xinh đẹp vừa tròn 100 ngày tuổi, một đoạn hôn nhân thất bại, cùng một ít tài sản được pháp luật ghi trên giấy tờ chưa được chứng thực. Nghiêm túc nhìn lại, chúng tôi kết hôn chỉ có 7 tháng lẻ 12 ngày mà thôi, dù sao cũng cùng giống Cheryl-Ann kia, nhưng phải ở riêng trên một năm, sau mới có thể ly hôn, khá mỉa mai.

Án kiện ly hôn liên quan đến người ngoại quốc, quyền giám hộ cùng quyền tạm trú dài hạn giống quan hệ giữa quả trứng và con gà, chỉ sợ Tòa án Bang cùng Cục liên bang Chính phủ và Cục di dân không ai nguyên ý chỉ cho bạn quả trứng ấp ra con gà trước, hay là con gà đẻ ra quả trứng trước. Mà một khi làm xong được một trong hai thứ đó, cái còn lại cũng không thành vấn đề.

Về vấn đề quyền giám hộ, Lyle nhường một bước, giúp tôi có thể ở lại Hoa Kỳ chăm sóc Caresse lớn lên. Nhưng ngược lại, tôi không thể tùy tiện dẫn Caresse đi tới những chỗ khác, cho dù đến khu vực khác cũng phải được Nhà nước cho phép hưởng chung quyền giám hộ, lại càng không nói tới Quốc gia khác. Tôi giống như bị giam cầm ở New York, không thể đi tới nơi khác sinh sống. Cùng lúc đó, tôi tự cổ vũ mình nghĩ theo hướng tích cực, tin tưởng bản thân dù cho ở New York, tôi cũng có thể bắt đầu cuộc sống mới. Mà việc đầu tiên của cuộc sống mới không gì khác ngoài tìm một công việc mới.

Tôi bắt tay vào viết sơ yếu lý lịch, đã lâu chưa gọi điện liên lạc cho bạn bè cùng đồng nghiệp cũ, hẹn người ta ăn cơm, thăm dò cơ hội thích hợp. Buồn cười là, các anh hoặc các cô ấy, bất kể nam hay nữ, đối với việc tôi đột nhiên kết hôn lại nhanh như chớp ly hôn càng cảm thấy hứng thú, có người đồng tình, có người trên ghẹo, có người cảm thán.

“Rich husband, followed by rich divorce. It’s not too bad.” Một bạn nữ học chung Học viện Luật nói như vậy, cũng coi như là an ủi, hoặc là thiết tình hâm mộ.

Tôi hoàn toàn không để ý, sau đó nhớ đến, cảm giác bản thân thật bất đồng. Nếu đổi lại là trước kia, tôi sẽ không cho phép mình bị bất kỳ một bài kiểm tra nào ảnh hưởng, làm bất kỳ một chuyện gì xấu dù là chuyện nhỏ, tôi luôn luôn nghĩ rằng một khi bị phá vỡ, khẳng định không có cách ngăn đầu trước mặt người quen, thế nào cũng phải chạy đến một hòn đảo không có người trốn tránh một thời gian dài, cho đến khi tất cả mọi người không còn nhớ tới tôi. Nhưng giờ đây, tôi đã tạo ra một sai lầm lớn, ngược lại lại không sao cả.

Tôi không giống lúc như trước, hoàn mỹ, bộc lộ rõ tài năng. Đáng xấu hổ là trên sơ yếu lý lịch của tôi bỏ trống một năm; Bên người có đứa nhỏ mới có mấy tháng tuổi cần chăm sóc; Vấn nạn bổ sung thành lan can trong căn phòng thuê khi cưới mang tên là “Ở riêng”; Cơ thể tôi không còn khỏe mạnh như trước kia, lúc đổi mùa có thể sẽ bị cảm cúm, chủ nhật hàng tuần phải tới chỗ bác sĩ tâm lý, trí nhớ cũng kém đi, trên bụng còn có vết sẹo nhỏ dài 13cm. Nhưng, càng lớn mọi việc dường như càng dễ trôi qua, trải qua đủ loại chuyện, tôi có thể đứng lên rất thần nhiên, thậm chí tôi cảm thấy mình càng ngày càng trở nên tốt hơn.

Chẳng lâu sau, tôi luôn luôn hy vọng có thể cách biệt tất cả những người cùng những thứ không hoàn mỹ. Đối với mình yêu cầu khá cao, với người khác càng cao hơn nữa. Nhân phẩm kém, lười biếng không tiến thủ tất cả đều tránh xa, còn có tư tưởng ngăm kì thị bộ dạng khó coi, tàn tật, hoặc là người không may mắn. Mà sau khi trải qua tất cả những việc này, tôi bắt đầu cảm giác mình thật ngu ngốc chỉ thích đi con đường bằng phẳng như một cái chảo chống dính. Đồng thời kinh ngạc phát hiện, trên thực tế, bản thân đúng là bất hạnh, thiếu sót, hơn nữa thỉnh thoảng còn yếu đuối và lười biếng, để bản thân trở nên thân thiện và chân thật hơn, đối với những người xung quanh thậm chí những người xa lạ, càng gần gũi và thân thiện hơn.

Rona, Nick cùng một vài bạn giới thiệu một số công việc cho tôi. Không trùng thời gian ở cùng với Caresse, tôi chạy khắp mọi nơi Manhattan. Ở văn phòng, nhà hàng hoặc trong quán cà phê và gặp gỡ những người khác nhau, bắt tay, từng lần một giới thiệu về bản thân, trả lời câu hỏi, không ngại giải thích với họ tại sao phải từ chức, tại sao lại có khoảng thời gian một năm không đi làm. Sau một tháng, tôi không thu được gì, có khi là người ta chướng mắt tôi, có khi là tôi cảm thấy công việc không thích hợp. Tôi không còn một

mình nữa, tôi đang tìm công việc, đang tìm một phương thức sống, cái này giúp tôi có thể vì mình làm chút việc có ý nghĩa, đồng thời lại có thời gian giành cho cuộc sống đang lớn lên của Caresse. Tôi muốn làm nhiều hơn so với “Làm mẹ”, tôi muốn trở thành bạn của con bé, đồng bọn, thậm chí, có một ngày, làm tấm gương của con bé.

Một ngày cuối tháng Mười, tôi đến phỏng vấn ở một công ty tư vấn chỗ giao nhau giữa Sixth Avenue và đường 45, tiếp đón tôi là một người đàn ông, chức vụ là quản lý cao cấp, tên tôi sớm đã quên. Nhưng vẫn còn nhớ sau khi tự giới thiệu, vẻ mặt của ông ta, giống như đang nói “Phụ nữ sinh con xong đều trở nên hồ đồ”. Buổi tối hôm đó, Nick hẹn tôi ăn cơm, sau khi uống sạch một chén rượu, tôi đã mắng cái tên có đức hạnh rất thối kia một trận.

Anh nghe xong, bỗng nhiên cầm lấy tay tôi. Bàn tay dày rộng ấm áp, khó có thể tin được, khiến tôi thất thần trong một lúc. Tôi nhìn anh, anh chỉ lắc lư tay của tôi, cười cười nói: “Lúc bắt tay người ta cần phải có lực một chút, chú ý phần cổ tay.”

Chúng tôi đã luyện bắt tay vài lần.

Không biết kỹ xảo bắt tay mới học có tác dụng hay không, có lẽ là do Rona nhắc nhở tôi “Appearance means all.” Lại qua hai tuần, tôi tìm được một công việc không tệ, trong Bộ phận Tuân thủ của một ngân hàng, địa điểm làm việc ở Wall Street.

86. Chương 85: Địa Bàn

Đó là ngân hàng Thụy Sĩ, Boss Bộ phận Tuân thủ là người Thụy Sĩ, một người đàn ông trung niên, học ở EM Lyon, vừa được cử đến Hoa Kỳ không lâu, nói tiếng Anh vẫn còn nặng tiếng địa phương. Lúc phỏng vấn, tôi liền thẳng thắn nói mình chưa hề có kinh nghiệm làm việc trong phương diện này, có lẽ bởi vì tôi nói được một ít tiếng Pháp, nên đã để lại ấn tượng cho ông ta.

“Cô học tiếng Pháp ở đâu vậy?” Ông ta hỏi tôi.

“Tôi từng hẹn hò với một người đàn ông.” Tôi trả lời.

“Năng lực học tập khiến cho người ta có ấn tượng sâu sắc.” Ông ta cười nói, nửa trêu ghẹo nửa khích lệ. Ông ta không biết đó là khoảng thời gian hẹn hò dài đằng đẳng, cùng một người đàn ông là như thế nào.

Sau khi hợp đồng làm việc được ký xong, tôi lại bắt đầu tìm hai thứ cần thiết khác – phòng ở cùng bảo mẫu.

Tôi nói chuyện người môi giới đất đai, quan trọng là đi bộ đi làm. Hơn một năm sống cuộc sống hào phóng, tôi thật sự không ý thức được mình lại có thêm chút tật xấu, không thể chịu đựng được tàu điện ngầm, từ dưới đất chui ra bên ngoài cảm giác trên người có mùi ẩm mốc, thỉnh thoảng có mùi cơm sáng của người khác. Mà khoảng thời gian tan ca lại rất khó gọi được xe taxi. Người môi giới dẫn tôi đi xem đất từ Wall Street – bến cảng – công viên Bartley không dưới mười lần, cho đến khi nhìn trúng khu nhà nhỏ 98m2 trên phố Greenwich. Một phòng ngủ một phòng tắm, phòng bếp để nửa mở, phòng khách lớn mà thoải mái, tầm nhìn không tệ, cách công ty rất gần, có thể hoàn toàn đi bộ đi làm. Biết tôi có một đứa con gái, anh ta nói thêm cho tôi biết từ đây vừa hay có thể đi tàu tới khu trường học không tệ.

Tìm bảo mẫu không dễ dàng như thuê phòng. Tôi tìm gần một tháng, gặp sáu người do công ty môi giới giới thiệu, thử nghiệm ba trong số họ, cuối cùng chọn một người phụ nữ gốc Hoa tên là Chu Phùng Thúy Vân, tên tiếng Anh là Claudia, không ở lại, đến vào buổi sáng sớm, buổi tối trở về, chăm sóc đứa nhỏ cộng thêm một chút việc nhà. Trước khi tìm được Claudia, nếu tôi đi làm, Sandy sẽ đến chỗ tôi giúp đỡ chăm sóc Caresse, sau khi tan ca trở về. Tôi đưa thêm cho cô ấy “Tiền phụ cấp công việc”, tuy rằng Caresse ở chỗ của tôi, cô ấy căn bản là không có việc để làm. Cô ấy nói cho tôi biết, Nicole nghe nói tôi mời một người Hoa kiều trông nom đứa nhỏ rất không vui, tuy nhiên cũng không có cách nào khác, những bảo mẫu cao cấp giống như cô ấy luôn luôn làm việc ở trên thành phố, tuy rằng khu này cũng có kẻ có tiền, nhưng

đại đa số đều là độc thân hoặc là vợ chồng không có con. Tôi cười cười, tôi cũng không cho bảo mẫu phòng ngủ riêng, nhưng mặt khác lại mời cô ấy làm giúp việc nhà.

Ngày đầu tiên đi làm là thứ Hai, ngày 28 tháng 11, hai ngày trước tôi đã chuẩn bị xong quần áo phải mặc để đi làm, sau hơn một năm một lần nữa rời núi, trong lòng không thể lo lắng bất an hồi hộp được. Tôi đi từ rất sớm, từ phố Greenwich đi thẳng đến đường Wall, người trên đường hầu như đều đang bước vội vàng. Trong thoáng chốc, tôi giống như lại nhớ tới trước đây, không mơ mộng ngủ mê quá bấy giờ, tinh thần mười phần đều ở chỗ làm. Nhưng, tất cả mọi thứ đều đã thay đổi, đơn giản là tình cờ ở một chỗ nào đó gặp người kia.

Một tháng trôi qua, tôi gần như không nhìn thấy Lyle. Anh không quên gửi chi phiếu nuôi nấng, nếu có chuyện gì, bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ tới luật sư của anh. Một hai lần đầu, anh tới đón Caresse, ở dưới lầu gọi điện thoại cho tôi, cho Sandy đi lên ôm đứa nhỏ xuống. Tôi ở cửa sổ nhìn thấy anh, anh gật đầu với tôi, động tác nhỏ đến khó có thể phát hiện. Tôi không tỏ vẻ, quay vào trong phòng. Những lần sau, cũng chỉ có Sandy qua đây.

Có lẽ giống như nam nữ bình thường sau khi chia tay, lảng tránh nhau, cũng sợ tình cờ gặp nhau trong một góc phố. Mà sau khi tôi chuyển nhà, nếu không có Caresse, chúng tôi có thể thật sự sẽ đường ai nấy đi, từ Battery Park đến bến cảng thuộc về tôi, hơn ba mươi hai phố mới tới chỗ anh.

87. Chương 86: Lễ Giáng Sinh

Mùa Đông năm 2006, tôi dần dần bắt đầu một cuộc sống mới.

Tôi có công việc, một phòng trọ màu trắng, nữ tính, đơn giản. Một nửa thời gian sống một mình, một nửa khác, bên cạnh có một bé con để chăm sóc, con bé thích cười rất ít khi khóc, không ngừng lớn lên, tính tình luôn hiếu động thường làm cho tôi sốt đầu mê trán. Con bé dường như kế thừa toàn bộ sức chống cự của tôi, chưa bao giờ ngã bệnh. Ngược lại tôi lại biến thành con ma ốm, mỗi khi thời tiết thay đổi, lại bị cảm cúm khó chịu trong người.

Đồng thời, tôi cũng trở nên cởi mở hơn trước. Mỗi khi ở quán cà phê hay giờ nghỉ trưa, tôi thường cùng những đồng nghiệp đã làm cha mẹ thảo luận chuyện con cái, học được đủ những kinh nghiệm giáo dục trẻ nhỏ hoặc hoang đường hoặc hữu dụng. Còn những lúc khác, khi tôi tạm thời trở thành người phụ nữ độc thân, tôi có thể hoàn toàn tập trung vào công việc, sau khi đi làm tan ca sẽ đến quán bar hiện đại nhất hoặc nhà hàng để thư giãn. Công việc mới của tôi không giống lúc trước, không quá bận rộn, rất ít khi phải tăng ca. Tôi có nhiều thời gian bên cạnh đứa nhỏ hơn, quét dọn phòng trọ, đi dạo phố, gặp bạn bè, đọc sách, xem phim, suy nghĩ cẩn thận về những gì đã xảy ra. Mỗi ngày đều mới mẻ, tích cực, cũng không tràn ngập áp lực, tôi đã từng nghĩ cuộc sống như vậy sẽ không còn diễn ra nữa, vậy mà bọn nó lại đến.

Những gì đã qua, tôi vừa muốn nhanh chóng quên đi, lại vừa không nỡ quên đi. Tôi làm một chút xúy thay đổi, mái tóc dài cắt bỏ hết phần đuôi tóc. Kiểu tóc mới, đen, thẳng khiến tôi thoát nhìn giống một mảnh vải satin bóng mượt. “Ngắn và thẳng”, lúc trước Lyle cũng nói như vậy, tôi thích anh nói như thế, tuy rằng, cách nói này có thể chỉ là vì sự khác nhau của tóc nâu hoặc tóc vàng khi ở trong tay anh cảm giác như trên bảo.

Cũng vào mùa ấy, tôi bắt đầu dùng nước hoa thoang thoang mùi hương hoa hồng tinh khiết, tên là Drole de Rose, dịch sang Tiếng anh có nghĩa là Fanny rose, so với những loại nước hoa thông thường thiếu một chút vị trữ tình, nhưng lại nhẹ nhàng và tươi trẻ hơn. Lần đầu tiên ngửi thấy mùi hương đó, tôi liền tự nói với mình, quên âm thanh ma quỷ của anh đi, tôi không cần phải lưu giữ mãi hình ảnh của anh. Có một số việc mặc dù không thể hoàn toàn quên, chỉ ít tôi cũng cảm thấy vui vẻ tươi sáng hơn, không buồn không lo.

Trước ngày nghỉ lễ Giáng sinh, Lyle lại đến đón đứa nhỏ, đứng ngoài cửa, đợi tôi thu dọn đồ giao Caresse cho anh. Claudia rửa chén trong phòng bếp, ngoài cửa cũng nghe được tiếng nước cùng tiếng chén đĩa va chạm.

Anh thoáng nhìn vào trong, trước khi đi để lại một câu: “Lúc em đi làm để Caresse lại cho một người phụ nữ xa lạ, không lo lắng sao?”

“Người phụ nữ xa lạ kia có tên, gọi là Claudia, bà ngoại cô ấy ở đâu em cũng biết. Còn Sandy anh biết được bao nhiêu?” Tôi trả lời, sau đó chào tạm biệt Caresse, hôn lên hai má mập mạp của con bé.

Lễ Giáng sinh, Lễ Tạ ơn, những ngày lễ đoàn tụ gia đình này đều thuộc về anh, bởi vì dù sao những ngày lễ truyền thống như vậy đối với tôi mà nói cũng không có nhiều ý nghĩa. Lễ Phục Sinh cùng Halloween, Caresse là của tôi, đợi con bé lớn thêm một chút, càng lúc càng hiểu chuyện hơn, chúng tôi có thể có nhiều thời gian chơi đùa hơn. Sau khi bọn họ rời đi không lâu, Claudia cũng chào tạm biệt. Hai ngày trước công ty cũng mở bữa tiệc Giáng sinh, những buổi tối như vậy là giành cho gia đình. Dù rằng đây không phải ngày lễ của tôi, nhưng ít nhiều vẫn có chút cảm xúc. Xúc động qua đi, tôi gọi điện thoại cho Nick, anh cũng ở New York một mình, không biết có nghỉ lễ ở đâu không.

Điện thoại được thông, tôi hỏi anh có muốn cùng tôi ăn cơm chiều không, anh nói cho tôi biết anh vẫn còn ở Trung tâm Viện trợ Pháp luật. Bởi vì phải chú ý công việc ở Sự vụ số, 300 giờ phục vụ cộng đồng, làm công việc bị gián đoạn gần 3 tháng.

“Lễ Giáng Sinh phải tặng ca?”

“Còn một chút công việc, tranh thủ ngày nghỉ làm bớt, sau Tết nguyên đán anh lại được tự do.” Anh nói cho tôi biết, ở đó không giống Sự vụ số, không có thư kí, trợ lý, hay những luật sư thực tập năm nhất làm việc lặt vặt. Anh còn cả chồng tài liệu cao hai thước cần phải xem, các tập giấy hồ sơ của gần mười năm trước, không có phần mềm hỗ trợ Search, đương nhiên cũng không thể dùng phím Ctrl+F.

“Em giúp anh xem một thước, thuận tiện mang bữa tiệc giáng sinh lớn tới cho anh.” Tôi nói.

“Anh cảm động muốn chết.” Anh trả lời.

Bên ngoài những hạt tuyết đang rơi, rơi xuống mặt đất lập tức tan ra, thời tiết lại xuống thấp. Tôi mặc áo khoác dày nhất, mua Takeaway pizza và bia ở cửa hàng thức ăn nhanh gần đây. Không hy vọng có thể gọi được taxi, xuống tàu điện ngầm đến phố Lafayette.

Tối đó là gần 7h30, trung tâm thiếu nhi ở tầng dưới cùng đã không còn ai, cuốn màn cửa buông xuống, chỉ có chỗ cửa ra vào có một bảo vệ đang trực ban, muốn tôi để lại tên mới cho tôi lên trên tầng năm. Văn phòng của Trung tâm Viện trợ Pháp luật có mười mấy người đang ngồi trên sàn nhà, cả gian phòng chỉ có Nick ngồi trên ghế trước một đèn huỳnh quang phát sáng. Nghe thấy tiếng động, anh nhìn tôi coi như chào hỏi, nói đợi anh một chút.

“Ba trăm giờ tới hôm nay là xong, tại sao anh còn ở chỗ này tự làm khổ mình?” Tôi hỏi anh.

“Người nhận vụ án này đã không hoàn thành lại không bàn giao hoàn thiện, anh so với anh ta có kỹ năng chuyên ngành hơn.” Anh trả lời nghiêm túc, sau đó lại muốn tôi đặt đồ ăn ở trên bàn xa anh ra. Đó là chỗ ngồi gần cửa sổ, bên cạnh trong góc phòng được đặt một cây thông Noel bằng nhựa plastic.

“Ngồi ở đây để làm gì? Cũng bởi vì cái này?” Tôi chỉ vào gốc cây hỏi anh.

“Không phải” Anh chạy tới chỗ máy vi tính chỉ vào bảng tên trên màn hình nói với tôi, “Người kia thật đáng ghét, anh ta bàn giao cho anh nói, trước khi đi để lại chút kỷ niệm.” Nói xong vươn vai cười rộ lên. Tôi nhìn anh hết chỗ nói.

Hai người ngồi trên bàn ăn chút đồ, theo ý của anh sau khi ăn xong, không cần lau bàn. Bắt đầu công việc, anh bảo tôi ngồi đối diện với anh, không chút khách khí phân một nửa chập tài liệu cho tôi. Tám giờ, mọi vật xung quanh đột nhiên trở nên tĩnh lặng, giống như một thói quen luôn có âm thanh trong mọi hoàn cảnh. Một lát sau người tôi mới ý thức được là đã tắt máy điều hòa. Nhiệt độ trong phòng duy trì chừng nửa giờ, sau đó bắt đầu càng ngày càng lạnh. Chúng tôi bắt đầu mặc áo khoác, sau lại quàng thêm khăn quàng cổ. Lúc tôi đến đội trên đầu mũ nhưng đen mềm mỏng đáng thể thao, Nick nói tóc anh ngắn, nhất định phải tôi tặng anh mới đội. Tôi không chịu, anh ta liền cướp lấy để đội. Mũ nhỏ kia anh đội đầu trông có vẻ tròn tròn, cũng không tệ lắm. Hôm đó anh mặc áo khoác lông màu đen, vừa dày vừa ấm, không biết trong đầu suy nghĩ cái gì, tôi đứng lên từ chỗ ngồi của mình đối diện anh, đi qua, cúi người ôm lấy anh từ sau lưng, đầu tựa trên bờ vai của anh.

“Không cần như vậy mà, làm ơn đi.” Anh hơi né, nói. Tôi có chút bất ngờ, đứng thẳng nhìn anh, anh lại tiếp tục cúi đầu xem tài liệu, giống như tôi chưa hề ở bên cạnh, qua lúc lâu, anh ngẩng đầu, nhìn tôi nói: “Kỳ thật anh cũng là một người đàn ông rất được. Thuế thu nhập năm trước vượt qua ba trăm ngàn, nhà ở trung tâm thành phố, có ngực lớn, cơ bụng không bị lồi. Anh cũng đáng giá đấy chứ, em cũng như thế.” Nội dung có chút buồn cười, nhưng anh nói rất nghiêm túc. Tôi nhin không được cười rộ lên, anh nói hết lời, cũng cười.

88. Chương 87: Một Tuổi

Tháng Tư, khí trời dần ấm áp hơn, ban ngày càng nhiều ánh nắng. Caresse trở nên hiểu chuyện hơn, nhưng đồng thời cũng phiền phức hơn. Đứa nhỏ mười tháng tuổi bắt đầu hình thành thói quen sinh hoạt của mình, ăn cơm ở đâu, ngủ chỗ nào, đắp loại chăn gì, nghe những câu chuyện cổ tích nào, ở cùng với ai, cố chấp đến khó bảo. Trong một gia đình bình thường, những việc này nhất định không phải chuyện khó khăn gì, nhưng đối với một đứa trẻ cách vài ngày lại đổi “gia đình” như Caresse mà nói, ngay cả một chút vấn đề này cũng không dễ dàng giải quyết được.

Mỗi lần con bé bắt đầu ngủ quen chỗ, lại phải đổi qua ngủ nơi khác. Con bé bắt đầu bật ra thanh âm nà ná “Mẹ mẹ”, nhưng lại không rõ ràng, tại sao đã hứa với con bé rồi mà lúc thế này, lúc thế khác? Cho nên, mỗi một lần đổi chỗ ở, buổi tối hôm trước không tránh được con bé sẽ khóc lớn một trận.

Vì loại chuyện này, lúc chúng tôi giao đứa nhỏ cho nhau luôn luôn cố gắng dặn dò cận kề những thói quen gần đây của con bé, hoặc là thích đồ gì đó. Đôi khi, tôi thậm chí còn không thể tránh khỏi chạm mặt Cheryl-Ann hoặc là Nicole.

CA thấy chúng tôi đã nói: “E này, sao cô cô toàn mặc cho Caresse đồ màu hồng phần vậy.” Mặc dù chưa tròn một tuổi, quần áo của bé cũng không thể tránh khỏi bình luận của cô ấy.

Còn Nicole mỗi lần nhìn thấy, đều không quên nói: “Lyle khi còn bé, hơn mười tháng đã bắt chước người lớn gọi tên baba nó, cho nên, Caresse đến bây giờ chỉ biết gọi mẹ, theo tôi khẳng định là do nguyên nhân này.”

Tôi làm bộ nghe không hiểu ý của bà, chỉ trả lời: “Bé trai có thể nói chuyện sớm như vậy, thật ra cũng không hiếm thấy.” Trong lòng cảm thấy khó có thể tin, đã ly hôn rồi mà vẫn còn phải ngại cái này ngại cái kia với mẹ chồng.

Đơn giản là vì có đứa nhỏ, dù xa cách như thế nào, nói cho cùng cũng không thể hoàn toàn tách rời.

Đến tháng sáu, Caresse sẽ qua sinh nhật một tuổi, con bé có thể gọi mẹ mẹ, nắm chặt tay lại thành nắm đấm, có thể lảo đảo lắc lắc thân mình đi vài bước, một tay lôi kéo tôi để có thể đi vững được. Con bé rất khỏe mạnh, cho đến bây giờ chưa từng sinh bệnh. Từng ngày trôi qua, con bé ngày càng xinh đẹp, da dẻ trắng trẻo, mái tóc màu nâu mượt mà, mỏng và mềm mại, hơi xoắn lại thành lọn nhỏ, lông mi rậm cong vểnh lên khiến mọi người đều hâm mộ, bất cứ lúc nào trên người cũng tỏa ra một hương vị kem bơ trong veo đặc biệt. Con bé càng lớn càng giống Lyle, nhưng có hai chỗ rất giống tôi, đuôi mắt hơi hướng về phía trước, cùng cằm nhọn.

Có điều, tôi không thể không thừa nhận, quả thật Caresse không phải đứa nhỏ làm cho mọi người bất ngờ. Nửa tuổi con bé mới có thể tự động xoay người. Tôi tốn rất nhiều thời gian, cộng thêm bí quyết nuôi dưỡng trẻ con của Claudia, đến chín tháng tuổi mới dạy được cho con bé đi về phía trước mà không ngã ngửa ra sau. Con bé vui vẻ, xinh đẹp, ngoan ngoãn, nhưng lại hoàn toàn không giống với tưởng tượng của tôi. Trước đây tôi vẫn nghĩ rằng mình sẽ sinh ra một đứa nhỏ thông minh, nhanh nhẹn, tính tình nóng nảy, tựa như chính tôi. Nhưng, Gene di truyền thật sự thần kỳ, con bé lại có bộ dáng như bây giờ, mặc kệ những điều đó, tôi yêu con bé, con bé ngày thơ cười một chút là có thể khiến tôi cảm động.

Trước sinh nhật một tuổi, Nicole mới đến một nhiệt ảnh gia nghe nói rất nổi tiếng tới chụp chân dung cho Caresse. Tôi đặc biệt xin nghỉ nửa ngày, chạy đến Madison Avenue ở phía đông đường 31st Street xem bọn họ chụp ảnh. Hôm đó trời mưa không nhỏ, ra khỏi tàu điện ngầm từ đường 28th Street, Lyle gọi điện thoại

cho tôi, ở trạm xe lửa phụ cận, kéo tôi lên xe. Caresse ở trên xe ngủ rất ngoan, cho đến khi xe dừng lại, tiếng chốt mở cửa xe mới đánh thức con bé.

Nhiếp ảnh gia là một người Nhật Bản trẻ tuổi, tên rất dài, tôi gọi anh ta là Hiroh. Chụp ảnh ở một chỗ lụp lụp Caresse khóc lớn một trận, ôm chặt cổ tôi không buông. Tôi ôm con bé, vừa dỗ dành vừa đi khắp xung quanh. Đến khi mưa dần dần ngừng, ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua một khe hẹp trên cửa sổ chiếu vào, tôi ôm Caresse đứng ở bên cửa sổ, để cho con bé nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, chậm chậm an tĩnh lại. Hiroh cầm máy chụp ảnh đi tới, đối diện với chúng tôi rất nhanh bấm máy.

“Ánh sáng như vậy rất đẹp, rất khó có được.” Anh ta bỏ máy ảnh xuống nói cho tôi biết.

Vì thế, tập ảnh đầu tiên trong ngày đó, tôi cùng Caresse đều là bộ dáng ướt sũng. Trong mắt con bé phủ đầy nước mắt, trên tóc tôi cùng quần áo dính đầy nước mưa. Tôi ôm con bé, con bé ôm cổ của tôi. Trong ánh nắng thanh khiết trong suốt sau cơn mưa hai người đều ướt sũng, ánh sáng kia mang theo chút ưu sầu, nhưng cũng không quá nặng nề.

“Chụp đẹp quá.” Tôi nhìn vào màn hình máy tính Macintosh nói.

“Ngày kỷ niệm có thể lại đến đây.” Nhiếp ảnh gia trả lời.

“Ngày kỷ niệm gì?” Tôi nghe không hiểu.

“Kết hôn ...”

“Chúng tôi ly hôn rồi.” Tôi nói, ngẫm lại không đúng, lại tiếp tục giải thích một lần: “Cũng không hẳn là như vậy, nhưng đã li thân.”

Tôi xấu hổ muốn chết, nhưng người nghe cũng không cảm thấy tôi rất kỳ quái, ngày hôm sau gọi điện hẹn tôi ra ngoài. Tôi đồng ý.

Chúng tôi gặp nhau tại một quán ăn bình thường, trong tiệm ăn bật vài bản nhạc đồng quê. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, anh ta đột nhiên nói một câu: “Sealed with a kiss.”

“Cái gì?”

“Sealed with a kiss, tên bài hát này, của Jason Donovan.”

Tôi không nhớ rõ buổi trưa hôm đó chúng tôi rốt cuộc đã tán gẫu những chuyện gì, nhưng toàn bộ cuộc nói chuyện không ngoài phương diện trên, tôi theo không kịp ý nghĩ của anh ta, anh ta cũng không hiểu lắm những gì tôi đang nói. Anh vẫn của anh ta không thể chê được, chỉ là chúng tôi có chút bất đồng. Anh ta kém tôi một tuổi, hành động cử chỉ rất có đầu có đuôi, thích dùng động tác cùng hình vẽ tự mình biểu đạt, còn tôi hiển nhiên có thói quen nói chuyện luyên thuyên. Chúng tôi hẹn gặp không quá vài lần, tôi từng ám chỉ không được, nhưng qua vài tuần anh ta vẫn còn tới hẹn tôi. Tháng Tám, tôi phát hiện ra anh ta quen thuộc với Natasha Poly, Doutzen Kroes, Caroline Trentini, cái tên dài bất thường của anh ta cũng thường xuất hiện trên tạp chí Cosmos. Sau khi Nick biết, bắt đầu ở bên cạnh khuyến khích, bảo tôi ngàn vạn lần chờ đến tuần lễ thời trang mùa Thu nói chuyện với Hiroh Aoduan, anh ấy muốn được sắp xếp ngồi ở hàng ghế thứ hai gần sân khấu chữ T, thậm chí có thể được nói chuyện với các Madou

Khi chuyện này trôi qua khá lâu, sau khi Lyle biết chuyện phản ứng chỉ là — anh nhú mày, chậm rãi cười nhạo nói: “Anh chàng kia, không phải là người đồng tính sao?”

Nhưng, bất luận là vì vé vào cửa show thời trang trong Bryant Park, hay vì cái gì khác, tôi cùng Hiroh đã không còn duy trì liên lạc đến mùa thu. Tháng Tám qua đi, tháng Chín tới, anh ta nhắn lại cho tôi, hỏi có muốn xem bộ ảnh đầu tiên không. Khi đó, tôi phải lo lắng về một sự việc khác, quay đi quay lại đã quên mất gọi điện trả lời anh ta. Đến khi nghĩ ra, đã là hai tuần sau, tôi gửi một món quà là cây Cát Tường màu trắng tuyết bọc trong chiếc hộp bằng giấy da màu nâu gửi đến studio của anh ta, xem như xin lỗi. Anh ta gọi điện tới cảm ơn, hỏi tôi nghĩ như thế nào khi tặng hoa cho con trai? Chúng tôi nói với nhau “Duy trì liên lạc”, sau đó, không còn tin tức nữa.

Ban đầu tôi cảm thấy không có gì không đúng. Dừng dung giải thích với Nick, dù sao mình cũng đã quen đi xe Mĩ, đột nhiên đổi sang xe Nhật Bản nhất định không thể thích ứng, dù cho có là xe Lexus. Mà tôi lại có vẻ lạc hậu, không thể không có cảm giác mà thử xe.

Nói tới nói lui, tôi từ từ bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc tại sao tôi không thể cùng Hiroh? Hai người chính xác là rất bất đồng, tuy nhiên sự bất đồng này dường như cũng không vượt quá được sự khác biệt giữa tôi và Lyle. Trước khi có nụ hôn đầu tiên, tôi căn bản không nghĩ có khả năng cùng Lyle tiến thêm bước nữa. Điểm khác biệt, có thể là từ nụ hôn đó.

89. Chương 88: Thượng Hải

Sự việc xảy ra từ đầu tháng Chín kia khiến tôi phát sầu.

Trung thu năm ngoái là ngày hai mươi lăm tháng Chín, cho đến bây giờ, thỏa thuận ly thân cùng Lyle đã kết thúc, tôi hẳn là có thể ly hôn rồi. Cảm xúc của tôi dường như có chút dần dộn, thật lâu sau cũng không thể xác định được, tâm trạng của mình rốt cuộc ra sao. Cho nên, một nửa là vì cũng gần hai năm chưa trở lại Thượng Hải, một nửa khác là vì muốn bản thân thả lỏng đôi chút, tôi quyết định nghỉ ngơi, qua lễ Trung thu mới trở về. Cách cả Thái Bình Dương, chênh lệch mười hai giờ, bất luận có việc gì xảy ra cũng không còn quan trọng nữa.

Tôi gọi điện cho Lyle, muốn hỏi anh xem, đưa Caresse về Trung Quốc, anh có ý kiến gì không. Bắt đầu là tin nhắn đến điện thoại bàn ở nhà, đợi hai ngày không có hồi âm. Lại gọi đến phòng làm việc của anh, thư ký Mayer nói cho tôi biết, anh không ở thành phố, khả năng cuối tuần mới có thể trở về. Tôi do dự có nên trực tiếp gọi di động cho anh không, đã lâu không gọi, có những chuyện không thể nói qua tin nhắn, hay là nhờ người truyền đạt, hoặc là thừa dịp lúc đưa Caresse đến thuận tiện nói. Rồi rầm cả đêm, cảm thấy cứ bức bối thế này thật ngớ ngẩn, nhưng lại muốn kịp thời gian xin giấy chứng nhận du lịch cho Caresse. Miễn cưỡng đợi đến 10h30 ngày hôm sau, tưởng anh hẳn là đã dậy rồi, từ phòng làm việc gọi di động cho anh. Điện thoại kêu hồi lâu mới được kết nối, anh nói “A lô”, thanh âm nghe rõ ràng vừa mới tỉnh ngủ.

Tôi nói: “Xin chào.”

Anh nghe ra tiếng của tôi, trả lời: “Ừ, E.”

“Đang ngủ sao? Em đánh thức anh?”

“Đã dậy rồi.”

Chỉ ngần ngừ vài giây đồng hồ, giọng nói của anh khiến tôi quên mất phải nói gì với anh, trong lúc giật mình cảm thấy mình là vì chuyện khác mới gọi điện tới, đến tận cùng là cái gì, cũng không nói rõ ra được.

Vì thế tôi nói: “Có thể gặp mặt không? Có một số việc muốn bàn cùng anh.” Việc này cùng kế hoạch ban đầu hoàn toàn bất đồng, vốn định ở trong điện thoại nói mấy câu là giải quyết được.

Anh trả lời: “Bây giờ anh không ở New York. Cuối tuần mới về, chúng ta có thể cùng nhau ăn cơm.”

Tôi muốn nói cho anh biết: Được, em chờ anh về. Chưa nói ra khỏi miệng, nghe thấy đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói phụ nữ rất nhẹ, hình như là đang hỏi anh đang làm cái gì.

“Anh không ở một mình?” Tôi hỏi anh.

Anh không trả lời, hình như che điện thoại cùng người đàn bà kia nói câu gì, sau đó mới quay lại nói chuyện bình thường.

“Em gọi điện tới thật không đúng lúc, xin lỗi,” Tôi giải thích, trở lại kế hoạch ban đầu, nói với anh, “Tuần cuối tháng Chín em muốn đưa Caresse về nhà, trở về Thượng Hải, cần sự đồng ý của anh.”

“Một mình em dẫn con bé đi máy bay không có vấn đề gì sao?”

“Hẳn là có thể, bạn của em đưa bọn em đến sân bay, ba em sẽ ở bên kia Thượng Hải đón. Cũng không có nhiều đồ đạc.”

Anh trầm mặc một chút, nói: “Được. Anh tạm thời không có thể trở về. Nếu cần gấp, anh ủy quyền cho luật sư, những thủ tục này chắc em rõ hơn anh, chiều nay em có thể liên lạc với anh ta.”

Tôi trả lời: “Cám ơn, tạm biệt.”

Anh cũng nói: “Tạm biệt.”

Xế chiều hôm đó, luật sư của anh chính thức ủy quyền cho tôi, công khai quyền giám hộ chung nếu một bên đồng ý thì người giám hộ bên kia được phép dẫn theo đứa nhỏ xuất cảnh. Tuy nhiên trên giấy tờ không chỉ có như vậy mà thôi, có liệt kê tỉ mỉ một vài điều kiện, ví dụ như: Lừa lại ở nước ngoài thời gian bao lâu [phải có vé máy bay khứ hồi làm chứng minh], cách bao lâu gọi điện thoại một lần, mặt khác còn yêu cầu tôi cung cấp tài sản thế chấp cho chuyến đi này, bất động sản cộng thêm tài khoản ngân hàng. Tôi không biết đó rốt cuộc là ý của mình Lyle, hay anh chấp nhận đề nghị của luật sư. Bỏ qua những thuật ngữ pháp luật khô khan không đề cập tới, những điều khoản này thoạt nhìn làm cho sự việc không khác gì những đứa trẻ tiểu học vẽ đường ranh giới trên bàn, đồng thời có đôi chút tàn nhẫn. Tôi làm theo tất cả, mặc kệ thế nào, tôi quyết định rồi.

Vốn tưởng rằng chúng tôi sẽ chia tay vào ngày mười bảy tháng Chín, bởi vì hôm đó là tròn một năm sau ngày đầu tiên ly thân, ngày ký tên ly hôn. Tuy nhiên, vào buổi sáng ngày mười bốn, tôi nhận được điện thoại từ MacDenton, nói với tôi, Lyle đang ở Zurich, phải mất một khoảng thời gian ngắn mới có thể trở về, phía luật sư bên kia gọi điện thoại đến hỏi, là chiếu theo kế hoạch ban đầu ngày mười bảy sẽ ký đơn, hay là chờ một chút, đợi đến khi anh trở về. Tôi trả lời: “Làm theo kế hoạch ban đầu.”

Hình thức ký tên không có gì đặc biệt, hai người thậm chí đều không cần phải gặp mặt. Tôi cùng luật sư MacDenton ký tên trong phòng hội nghị, Lyle cách một Đại Tây Dương chênh lệch sáu múi giờ, cho nên, dùng bản fax.

Vì thế, hơn ba giờ chiều ngày 21 tháng 9, lúc dẫn theo Caresse đi đăng ký ở sân bay JFK, tôi vừa vịn vừa qua sinh nhật hai mươi bảy, cũng vừa đúng lúc kết thúc hôn nhân của mình. Chúng tôi phải ngồi máy bay gần 14 giờ, chuyển tiếp ở sân bay thủ đô Bắc Kinh, lúc tới Thượng Hải đã là hơn 10 giờ tối ngày hôm sau. Tuyến đường này từ năm năm trước lúc tôi mới đi tới Hoa Kỳ vừa khéo ngược lại, lúc đó là Thượng Hải — Bắc Kinh — New York, sau đó ngồi ô tô đường dài đến Boston. Lúc đi tới Cửa khẩu Quốc tế, tôi thậm chí còn có chút khấn trương, sợ nhìn thấy ba mẹ sẽ khóc, nhưng sự thật là, xa cách quá lâu, sẽ không còn khóc nữa.

Tôi ôm chầm ba mẹ, giới thiệu Caresse cho họ, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy đứa cháu nhỏ này. Vừa mới bắt đầu Caresse vẫn cười cười, nhưng bất luận như thế nào cũng không cho ông ngoại bà ngoại ôm, chạm một chút cũng không được. Nhưng họ vẫn rất muốn ôm con bé, con bé dứt khoát gào khóc lớn lên. Vài lần lại vài lần như thế, mấy người lớn cũng chỉ đành biết bỏ cuộc.

“Khóc lớn đến như vậy, người trên đường thấy còn tưởng con bé bị bắt cóc.” Mẹ tôi có chút mất hứng.

Đêm đầu tiên, bởi vì chênh lệch múi giờ, Caresse rất hưng phấn, ngồi ở trên giường chơi tới nửa đêm. Đến hai giờ, mới ngủ bên người tôi. Tôi vẫn không ngủ được, ở trong phòng lẫn lộn. Sau khi tôi ra nước ngoài, ba mẹ từng dọn sạch nhà. Phòng tôi cùng Caresse ngủ chính là một gian phòng dành cho khách ở lại, căn phòng hoàn toàn xa lạ. Không có tủ quần áo, trên tường có một dãy tủ sách, để đựng những cuốn sách ít khi đọc tới, chỉ có một vài đồ vật tôi quen thuộc: Tập ảnh khi còn bé của tôi, thiệp chúc mừng và thư từ bạn bè gửi khi còn học trung học, còn có một món đồ chơi cũ bọc trong hộp giấy. Bên trong có một quả cầu thủy tinh có dây cốt, là đồ vật trang trí trên bàn trang điểm của bà ngoại lúc tôi còn rất nhỏ, hẳn là lúc còn trẻ bà đã mua, bên trong là một người cầm bó hoa tươi màu trắng cưỡi ngựa gỗ xoay tròn, mỗi lần chuyển động lại thổi lên những bông tuyết trong suốt óng ánh, rồi lại chậm chậm rơi xuống. Thì ra chỉ cần nhanh chóng lên dây cốt, còn có thể diễn tấu điệu waltz hoa tươi, tên nhạc khúc kia dùng tiếng Đức viết ở dưới cái bệ, thật lâu trước kia đã bị tôi chơi đến hỏng rồi, chỉ còn phát ra âm thanh rì rì. Tôi nhìn nó thật lâu, không thể tin nổi mình đã từng chơi đùa phá hỏng vật xinh đẹp như vậy.

Ngày hôm sau tôi cùng Caresse vẫn là ngày đêm điên đảo, đầu óc choáng váng, ngủ trưa cho đến hơn ba giờ chiều mới lấy lại tinh thần. Lúc ngủ dậy, ba tôi ở phòng khách nghe điện thoại, cầm ống nghe, mập mờ nói: “Không có, công việc bận rộn, ha ha ha ha.” Có thể đoán được đầu dây điện thoại bên kia là hỏi tôi có cùng chồng trở về hay không.

Chờ ba đặt máy điện thoại xuống, tôi nói: “Nếu ai hỏi, thì ba cứ có gì nói nấy, có phải phạm pháp đâu.”

Ba gạt đầu, mẹ nói: “Bà nội con bị cao huyết áp, muốn chọc bà tức chết sao.”

Gia đình tôi là một đại gia tộc, anh em họ hàng hàng hà vô số không đếm được, đếm lên trên ba đời cũng chỉ có một ông chú họ hàng xa thích đánh bạc với hôn nhân, mà trong những đứa trẻ đồng lứa tôi là đứa xuất sắc nhất. Chúng tôi đang thương lượng có nên dứt khoát thoát mái nói ra tình trạng hôn nhân của tôi hay không, kết quả là dư thừa, vẫn còn Victoria ở bờ bên kia đã miễn phí thay tôi tuyên truyền trước. Tôi không rõ lắm bản cũ nhất là như thế nào, dù sao giáp nói cho ắt, sau đó ắt nói cho bính nghe, từ từ cũng không biết vốn dĩ là được nói như thế nào. Có một người thân thích nhìn tôi quan tâm, hỏi: “Bây giờ thế nào rồi, mọi việc được xử lý tốt chưa?” Tôi nghĩ ý anh ta là chỉ việc ly hôn, nói đã ổn rồi. Do vậy nửa ngày mới hiểu được, anh ta nghe được bản cũ là, tôi ở Hoa Kỳ bị người ta lừa.

90. Chương 89: Máy Bay Giấy

Ở Thượng Hải, màu da của Caresse hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người, dẫn đến càng có nhiều câu hỏi về thân thể của con bé. Tôi đã phải trả lời rất nhiều người bao gồm cả hàng xóm, nhân viên quản lý tài sản, nhân viên cửa hàng, ngay cả những đứa trẻ cùng người lạ trong công viên. Người lớn rất thích trêu chọc nói chuyện cùng con bé, chọc con bé cười, gọi con bé là “Búp bê”, xoay người lại liền cảm thán: Bây giờ đâu đâu cũng thấy mấy đứa trẻ ngoại lai không có cha. Bọn trẻ con lại càng công khai thảo luận về mái tóc, màu mắt của con bé, thậm chí còn bàn luận tới vấn đề “Huyết thống” như người lớn, giống như thể con bé là con chó cưng lai gấu vậy.

Tôi cứ nghĩ mình sẽ chịu không nổi những trường hợp như vậy, nhưng sự thật không có chuyện gì là thật sự không nhịn được, không có sự việc gì là không vượt qua được. Tôi không trốn tránh vấn đề này, không nói ít cũng không thừa nửa câu. Hơn nữa, mặc dù thoát nhìn không giống những đứa trẻ khác, Caresse cũng có sức hấp dẫn của con bé, dung hòa giữa mọi người. Con bé rất nhanh thân quen cùng ông ngoại bà ngoại, cũng thích cùng các bạn trẻ vui đùa, rất vui vẻ để người khác nắm tay cùng đi trên đường. Những đứa trẻ kia cũng dần dần thích con bé. Mới vừa quen biết, nhìn thấy con bé từ xa Tiểu Đức đã gọi “Ca ca”, cậu bé mới sáu tuổi, đang hạ thấp tay vịn của xe trượt scooter, để con bé đứng trước tay vịn, đẩy đi quanh vườn hoa. Dưới ánh mặt trời, con bé cười vô cùng vui vẻ.

Vài ngày sau, ở trên bàn cơm, ba tôi vừa buông bát, Caresse đột nhiên nói: “Allah cơm ăn rất ngon.” Tiếng nói rất rõ ràng, đó là lần đầu tiên con bé nói ra một câu, dùng ngôn ngữ Thượng Hải, không phải tiếng Anh.

Ngày hôm sau tôi cùng Lyle có hẹn nói chuyện điện thoại. Thời gian giao ước là sau 10h trưa, bởi vì thời gian đó Caresse luôn luôn tỉnh. Sau 9h30, tôi không tự chủ được nhìn đồng hồ mấy lần, đột nhiên phát giác mình mang một loại tâm trạng hưng phấn gần như kìm nén không được. Có thể chỉ vì tôi đang cao hứng, muốn kể những chuyện vui cho người khác nghe, cũng có thể do nguyên do khác, chỉ là không muốn thừa nhận ra.

Điện thoại đúng giờ vang lên, chúng tôi ân cần hỏi thăm nhau, tôi kể cho anh nghe những việc Caresse mới biết nói, mới biết làm, sau đó gọi con bé đến, đặt ống nghe ở bên tai nó, nói: “Caresse gọi baba đi.”

“Mẹ — mẹ —.” Đứa nhỏ vừa cười vừa gọi vô cùng lớn. Hai đầu dây điện thoại các nhau cả đại dương, tất cả mọi người bật cười, tất cả đều liên quan đến Caresse.

Con bé có thể nói hoàn chỉnh một câu, nhưng xưng hô vẫn không phân biệt được rõ ràng lắm. Đối với con bé mà nói, “Mẹ” Là thuật ngữ dùng chung cho tất cả những người luôn chăm sóc cho con bé, tôi là “Mẹ”, Lyle cũng là “Mẹ”, bảo mẫu còn có ông ngoại bà ngoại cũng không ngoại lệ.

Đến tôi nghe lại điện thoại, Lyle hình như có chút không biết làm thế nào, hỏi tôi: “Em nói có nên đưa con bé đi gặp bác sĩ, chuyên gia nuôi dạy trẻ không?”

“Chờ em trở lại rồi nói sau.”

“Nói cho anh biết số hiệu máy bay, anh sẽ tới đón Caresse.”

“Anh tới đón Caresse, mặt khác có người sẽ đến đón em.” Anh không nói sẽ tới đón tôi, như vậy cũng chẳng sao cả.

“Được.” Anh trả lời.

Cúp điện thoại, mẹ nhìn tôi vài lần, nhiều lần muốn nói lại thôi, cuối cùng nhịn không được, hỏi tôi: “Hai đứa con bây giờ rốt cuộc là như thế nào?”

Còn có thể thế nào? Tôi không biết trả lời thế nào.

“Trông hai đứa vẫn tốt đẹp đấy thôi..... Rốt cuộc là tại sao?” Mẹ tiếp tục gặng hỏi.

Ba ba thì bắt đầu dẫn dắt từng bước: “Con có còn nhớ hồi còn nhỏ, con luôn thích một tay nắm lấy tay ba, một tay nắm lấy tay mẹ, vừa đi vừa nhảy không? Con gái con nếu cũng muốn như vậy, một mình con phải cầm tay trái hay tay phải con bé đây?”

Tôi không trả lời, cũng không biết phải trả lời thế nào. Tôi chỉ có thể bảo bản thân tin tưởng Caresse sẽ không bởi vì tôi và Lyle không thể ở cùng một chỗ mà bỏ qua bất kỳ lạc thú đáng quý thời thơ ấu.

Một tuần sau, tôi một lần nữa thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về. Ba mẹ ở bên cạnh nhìn, mẹ ôm Caresse, cảm thán: “Vừa mới quen thuộc lại phải rời đi.”

Mà tôi lấy quả cầu thủy tinh cũ kia, hỏi bọn họ có thể mang đi không, ở New York có chỗ có thể sửa lại được. Không ai phản đối.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay JFK hơn 5h chiều. Như lúc trước đã nói, Lyle tới đón Caresse, tôi gọi Nick tới đón. Nếu như một người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường như Hiroh mà có mặt ở đây, nhất định sẽ mắng chúng tôi lãng phí mấy lít xăng, thải ra biết bao nhiêu tấn khí nhà kính, chỉ vì những vấn đề tình cảm nhỏ bé không đáng nói trong thế giới nhân loại.

Lúc ra khỏi Cửa khẩu Quốc tế, Nick đã đến, nửa người tựa vào tay vịn thủy tinh bên cạnh, đang xem mấy giấy tờ trong tay. Tôi đứng từ xa gọi anh, anh ngẩng đầu nhìn thấy tôi cùng Caresse, liền vẫy tay với chúng tôi. Caresse ngồi ở trên xe hành lý cũng dùng sức vẫy tay với anh, đợi khi anh đến bên cạnh, lại nhất định đòi cướp giấy gấp trong tay anh.

Tôi giữ chặt con bé nói: “Không được.” Nhưng căn bản là vô dụng, con bé chính là cảm thấy chơi mấy tờ giấy này thích hơn chơi đồ chơi.

“Hey, chúng ta làm máy bay giấy được không?” Nick ngồi xổm xuống nói với con bé, rút một tờ giấy A4 trong tập hai mươi mấy trang đánh lại cùng nhau, phần còn lại lập tức đưa cho con bé. Caresse lập tức không âm ỉ, không chớp mắt nhìn anh gấp giấy.

“Xé ra như vậy có sao không?” Tôi hỏi anh.

“Có thể in lại mà.” Anh vừa cúi đầu gấp giấy vừa trả lời: “Anh gấp máy bay rất giỏi, có hơn mười cách gấp khác nhau, bay rất xa.”

Máy bay rất nhanh đã làm xong, ghé vào bên miệng hà một hơi, ném đi, bay vững vàng nhẹ nhàng, lướt đi rất xa mới rơi xuống đất. Caresse xem đến ngây người, nhanh chóng giơ chân cũng muốn thử một lần. Nick chạy tới nhặt máy bay về cho con bé. Con bé nhớ động tác hà hơi kia, thiếu chút nữa máy bay cũng bị nhét vào miệng.

“Đầu máy bay dính nước miếng sẽ không thăng bằng được.” Nick nghiêm trang giải thích cho con bé, cầm tay con bé dạy con bé tiếp tục bay, “Bay đến chỗ mẹ đi nào, mẹ đứng xa một chút, nào, một, hai, ba, cất cánh.....”

Caresse ném không đúng kiểu, thử vài lần mới có một lần thành công bay ra xa được hai ba mét. Tôi vội vàng đón lấy máy bay của bọn họ, cho đến khi Lyle đi đến bên cạnh, mới chú ý tới anh cũng đến.

91. Chương 90: Roseola

Lyle chào hỏi tôi. Nhìn thấy Nick, hai người gật gật đầu với nhau, không có ý bắt tay. Anh đi tới ôm Caresse, tiểu cô nương đang vui đùa hăng say, chốc chốc lại náo loạn một hồi, cho đến khi lừa con bé nói dẫn nó đi ăn bánh ngọt, mới yên tĩnh lại. Chúng tôi tạm biệt mỗi người một ngã, kỳ thật là đi cùng một hướng, nhưng lại cố tình chọn đi đường khác. Đi vài bước, tôi ngoảnh lại nhìn thoáng qua, Lyle đã đi xa. Caresse gục ở trên vai anh, mặc dù cách mấy chục mét, tôi tin tưởng mình nhìn thấy những giọt lệ dưới mắt con bé.

Lên xe, Nick hỏi tôi: “Đi chơi có vui không?”

“Mệt chết đi được.” Tôi trả lời: “Từ giờ cho tới khi Caresse tròn mười tám tuổi, em sẽ không bao giờ dẫn con bé ra ngoài nữa”. Tôi nặng nề nói. Trên máy bay, ngoài lúc ngủ, bạn nhỏ này không có một phút nào yên ổn. Nếu không được phép rời khỏi chỗ ngồi, thì tôi phải ca hát cho con bé, kể chuyện xưa, cùng con bé xem phim hoạt hình, giải thích chuyện xưa cho con bé nghe. Lúc máy bay cất cánh vững vàng, con bé liền không ngừng chạy từ đầu máy bay tới cuối máy bay, rồi lại quay trở lại, cười sáng lạn với tất cả mọi người. Tôi luôn đi cùng với con bé, kết quả, từ Thượng Hải đến New York thoáng chốc đã tới.

Về nhà, tôi tắm rửa, lên giường liền ngủ. Nằm mơ thấy Caresse thoáng cái đã lớn lên, tôi tới nhà trẻ đón con bé, rồi sau đó hai mẹ con lại đi đến bể bơi, tôi mặc một bộ quần áo mùa hè, Caresse mặc một bộ bikini nhỏ rất đáng yêu, tiếc nuối duy nhất là ánh sáng trong giấc mơ không giống mùa hè, có chút kì bí.

Không biết đến mấy giờ, tôi bị tiếng chuông điện thoại làm bừng tỉnh, hết hồn ngã sấp ngã ngửa đứng lên nghe điện thoại. Tôi chỉ đặt một chiếc điện thoại ở phòng khách, trong phòng ngủ nghe tiếng chuông rất nhỏ, có lẽ đã vang lên rất lâu rồi, mà không nghe thấy.

“Em đi đâu vậy? Tại sao không mở di động?” Là Lyle, vừa bắt đầu đã là câu này, âm thanh có chút ồn ào.

Tôi bị anh hỏi có chút khó hiểu, bên ngoài trời đã tối rồi, trên tường đồng hồ điểm 2h20. “Em đang ngủ.” Tôi trả lời, nửa đêm còn có thể làm gì?

Anh dừng một chút, giọng đã dịu hơn: “Caresse bị sốt. Bọn anh đang ở bệnh viện.”

Tôi lập tức thanh tỉnh, “Ở bệnh viện nào? Bây giờ thế nào rồi? Nhiệt độ cơ thể bao nhiêu?”

“Phía đông đường 77th Street, một giờ trước đo được là 103 độ F.....”

“Em lập tức tới ngay.” Tôi không kịp nghe anh nói xong, cúp điện thoại, dùng tốc độ nhanh nhất cầm ví tiền, tùy tiện choàng chiếc áo thể thao lên, liền lao ra ngoài. Chạy một mạch ra đường lớn đến khi bắt được một chiếc xe taxi. Lên xe ngồi vào chỗ của mình, bị dọa bởi con số được đổi ra trên điện thoại, 103 độ F sắp xỉ 39.5 độ C. Lúc tới phố Houston, tôi mới phát hiện mình mặc áo Tee trắng rất mỏng lại không mang bra, chỉ có thể kéo khóa áo khoác lên cao nhất.

Hai mươi phút sau, xe dừng ở phía trước cửa phòng cấp cứu bệnh viện. Tôi thanh toán tiền rồi xuống xe, vừa chạy vào trong vừa gọi di động cho Lyle. Theo lời anh nói, tìm được bọn họ ở một phòng khoa nhi trên lầu 8. Trong phòng nhìn chung không đèn đuốc sáng trưng như đại sảnh cấp cứu dưới lầu, Caresse nằm ở trên giường đơn, mắt khóc sưng húp, trên người dính đầy những thứ nôn mửa, tinh thần vẫn chưa đến nỗi tệ lắm. Sandy đang thay quần áo cho con bé. Lyle ngồi xổm bên giường, miệng hát vài câu bài hát thiếu nhi về con nhện nhỏ hoặc là con cừu nhỏ. Nhìn thấy tôi tới, Caresse hưng phấn lên đôi chút, nước mắt còn chưa khô đã nở nụ cười, vươn hai tay muốn tôi ôm con bé. Tôi tới cầm tay con bé, lòng bàn tay khô và nóng.

Tôi hỏi Lyle: “Bắt đầu từ khi nào? Bác sĩ nói là bệnh gì?”

Trả lời tôi cũng là Sandy: “Chín giờ tôi đưa con bé lên giường, hơn mười một giờ phát hiện bị sốt, hơn 101 độ, ở phòng cấp cứu đã uống thuốc hạ sốt rồi, xuống đến 99 độ, một giờ đồng hồ sau lại lên tới 103 độ, vừa mới uống thuốc, lại ói ra gần hết.....”

“Bác sĩ có nói là bệnh gì không?” Tôi giận dữ tiếp tục hỏi Lyle.

Anh cuối cùng cũng trả lời tôi: “Xét nghiệm máu, có thể là bị cảm.”

Y tá vào cặp nhiệt kế hai bên nách đo, vẫn là hơn 101 độ. Caresse âm ỉ không chịu ngủ, đứa nhỏ sinh bệnh tính tình luôn xấu đi, buổi tối hôm đó bất luận như thế nào con bé cũng chỉ muốn tôi ôm, có thể bởi vì tôi là mẹ con bé, cũng có thể là vì hai người kia đều đã lừa gạt con bé nước hạ sốt là nước đường. Mặc kệ là nguyên nhân gì, tôi vẫn ôm con bé, ở trong phòng vừa đi lại vừa nhẹ nhàng nói chuyện cùng con, giúp cho con an tĩnh lại, nhắm mắt lại ngủ một chút. Con bé chưa từng khóc nháo như vậy, tôi biết con nhất định rất khó chịu. Nếu là tôi lúc trước, nhìn thấy hình ảnh mẹ và con tuyệt đẹp này sẽ cảm thấy vô cùng giả dối, cười cũng muốn cười đến chết, nhưng vào lúc này, tôi ôm đứa nhỏ hơn 14 tháng tuổi, nặng 11kg, từ 3h cho đến 4h30 sáng, không cảm thấy mệt, lại không khổng chế được nước mắt không ngừng rơi.

Gần 3h30, tôi bảo Sandy về nhà ngủ, kêu cô ấy sáng sớm mang một chút đồ ăn cùng đồ chơi lại đây cho Caresse. Lyle không đi, ngồi trên sofa trong phòng bệnh, không thể giúp một tay. Chờ Caresse ngủ say, tôi đặt con xuống giường, sờ sờ mặt con thấy vẫn còn rất nóng. Hai cánh tay của tôi gần như không còn cảm giác, run rẩy không cầm được đồ vật, nhưng vẫn cầm di động chạy đến hành lang gọi điện cho mẹ, vừa nghe thấy giọng của mẹ liền dựa vào bệ cửa sổ khóc bù lu bù loa. Khiến bà tưởng rằng xảy ra chuyện gì liên quan đến tính mạng. Sau khi hỏi rõ chân tướng, cũng không tin là thật nhưng vẫn an ủi tôi, bà cười nhạo tôi phiền phức, sau đó nói cho tôi biết: “Khả năng là ban đào (bệnh sốt phát ban), phát sốt ba bốn ngày, hết sốt, phát ban cũng hết, khi còn bé con cũng từng bị qua, 80- 90% những đứa nhỏ phải bị qua bệnh này.” Tôi nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng yên tâm một chút. Cúp điện thoại, quay đầu thấy Lyle ở cửa phòng bệnh nhìn tôi. Anh nhìn thấy tôi quay đầu, liền xoay người đi vào phòng bệnh, tôi đi theo vào, cũng không thấy anh nói chuyện, hai người ngồi ở sofa đến hừng đông.

Ngày hôm sau, bệnh tình lại lặp lại, sốt cao, hạ sốt, sốt cao lần nữa. Ho khan một chút, không có đàm, rất ít nước mũi. Vào giữa trưa, y tá lại tới lấy mẫu máu. Bác sĩ lại giải thích là vì sốt cao lặp lại, lo lắng có thể bị nhiễm vi rút.

Không hiểu tại sao Lyle lại nói một câu: “Con bé vừa mới từ Thượng Hải Trung Quốc trở về.”

“Anh có ý gì?” Tôi hỏi anh, anh chỉ nhìn tôi liếc mắt một cái, tôi cũng không để ý đến anh, trực tiếp hỏi bác sĩ, “Có thể là bị sốt phát ban hay không?”

Bác sĩ trả lời: “Có khả năng này.” Nhưng mới từ Châu Á du lịch trở về, manh mối này giống như một cú nổ lớn, ông ta nói cho tôi biết. Tháng Chín năm ấy, báo cáo Việt Nam đã từng có mấy ca bệnh nhân bị nhiễm cúm gia cầm. Mẫu máu mới sẽ lấy làm huyết thanh để kiểm tra đo lường, là vi rút H5N1, hay là bệnh mụn rộp do vi rút sốt phát ban gây ra, sau khi có kết quả kiểm tra đo lường sẽ rõ.

Bác sĩ ra ngoài, tôi kiềm chế nhỏ giọng nói với Lyle: “Việc này liên quan gì tới đi Trung Quốc?”

“Em có thể đặt sự kiêu ngạo ngu dốt của mình xuống được không?” Anh trả lời, “Ôi Chúa ơi, đáng nhẽ anh không nên đồng ý để em đưa con đi Trung Quốc.”

Tôi thấp giọng quát: “Bác sĩ còn chưa chẩn đoán chính xác, mẹ em nói khả năng cũng chỉ là sốt phát ban mà thôi!”

“Mẹ em có thể cách hơn bảy ngàn dặm Anh chẩn đoán Caresse bị bệnh gì sao?! Thật sự là kỳ tích!”

Tôi tức giận, trong lòng lại sợ hãi thật sự anh đoán trúng, một câu cũng không nói nên lời, giống như không còn chút sức lực, đặt mông ngồi xuống sofa, mặt chôn trong khuỷu tay chảy nước mắt.

Dường như qua rất lâu, anh ngồi xuống bên cạnh tôi, nói: “Anh không phải có ý đó.”

“Nếu con bé có chuyện gì..... Nếu con bé có chuyện gì.....” Tôi khóc nói không nổi, tôi muốn nói là: Nếu con bé có chuyện gì, nhất định sẽ không tha thứ chính mình.

“Con bé sẽ không có việc gì.” Anh nắm lấy vai tôi nói cho tôi biết, “Rồi sẽ tốt thôi. Nói không chừng đến tối sẽ đỡ.”

Tôi gật gật đầu, miệng lặp lại: “Ừ, nhất định sẽ tốt thôi.”

Một giờ sau có kết quả xét nghiệm, tôi nghe được, tôi nghe được từ “Roseola” từ trong miệng bác sĩ nói ra cùng với “Ban đào” giống nhau đến tuyệt đẹp. “Bệnh phát ban phổ biến nhất ở trẻ em, không có biến chứng, cũng không liên quan đến khu vực hoặc điều kiện vệ sinh.” Bác sĩ giải thích, hình như đang nói tới

Trung Quốc. “Không có biện pháp trị liệu gì đặc biệt, phát sốt trong 3-4 ngày, 1-2 ngày sau đó phát ban sẽ lui sạch.”

Bởi vì sốt cao, cũng bởi vì không chịu uống thuốc, nên Caresse phải ở trong bệnh viện truyền dịch. Nửa đêm, tôi đang tựa trên sô pha ngủ, không biết qua bao lâu, bị tiếng điện thoại đánh thức. Lyle từ bên người tôi ngồi dậy, rất nhẹ nói một tiếng “Thật xin lỗi”, đi ra bên ngoài phòng bệnh nghe điện thoại. Trong chốc lát như vậy, tôi không rõ hai người chúng tôi làm cách nào chen chúc ngủ ở trên chiếc sô pha chiều rộng chưa tới 90 cm, mơ mơ màng màng hình như còn nhớ rõ cánh tay anh bao bọc lấy thân thể tôi. Đến lúc đó mới thôi, hai ngày tôi không được ngủ ngon, chưa tắm rửa qua, tóc tai đều bết lại, trên quần áo vẫn còn dính những thứ Caresse nôn mửa ra. Mà anh cũng không tốt hơn là bao. Chúng tôi lại có thể gần như thế...

92. Chương 91: Hẹn Hò Đôi

Sau khi sốt cao lặp lại ước chừng ba ngày, Caresse từ từ khỏe hẳn lên. Hết sốt, con bé lập tức lại tinh thần, mẩn đỏ bắt đầu xuất hiện ở cổ và ngực, nhanh chóng lan tràn đến lưng, mông, cánh tay và trên đùi, giống như hạt cát nhỏ rơi trên da, hình như cũng không ngứa, nhưng thoát nhìn có chút buồn cười. Lại qua hai ngày, bệnh sởi dần lui sạch sẽ. Hồi tưởng lại, trong vài ngày ngăn ngui mọi việc đối với tôi mà nói thật giống như một năm dài vậy. Vốn cho là một tai nạn, nhưng cũng chỉ là bệnh truyền nhiễm trong những bệnh thường thấy nhất của trẻ con. Có lẽ có một ngày, tôi cũng sẽ không cho là đúng mà nói với Caresse, đừng lo, chỉ là sốt phát ban mà thôi.

Nằm viện mấy ngày nay, tôi kéo dài ngày nghỉ ở phòng bệnh chăm sóc con bé. Sau khi con bé hạ sốt, trở về nhà ở Park Avenue, tuần đó Lyle đưa con bé về. Mặc kệ con bé ở nơi nào, tôi mỗi ngày đều đi thăm con. Đa số là sau tan tầm, có khi còn trong một tiếng nghỉ trưa. Nhưng mặc kệ là mấy giờ, tôi luôn đụng phải Lyle, có lẽ là vì Caresse bệnh nên anh đã điều chỉnh giờ giấc của mình. Anh không bảo tôi đừng tới, cũng không tỏ vẻ hoan nghênh, biểu hiện giống như mọi thứ theo lẽ đương nhiên, hai người chúng tôi nên ở đây, tất cả là vì để hạnh phúc của đứa nhỏ.

Lại một cuối tuần nữa, lúc trò chuyện với con, chúng tôi lại vội vã gặp nhau một lần. Khi đó, chúng tôi vừa mới bắt đầu thực hành một loại biện pháp giao tiếp mới. Bởi vì Caresse vẫn còn nhỏ, vì để cho “Giao tiếp” có vẻ tự nhiên một chút, mỗi khi gặp, chúng tôi luôn hẹn ở công viên, chơi trò chơi, nhà hàng hoặc là cửa hàng bán đồ chơi, giống như mẹ dẫn cục cưng đi chơi, chơi một hồi ba mang cục cưng về nhà, tựa như vậy. Các chuyên gia nói với chúng tôi rằng, có rất nhiều đứa trẻ trong những gia đình ly hôn đều làm như vậy. Mặc dù các gia đình ly hôn, càng lúc càng nhiều, các bà mẹ đều phải trao đổi với bảo mẫu.

Hôm đó thời tiết không tốt lắm, chúng tôi hẹn trong một cửa hàng đồ chơi trẻ em ở đường Madison. Xe taxi chỉ có thể dừng ở phố đối diện, lúc xuống xe bằng qua đường, tôi liền thấy hai cha con. Những hình vẽ động vật được dán đầy trên mặt tủ kính thủy tinh, Lyle đang đứng ở đó, Caresse ở bên cạnh anh, hai cánh tay ôm lấy chân anh, ngẩng đầu nhìn anh, giống như đang bị bỏ rơi nói chuyện cùng anh, nước miếng dính dính đầy trên quần anh, anh thực vui vẻ cười rộ lên, dùng một cái khăn tay mỏng lau chùi cho con bé.

Tôi đẩy cửa đi vào, anh thấy tôi, cúi đầu nói với Caresse :“Xem kìa, mẹ tới rồi.”

Tiểu cô nương vẫy tay với tôi, chạy tới muốn tôi ôm, tôi ôm lấy con bé, hỏi Lyle :“Vừa rồi con nói gì với anh thế? Có học được từ mới gì không?”

“Con bé nói, tối nay chúng ta ăn cơm cùng nhau được không?” Anh nói, bổ sung trước khi tôi mở miệng, “Ba người chúng ta.”

“Chỉ sợ không được, em còn có việc phải làm,” Buột miệng thốt ra, lý do cũng không bịa tốt, buổi tối tôi sẽ dẫn Caresse đi, lấy lý do đi tặng ca, cắt tóc hay đi xem phim,... nói ra cũng không có ai tin, “Ý em là, em có hẹn cùng người khác ăn cơm tối.”

“Được, không sao.” Anh không nhìn tôi liền trả lời.

Sau khi mua cho Caresse một bộ bốn đôi con rối rừng rậm, chúng tôi ra khỏi cửa hàng, bắt một chiếc xe taxi. Tôi ngồi trên xe, Lyle chuyển cho tôi túi đồ đựng quần áo của con. Đó là một túi màu đen rộng 45 cm, từng là túi ngủ qua đêm của tôi, trước khi kết hôn nếu như qua đêm ở chỗ anh, tôi luôn mang theo túi da dê Chanel miệng lớn này. Cái túi nhỏ này, tôi cảm giống cái túi du lịch, anh cầm hình như càng thích hợp..... Dọc đường tôi miên man suy nghĩ, không biết tại sao lại nhớ tới nhiều sự việc trước kia như vậy. Cũng không thể khẳng định, sự việc nào là anh muốn tôi nhớ lại, cái nào là tôi tự mình muốn nhớ lại.

Tuần tới, là lần đầu tiên Caresse khỏe bệnh đến chỗ tôi qua đêm. Người ta nói, đứa nhỏ càng lớn bệnh càng khó kiểm soát, tuyệt đối là thật. Hơn nữa. Đến lúc đó, tôi mới dần dần ý thức được trong những ngày Caresse ngã bệnh đầu mình nổ tung đến hồng bét. Nếu tôi có thể chạy tới chỗ Lyle thăm, anh cũng bắt đầu lại không mời mà tới, ầm vang chuông cửa của tôi.

Buổi tối thứ ba, anh mặc lễ phục xuất hiện ở cửa, nói với tôi anh vừa lúc ở gần đây, đem theo bánh ngọt cho Caresse, ôm con bé ở trong phòng khách khiêu vũ, đánh đàn piano đồ chơi bài Eyes on me cho con nghe. Cho đến chín giờ con bé đi ngủ mới đi. Tôi ở cửa hơi ám chỉ, anh đột nhiên đến đây như vậy, tôi cảm thấy có chút bất tiện.

Tôi nói :“Em nhớ không lầm, hôm nay là thứ ba, anh tới đón Caresse phải chờ tới thứ bảy. Anh muốn thể hiện tình yêu của người cha không cần phải vào hôm nay.”

Anh trả lời thật sự thản nhiên :“Anh đột nhiên nghĩ đến chuyện ở sân bay hôm đó, thành thật mà nói, chuyện của người cha nên làm lại do người khác làm, anh thực không thoải mái.”

“Anh nói máy bay giấy?” Tôi nở nụ cười,“Việc này không thể xem như việc làm của người cha. Anh ấy là bạn của em, hơn nữa anh ấy làm máy bay thực sự là bay rất xa.”

“Tùy em muốn nói thế nào thì nói.” Anh nói xong bước đi .

Đến thứ sáu, tôi tan tầm về nhà, mở cửa nhà lại nghe thấy tiếng anh nói chuyện. Anh ngồi bên cạnh bàn ăn nhỏ trong phòng bếp, Caresse ngồi ở trên đùi anh, anh đang cắt một miếng gan ngỗng màu hồng phấn đút cho con bé. Tiểu cô nương thoát nhìn cực kì tập trung tinh thần, nhìn chăm chú chén đĩa trước mặt, mặt đỏ bừng. Phòng bếp của tôi căn bản không có dao ăn, đĩa ăn cũng chỉ dùng để ăn trái cây, toàn bộ đồ dùng đều là anh mang tới.

Tôi hỏi anh :“Anh vào bằng cách nào?”

“Caresse mở cửa.” Anh trả lời.

Khi đó, Caresse vừa qua mười bốn tháng, thân cao ước 84 mm, cái nút mở cửa cách sàn ít nhất 1m5. Kỳ thật không cần hỏi, cũng biết là bảo mẫu mở cửa.

Tôi quay đầu nhìn thoáng qua Claudia, cô ấy ở phòng khách xếp quần áo, vẻ mặt vô tội. Cô ấy là người phụ nữ trong giới bảo thủ của Hoa Kiều. Theo cô ấy, một nam một nữ có thể tâm bình khí hòa ngồi cùng nhau, nam không uống rượu không đánh bạc không hút thuốc phiện không đánh phụ nữ, mỗi tháng cung cấp đồ gia dụng, hơn nữa lại có một đứa nhỏ ở nơi này, còn nói cái gì thua thiệt?

“Hôm nay có người nói cho anh biết, muốn vào nhà trẻ phải thi khảo sát ăn cơm, người ta phê bình anh là người cha cực kỳ không có trách nhiệm.” Anh tiếp tục nói.

“Có thể là có cuộc thi như vậy, nhưng mà khẳng định chỉ dùng thìa. Cho dù chỉ dùng dao nữa, cũng sẽ không cắt gan ngỗng.”

“Biết thêm một chút, không tốt sao? Hơn nữa gan ngỗng rất mềm, có vẻ dễ cắt.”

Claudia theo thường lệ rời đi sau khi tôi về nhà, Lyle không có ý từ biệt. Ngược lại gọi tôi cùng ngồi xuống ăn bữa tối anh mang đến, Caresse cầm tay tôi kéo ngồi vào chỗ ngay thường. Làm cho tôi không hiểu việc này rất cuộc là gì, anh đột nhiên xuất hiện, ba người chúng tôi ngồi cùng nhau, ở bên cạnh bàn ăn, giống như một gia đình.

“Có cơ hội chúng ta nên thường xuyên ở cùng một chỗ.” Anh nói với tôi.

Tôi gật đầu nói :“Việc này em không có ý kiến, nhưng mà tốt nhất báo trước một tiếng, em có sự sắp xếp của riêng em.”

“Trên thực tế, chúng ta có thể đi hẹn hò đôi, em có thể dẫn theo đối tượng hẹn hò của em.”

Tôi hơi sững sốt, trả lời :“Được, em cũng nên nhìn một chút người phụ nữ anh hẹn hò, dù sao cô ấy, hoặc là các cô ấy, khó tránh khỏi sẽ tiếp xúc với Caresse.”

“Không nên cay nghiệt như vậy.”

“Em luôn ăn ngay nói thật, ngày trước anh luôn luôn kéo em tới tòa án, em nghĩ thỉnh thoảng em cũng có thể như vậy một lần. Nếu cô ta không tốt, thời gian Caresse đã từng đi tới chỗ anh phải sắp xếp lại một lần nữa.”

Anh cười rộ lên, tôi cũng nhin không được nhếch khóe môi, có lẽ từng là người yêu cũng có thể trở thành bạn bè, có chút phiền muộn cũng không trở nên trầm trọng.

93. Chương 92: Regina

Có điều, tôi vẫn chưa đủ Mỹ hóa, hoàn toàn không nghĩ tới anh nói “hẹn hò đôi” là thật. Sau hơn một tuần, chạng vạng thứ sáu, anh gọi điện nói, cuối tuần khi anh tới đón Caresse, anh cũng sẽ dẫn đối tượng hẹn hò đến.

“Cùng nhau ăn cơm chiều không?” Tôi chưa tan tâm, mọi người trong văn phòng đã ồn ào rủ nhau.

“Được, em cũng dẫn theo đối tượng hẹn hò của em.”

Tôi đã từng nghĩ đến tình huống này, nhất định tìm một người thật đẹp trai để nâng cao thể diện, ở trước mặt ex không thể yếu thế, nhất quyết không được chọn loại đàn ông rụt rè, mới không gây trở ngại. Nhưng thật sự khi rơi vào tình cảnh này, lại cực kỳ thần nhiên, nói cho anh biết :“Em không có đối tượng nào kết giao đặc biệt. Em đi một mình. Ăn đồ ăn Italia được không? Caresse có thể ăn mì, em sẽ tới trước đặt chỗ.”

Sau khi lên lịch hẹn và thăm tính toán vài lần, phải trang điểm như thế nào, làm sao cùng bạn gái mới của anh nói chuyện phiếm, không nghĩ ra được gì, cuối cùng quyết định thuận theo tự nhiên. Buổi sáng Chủ nhật, trang phục cuối tuần của tôi vẫn rất giản dị, áo dệt kim hở cổ màu xám đậm thêm quần bò, tóc tùy tiện buộc đuôi ngựa. Hơn ba giờ chiều, chuông cửa vang, qua hệ thống camera ngoài cổng lần đầu tiên tôi nhìn thấy bạn gái mới của anh, đứng phía sau anh, sau khi cửa mở, anh xuất hiện, lui qua một bên, để cho cô ấy vào trước, cử chỉ này anh chưa bao giờ bỏ qua, thật khéo động lòng người. Vội vàng liếc qua một cái, cô ấy rất xinh đẹp, tóc đen dài đến xương quai xanh, hơi xoăn nhẹ, cụp vào trong trông rất bông bênh dịu dàng. Tôi đột nhiên có chút hối hận đã không trang điểm, làm tóc, cũng không thay bộ quần áo đẹp mắt một chút.

Mở cửa gặp được người thật, ấn tượng đầu tiên cũng không tuyệt vời cho lắm. Cô ấy không quá trẻ, cũng không quá già, chừng ba mươi tuổi, độ tuổi khá vừa vặn. Dáng người rất được, cao ít nhất 1m60, đi giày cao gót, mà trên chân tôi chỉ mang đôi tất chấm bi, không đi giày, nhìn qua trông lùn hơn cô ấy rất nhiều.

Caresse vừa nghe thấy tiếng chuông cửa cũng kích động đứng ở cửa chờ xem sẽ có ai vào. Mở cửa nhìn thấy ba ba vui vẻ đậm chân.

“E, đây là Regina.” Lyle nói với tôi, quay đầu lại nói cho Regina tên của tôi.

Hai người phụ nữ bắt tay nhau, Regina ngồi xổm xuống kéo kéo bàn tay nhỏ bé của Caresse, cho con bé một chú gấu Teddy màu nâu khổng lồ.

Caresse rất thích con gấu, dường như cũng thích bạn gái mới của ba ba, vừa bắt đầu cũng không đề phòng gì, rất nghe lời bảo chào cũng chào, bảo bắt tay liền bắt tay. Một lát sau còn cầm album chụp hình của mình cho cô ấy xem, tay nhỏ bé đặt lên trên đầu gối của cô ấy, giống như không hề xa lạ.

Tôi cười với cô ấy nói :“Caresse thích những cô gái trẻ xinh đẹp. Ngoài cô ra, tòa nhà 11 tầng này chỉ có một bé gái 13 tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy cô bé cũng rất thích.” Nói ra, chính tôi cũng hiểu được có điểm thối phong quá, đặc biệt là câu “Mười ba tuổi”. Lyle nhìn tôi liếc mắt một cái, không cười, cũng đủ để tôi biết anh đang cười nhạo tôi, tôi không thêm để ý nhìn ngược lại, Regina nghe xong cũng rất vui vẻ, mặc dù mặc váy liền, đi tất da chân không thuận tiện, vẫn quỳ trên mặt đất cùng Caresse chơi đùa. Caresse cho cô ta một băng từ tính, con bé nghĩ muốn vẽ con thỏ, tôi nhìn lại giống một con chuột. Cũng bình thường thôi, tôi vụng trộm nhận xét, không hiểu tại sao lại có phần đặc ý.

Trước giờ cơm tối chúng tôi dẫn Caresse ra sân chơi gần đó, Lyle ôm con bé đi chơi cầu trượt. Tôi cùng Regina đứng ở bên cạnh tán gẫu vài câu, lúc cô ấy nói tiếng Anh, có một số từ lại mang một loại chuyển âm đặc biệt, có chút kỳ quái nhưng cũng rất dễ nghe. Cô ấy nói thật ra cô ấy là người Đức, làm việc ở một Nhà xuất bản trên phố 32th Street. Còn nói cho tôi biết, cô ấy cảm thấy Lyle rất tốt, chính xác hơn là một người ba tốt, trước mặt vợ chung sống hoà bình quang minh lỗi lạc. Nhưng lúc quay lại nhìn tôi giống như nói giỡn hời :“Đã từng có người phụ nữ nào ở bên anh ấy đủ lâu, cho đến khi hiểu rõ con người anh ấy chưa?”

“Theo tôi được biết thì chưa.” Tôi nửa đùa nửa thật trả lời, phát hiện cô ấy thật ra không hề đơn giản. Không có ai hoàn toàn giống như vẻ ngoài của họ.

Chỗ Lyle đứng cách chúng tôi không xa, đang ôm Caresse trên cái cầu trượt cao và dốc nhất, tiểu cô nương hưng phấn hét chói tai, tôi bị dọa suýt chết, vội chạy nhanh tới. Chờ Caresse bình an tiếp đất, mới thở phào nhẹ nhõm, cười hỏi Lyle :“Anh tính làm thẻ xanh kết hôn đấy à?”

Anh thản nhiên trả lời :“Những lời này em nên dành cho Cheryl-Ann, cô ấy chắc chắn sẽ thích ý kiến này, trên thực tế — nghe những lời này, quả thực như từ miệng con bé nói ra.”

Tôi bĩu môi nói :“Nghe giống như đang mắng em.”

Anh cười một chút, một tay ôm lấy Caresse, bế con bé lên cầu trượt cao nhất. Tôi đứng tại chỗ nhìn bọn họ, thầm nói trong lòng, chuyện như vậy sớm muộn gì cũng xảy ra, mặc kệ là bạn gái hay là cầu trượt, tôi tốt nhất là không cần mù quáng quan tâm.

Thời điểm ăn cơm chiều, tôi hỏi Regina :“Hai người biết nhau như thế nào?”

“À,” Cô ấy vuốt lại tóc một chút, có chút ngượng ngùng, “Thật ra rất tình cờ, chúng tôi gặp nhau trong bệnh viện New Haven. Tôi đi Yale gặp một tác giả bàn về bản thảo cuốn sách, sau khi đến mới nghe nói ông ta té ngã, gãy xương chân. Đúng là kỳ diệu, nếu nhà văn kia không giao bản thảo nhằm ngày, nếu ông ta không té gãy chân, tôi đã không có cơ hội gặp Lyle.”

“Anh cũng đi thăm bệnh nhân à?” Tôi hỏi Lyle.

Anh lắc đầu, Regina thay anh đáp: “Trước đó một ngày anh ấy mới làm xong tiểu phẫu, vẫn còn mặc quần áo bệnh nhân, đang đi dạo trong hành lang. Tôi lên nhầm tầng, đụng vào anh ấy, anh ấy phải vịn vào lan can gần như không đứng thẳng nổi, tôi tưởng mình suýt nữa thành tội phạm ngộ sát, rút rút xin lỗi, đưa anh ấy trở về phòng bệnh, tìm y tá cho anh ấy.....”

“..... Vừa lúc anh ấy đang đi tìm y tá, cô ấy tịch thu điện thoại của anh ấy. Phòng có thiết bị giám sát không thể gọi điện thoại, anh ấy không tuân thủ quy củ.” Lyle nói tiếp, giống như tiếp sức cho một câu chuyện tình yêu xưa.

“Việc xảy ra khi nào vậy?” Tôi nhìn Lyle, hỏi anh.

Anh cũng nhìn tôi không có nói, trả lời tôi lại là Regina :“Chiều ngày 4 tháng 9, tôi nhớ rất rõ, cho tới hôm nay, vừa khéo bốn mươi ngày chúng tôi quen biết.”

Tôi cũng nhớ rõ, buổi sáng hôm đó tôi gọi điện thoại cho anh, đó là lần cuối cùng chúng tôi nói chuyện trước lúc ly hôn.

Tôi không thể tưởng tượng được phản ứng của mình, Regina kinh ngạc nhìn tôi :“Cô không biết anh ấy đi phẫu thuật?!” Cho nên làm bộ như rất bất ngờ, trước khi đến món tráng miệng, Regina vào nhà wc trang điểm, chỉ có ba người chúng tôi ngồi với nhau, cuối cùng tôi mở miệng hỏi anh :“Anh bị bệnh ?”

Anh gạt đầu, thực bình tĩnh giải thích :“Cắt ruột thừa, chỉ là tiểu phẫu nội soi rất đơn giản, toàn bộ quá trình không đến một giờ, hai ngày sau liền xuất viện, hoàn toàn không có nguy hiểm, lịch sử gia tộc mẹ anh cũng có vài trường hợp, bà và Gerard cũng đã làm giải phẫu tương tự. Anh chỉ là hạ quyết tâm đi làm sớm mà thôi.”

“Tại sao không nói cho em biết?”

“Nguyên nhân rất nhiều.”

Từ trong lòng tôi giúp anh trả lời: Anh không muốn vào thời điểm đó lại xảy ra việc gì làm thay đổi kế hoạch ban đầu, anh muốn ly hôn, tôi cũng muốn, đơn giản như vậy, nhắm mắt cũng đoán được. Tôi cắt lời anh, hỏi :“Anh còn bệnh di truyền gì không nói cho em biết không? Đây là việc riêng của anh, nhưng có liên quan đến Caresse.”

“Không có, em thì sao?”

“Ông bà nội của em sau bảy mươi tuổi đều bị cao huyết áp, ba em cũng có xu hướng này. Mắt phải của em có chút cận thị, ước chừng 0,5 độ. Nhưng không mang kính mắt cũng có thể thấy rõ ràng.”

“Cho nên, em cũng hoàn toàn hoàn mỹ.”

“Em có nói em hoàn mỹ sao?”

“Dựa vào cách em nhìn nhận mọi vấn đề.” Anh nói :“Em là người hay phê bình nhất anh từng gặp, làm việc rất có hiệu suất, thích có kết luận, bình thường những người như vậy đều cảm thấy bản thân rất hoàn mỹ.”

Tôi thầm nghĩ :“Anh muốn tranh luận đúng không?” Chưa kịp nói ra lời, Regina đã trở lại, ngồi xuống bên cạnh anh, thơm một cái lên môi anh, nhìn chúng tôi, nói :“Tôi có bỏ qua cái gì không?”

94. Chương 93: Hẹn Hò Đôi

Bởi vì đứa nhỏ phải ngủ sớm, tính toán thời gian còn chưa đến chín giờ. Lyle mở xe của mình, ghé an toàn đặt ở sau xe, anh mở ra lấp vào đã rất thành thạo, lớp da màu vàng nhạt trên ghế sau xe phía bên phải đã lưu lại không ít vết xước.

“Em còn nhớ lúc trước không?”. Anh cố định tốt chỗ ngồi, hỏi tôi, “Chúng ta mua ghế an toàn về, không biết cách lắp vào, đành phải tìm nhân viên cửa hàng đến giúp đỡ”

Tôi có chút bất ngờ chúng tôi dường như cùng lúc nhớ tới một chuyện. Khi đó, đứa nhỏ còn chưa ra đời, tôi còn ngập chìm trong hạnh phúc mà anh đang lừa gạt tôi. Tôi nhìn anh gạt đầu, trả lời nói: “Em nhớ rõ, khi đó em còn hoài nghi giấy nịt an toàn Volvo ngắn hơn so với tiêu chuẩn.” Có đoạn thời gian, tôi vừa nghe đến Psychologist, Shrink hoặc là Therapist (Tâm lý học) – những loại từ này, sẽ lập tức khấn trương lên, ngay cả từ mở đầu psy cũng không được. Nhưng mà, ngày ấy gần như bất tri bất giác, tôi bắt đầu có thể thần nhiên nhớ lại những gì đã qua. Có thể công bằng mà nói, tôi đã từng trả giá, anh cũng từng trả giá, tôi thay đổi, đồng thời anh cũng thay đổi. Dù sao tất cả những thứ đã xảy ra trước kia, không ai nghĩ đến, anh sẽ kết hôn, sẽ có một đứa con gái, ngồi trên ghế an toàn ở hàng ghế sau ô tô một vào nhà hàng Italia ở phố Beekman.

Ba người lớn một trẻ nhỏ lên xe, đầu tiên anh đưa tôi về nhà, sau đó mang theo Caresse, còn có Regina đi về phía nội thành. Đứa nhỏ lên xe không lâu liền ngủ, bên miệng còn dính một ít nước sốt mì ống, tôi cầm khăn giấy nhẹ nhàng lau chút nước miếng cho con bé, quây rầy mộng đẹp của nó. Con bé cau mày lại. Tôi không khỏi cười rộ lên, ngẩng đầu, trong kính chiếu hậu bắt gặp ánh mắt của anh.

Xe chạy đến lầu dưới chỗ tôi ở, tôi xuống xe nói lời tạm biệt với những người trên xe, nói với Regina: “Rất vui được gặp cô.” Nói với Lyle: “Ngày hôm nay rất vui. Đề nghị của anh không tồi.”

“Có thời gian chúng ta có thể lại hẹn gặp một lần.” Anh nói.

“ Dĩ nhiên, như vậy rất tốt.” Tôi trả lời.

Kết quả chính là một tuần trôi qua, chúng tôi thật sự lại hẹn gặp một lần. Lúc này đây ngoài Regina có việc, người tham dự đổi thành Nick, Lyle, Caresse cùng tôi. Nguyên nhân là tôi cùng Nick thường đi GYM bắt đầu một chương trình học yoga cho cha mẹ và con, tôi hẹn trước một tiết học muốn mang Caresse thử đi nghe, với tư cách người chung quyền giám hộ, trưng cầu ý kiến Lyle, anh đồng ý để cho Caresse tham gia, đồng thời làm cho tôi có chút ngoài ý muốn là anh lại có hứng thú cùng tôi đi GYM, nhưng lại có Nick ở đây.

Buổi chiều ngày đó, tôi cùng Caresse ở trong tiết học yoga 45 phút, hai người đàn ông từng đánh nhau ở quan tòa Bureau squash, chúng tôi hoàn thành tiết học đi ra chỉ thấy cuối ván hai một chút, Nick chiếm một ít ưu thế, nhưng không xác định thắng thua. Chờ sau khi bọn họ kết thúc, chúng tôi uống đồ uống trong phòng nghỉ của câu lạc bộ, Nick nói cho Lyle, cách anh cảm vợ không đúng. Anh “À” một tiếng, không đáp lời.

Tôi ở trong lòng giả một cái mặt quỷ, tự nói với mình: Có người mất hứng. Nhìn thoáng qua Nick, anh ấy cũng đang nhìn tôi, trong ánh mắt mang theo biểu tình có chút đặc biệt, ngoài miệng tiếp tục nói với Lyle: “ Động tác không đúng dễ dàng khiến cho vận động thương tổn, tôi nói như vậy, anh không ngại chứ.”

“Đương nhiên không” Lyle trả lời.

95. Chương 94: Cần Hay Muốn?

Ba ngày sau là sinh nhật Lyle, căn cứ theo lịch trên thỏa thuận, ngày đó Caresse thuộc về anh. Chúng tôi đã hẹn trước, buổi trưa anh đến chỗ tôi đón con bé đi.

Buổi tối lúc gần mười giờ, tôi lại nhận được điện thoại của anh, trong điện thoại chợt nghe thấy tiếng khóc lớn của Caresse, Lyle ở bên cạnh dỗ: “Đừng khóc, chúng ta gọi điện cho mẹ, để mẹ nói chuyện với Care nhé.” Tôi cũng thấy khẩn trương, tưởng là Caresse lại sinh bệnh, cho đến khi Lyle nói cho tôi biết, con bé bị ngã đầu đập vào bậc thang ở phòng khách, không bị thương nặng, vừa khóc một trận, không biết tại sao lại đột nhiên nhớ mẹ, không cần anh không cần Sandy, dù dỗ bằng cách nào cũng nhất quyết phải tìm mẹ, tìm khắp nơi không thấy liền đứng ở cửa kiếng chân, tay vịn tay nắm cửa, thê lương kêu lớn “Mẹ mẹ”.

“Bây giờ anh đưa con bé trở lại được không?” Anh hỏi tôi.

Tôi nói đương nhiên có thể, suy nghĩ một chút còn nói: “Quá muộn, bên ngoài, con bé trên đường nếu ngủ thiếp đi, dễ bị cảm lạnh. Hay là em đến chỗ anh vẫn hơn.”

“Như vậy là tốt nhất,” Anh trả lời, rồi nói với Caresse, “Care có nghe thấy không? Mẹ lập tức tới đây.”

Cúp điện thoại, tôi tùy tiện mặc chút quần áo rồi ra cửa, ở dưới lầu bắt một chiếc xe taxi. Đến chỗ Lyle, người gác cổng cùng người làm giữ thang máy đều là người làm ngày xưa, biết tôi, nhưng không biết nên xưng hô thế nào, lóng ngóng gật đầu gọi tôi “Ms.”, tôi cũng vậy lóng ngóng rồi gật đầu chào lại. Thang máy đến nơi, nữ người làm đã mở cửa đợi, bên trong thật không giống như tôi tưởng tượng truyền ra tiếng khóc long trời lở đất của đứa nhỏ. Tôi đi vào, ở trong phòng đứa nhỏ nhìn thấy bọn họ. Trong phòng chỉ mở một chiếc đèn đầu giường, Caresse thay áo ngủ nằm ở trên giường nhỏ, Lyle ngồi ở trên mặt đất bên cạnh giường, nghe thấy tôi đi vào, gật đầu như chào hỏi với tôi, tiếp tục kể chuyện cổ tích của anh. Caresse nghe chuyện cổ tích rất say mê, khua khua tay về phía tôi nở nụ cười, ánh mắt lại quay lại phía ba của con bé. Tôi ngồi trên tay vịn ghế, cảm giác lần này mình tới có phần dư thừa, nhưng tại căn phòng này, dường như lại không có người nào là người thừa thãi, không có bất thường nhằm lẫn, không có xấu hổ, chỉ có quang sáng ấm áp nhu hòa ở chiếc đèn đầu giường, trên người đứa nhỏ đặc biệt thơm mùi sữa, cùng chuyện cổ tích về Alibaba, Nghìn lẻ một đêm.

Tiệc nuôi duy nhất là người kể chuyện cổ tích kia có vẻ hơi nghiệp dư một chút, rất nhiều “Cho nên” rất nhiều “Sau đó”, nói đến một nửa lại hỏi tôi, nữ hầu thông minh trong chuyện xưa tên gọi là gì. “Margiana” Tôi nói cho anh.

Đợi cho bốn mươi tên cướp toàn bộ bị giết hết, Caresse dụi dụi mắt, trở mình, đưa lưng về phía ngọn đèn nhắm mắt lại, hấp hấp núp vù cao su rất nhanh ngủ thiếp đi. Lyle xoay người, ngón trở đặt ở trên môi nói

với tôi “Suyt”, ý bảo tôi cùng anh đi ra. Hai người rón ra rón rén đi đến phòng khách, anh cười nhẹ giọng hỏi tôi: “Em nói tại sao con bé muốn nghe loại chuyện cổ tích đẫm máu như vậy chứ? Con bé thật sự nghe hiểu được sao?”

“Em cũng không biết, tại sao anh kể chuyện này cho con bé nghe vậy?”

“Bởi vì không nhớ nổi cái khác.” Anh nói, “Vốn cho là một câu chuyện thích hợp trước khi ngủ, cho đến khi nói đến cường đạo chém rụng đầu Kasim, anh nghĩ đổi cái khác, nhưng Caresse không chịu.”

“Về sau nếu con bé lại khóc, em biết nên làm cái gì bây giờ rồi chứ?” Anh trông có vẻ khá là thành công, khiến tôi cười rộ lên, nói cho anh biết, “Nếu con bé té ngã, trước hết bảo con bé chỉ cho anh xem chỗ nào đụng đau, hôn nơi đó một chút, con bé sẽ không khóc nữa.”

“Anh đây chỗ này cũng cần một cái hôn.” Anh cởi cổ tay áo ra cho tôi nhìn cổ tay anh, bên trong xương cổ tay có một chút máu ứ đọng.

“Thật sự bị trật rồi?” Tôi cười nhạo anh, “Tưởng đàn ông các anh chơi bóng chính là dễ dàng nhất chứ”

“A, cái này cũng không phải đơn giản như chơi bóng”. Anh cài lại tay áo rồi trả lời, lại hỏi tôi, “Em cùng Nick, hai người đang hẹn hò sao?”

“Bọn em là bạn bè cùng đi tập GYM.” Tôi nói,

“Anh ta rất tốt.”

“Thật lòng à?”

“Đương nhiên không phải,” Anh cười lắc đầu, “Có câu phải nhắc nhở em, Good athlete, bad lover.”

Tôi liếc nhìn anh một cái trả lời: “Cái này không cần anh quan tâm ”.

Tôi không muốn lại tiếp tục đề tài này, quay lại cửa phòng đưa nhỏ nhìn thoáng qua, Caresse đã ngủ say, tôi đi vào lấy núm vú cao su trong miệng con bé ra. Người ta luôn ví trẻ em khi ngủ chính là thiên sứ, “Thằng bé/ Con bé ngủ giống như một thiên sứ.” Nói dịu dàng thắm thiết như thế, quả thật, tại thời khắc này, con bé yên lặng ngủ, ánh mắt trong suốt khép lại, mi mắt nhỏ mà mềm mại, lông mi dài nhỏ che trên gương mặt phấn hồng, trong miệng phun ra hơi thở trong veo, nếu thật có thiên sứ, nhất định chính là đáng vẻ này. Tôi xuất thần nhìn trong chốc lát, hôn một cái trên mặt con bé, rồi ra ngoài.

Lyle ở cửa nhìn chúng tôi, nói với tôi: “Caresse của chúng ta là đứa nhỏ tốt nhất không phải sao?”

“Tất cả cha mẹ đều cảm thấy đứa nhỏ của mình là tốt nhất.” Tôi trả lời, trong lòng lại bị cụm từ “Chúng ta” làm nóng một chút.

“Ít nhất với anh mà nói là tốt nhất.” Anh tiếp tục nói tiếp, “Hai người các em, là điều tốt nhất anh có được.”

Tôi không muốn nhắc nhở anh, tôi đã không phải của anh nữa rồi, Caresse anh cũng chỉ có 50% quyền giám hộ mà thôi, miệng chỉ trả lời: “Đã khuya rồi, em về đây, Caresse ngủ rồi, anh bây giờ chắc cũng không có chuyện gì cần em giúp.” Nói xong đi về phía cửa.

Anh đứng ở tại chỗ, không nói gì một lúc, rồi nói với tôi: “Xác thực không phải bởi vì ‘Cần’, mà là ‘Muốn’ em ở lại.”

Tôi tình nguyện mình nghe lầm, cũng thật sự cho là mình nghe lầm, không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía cửa. Anh tới túm lấy cánh tay của tôi, nói: “Đã khuya, anh đưa em về”.

96. Chương 95: Urban Myth

Tôi nói không cần, nhưng anh kiên trì muốn đưa về. Lên xe, hai người nói câu được câu không về những chuyện liên quan tới Caresse: Con bé chính là một tiểu nghịch ngợm, làm chuyện gì cũng có thể phá hoại được. Tối lúc những gì có thể nói đều đã nói hết, xe vừa mới đi qua phố 34 East, tôi không biết nói gì cho tốt nữa, nhìn ra ngoài cửa xe, trong lòng bắt đầu tính nhẩm đã bao lâu không ngồi trên ghế lái phụ này, không tính sao cho ra được, anh mở miệng trước: “Anh thường luôn nhớ tới em, E.”

“Nhớ tới” là một từ rất chung chung, tôi không hiểu ý của anh, hàm hàm hồ hồ hỏi lại: “Thật vậy à?”

“Thật” Ánh mắt anh nhìn chằm chằm đường phía trước, không nhìn tôi, tiếp tục nói, “Anh thường thường nhớ tới em, những chuyện đã xảy ra, bất cứ chuyện gì, cho dù là một chuyện nhỏ xíu, anh đều muốn nói cho em biết, muốn nhìn em hé môi, bĩu môi, hoặc là cười không nói, muốn nghe em trêu chọc cái này trêu chọc cái kia.”

“Em không nhớ anh đã tới tìm em, hoặc là đã gọi điện thoại cho em, chỉ vì nói cho em biết có chuyện gì.” Tôi ngắt lời anh nói, “Phần lớn thời gian em đều tiếp xúc cùng luật sư còn có bảo mẫu của anh.”

Anh hơi cười, không biện giải, ngược lại hỏi tôi: “Em có lúc nào cũng nhớ tới anh không?”

Tôi cũng cười gật đầu: “Đương nhiên, thỉnh thoảng em có lên trang web Greendale để xem hình ảnh của các sự kiện xã hội.”

“Trên đó đều là ảnh danh nhân, không có anh. Bọn anh có một chính sách quan hệ xã hội rất nghiêm ngặt, tất cả các bức ảnh đã được công bố đều phải qua ủy quyền và chọn lọc.”

“Được rồi quý ông, xứng đáng là nhà Urban Myth ở Manhattan?” Tôi cười anh, nửa vui đùa nửa thật nói với anh, “Em trông thấy anh, ở phía sau Molly Sims và Rachel Zoe, dù chỉ là một bóng lưng; trong ảnh chụp của Milena Govich cũng có anh, đứng ở trong bóng tối, chỉ thấy rõ vạt trước áo sơ-mi trắng của anh.”

“Em xem xét cẩn thận như vậy, thật khiến anh thụ sủng nhược kinh.” (1)

Vui đùa qua đi, trong xe lại một mảnh yên tĩnh. Không ai tìm cách nói tiếp, cho đến khi xe vòng vào phố Greenwich, dừng ở dưới tòa nhà nơi tôi sống.

Anh dường như không có ý muốn từ biệt, đột nhiên nói với tôi: “E, sự thật là, sau khi em rời đi, anh không ngừng tưởng niệm em.”

Từ “Nhớ tới” đến “Tưởng niệm”, cách nửa giờ, cũng chỉ là thay đổi một từ mà thôi. Tôi hình như có rất nhiều lời muốn thốt ra, sau cùng chỉ nhẹ nhàng nói ra một câu: “Anh tưởng niệm em? Có ý gì?”

“Anh yêu em,E.”

“Anh vẫn luôn nói như vậy, có lẽ cần phát minh một từ yêu mới để anh bày tỏ.” Tôi muốn mở cửa xuống xe, bỗng chốc anh kéo tôi, tôi quay đầu lại, không phải bởi vì anh kéo tôi, mà là có chút gì đó thay đổi, khiến tôi có sức mạnh để nói cho anh hiểu, mà không phải giống như trước một mình chạy trốn.

“Ngày đó em đi, anh đi còn sớm hơn em. Trước khi ký hiệp nghị ly hôn, anh ngay cả vào viện phẫu thuật cũng không nói cho em biết.” Tôi cố gắng khống chế chính mình không muốn kích động cố gắng không la to, “Em không hiểu nổi anh, Lyle, anh vẫn không muốn văn hồi, hiện tại lại muốn để làm gì?”

Anh ngắt lời tôi, lại không trả lời vấn đề của tôi: “Ngày đó em rời đi, anh không hề ra ngoài, anh ở trong toilet phòng khách, anh không muốn nhìn em đi.”

Đây không phải đáp án trong dự liệu của tôi, nhưng tôi chỉ dừng một chút, vẫn cười nhạo anh: “Ngàn vạn lần đừng nói cho em biết anh ngồi trong nhà cầu khóc.”

Anh không nói phải hay không phải. Tôi cảm thấy mình có chút quá đáng, cúi đầu nhìn tay anh cùng cổ tay áo, hỏi anh: “Chuyện bệnh viện kia... Tại sao không nói cho em biết anh phải phẫu thuật?”

Tôi không ngẩng đầu, cảm giác anh đang nhìn tôi, qua thật lâu mới trả lời: “Bởi vì anh muốn biết một người nằm ở bên trong bệnh viện là cảm giác gì.”

“Hiện tại anh đã biết? Cho nên anh một mình chạy tới New Hevan làm phẫu thuật?” Mắt tôi ướt ướt, “Ngày đó lúc em điện thoại cho anh, tại sao anh không nói cho em biết?”

“Tại sao anh không nói cho em biết?” Cùng một câu nói, cùng một giọng điệu, anh như là đang lặp lại vấn đề của tôi, hoặc như đang hỏi lại tôi, “Bởi vì, nghe giọng nói của em tốt như vậy, yên lặng mạch lạc, giống dáng điệu lúc trước của em, thời điểm chúng ta vừa mới quen, hoàn toàn không giống những ngày ở chung cùng với anh, giọng nói của em như cô độc, mà anh thì không ngừng làm việc sai, nói sai.”

Tôi lau nước mắt, sau đó cố gắng hít sâu, ngẩng đầu nhìn anh nói: “Anh nói từ trước đến giờ, hai người chúng ta ở cùng một chỗ không tốt, cho nên ly hôn, em có cuộc sống của em, anh có bạn gái của anh.”

“Regina không phải bạn gái của anh, bọn anh chỉ là quen biết, ở cuộc hẹn gặp.”

“Nếu là như vậy, tại sao vừa mới quen biết ở cuộc hẹn còn dẫn đối tượng đến gặp vợ trước cùng con gái?”

“Bởi vì anh muốn gặp em.”

“Em thật không hiểu, anh như vậy được coi là cái gì? Vì để cho em ghen tỵ, để cho em một lần nữa yêu anh? Anh như vậy được coi là cái gì?”

“Nếu em không thích, anh sẽ không cùng cô ấy gặp mặt nữa, những người khác với anh không có ý nghĩa gì.”

“Những người khác? Anh chừng nào mới có thể dừng lại, à không, em sửa một chút, chuyện của anh em mặc kệ, nhưng mà xin anh, Làm ơn anh đừng nói như vậy với em nữa, chúng ta để lại chút mặt mũi cho nhau đi, dù sao còn có Caresse, khó tránh khỏi còn phải gặp mặt. Em phải đi, nếu anh không để ý.”

“Anh để ý.” Anh trả lời, “Chúng ta cần nói chuyện.”

Tôi liếc nhìn giờ trên đồng hồ, nói với anh: “Bây giờ muốn nói không phải đã quá muộn?”

97. Chương 96: Ý Nghĩa Của Yêu

Tôi nói như thế, nhưng lại không nhúc nhích, vẫn ngồi trên ghế lái phụ, tiếp tục nhớ lại: “Có đoạn thời gian, em từng rất yêu anh, trước đó chính em cũng không biết mình sẽ yêu một người như thế nào, em vẫn tưởng rằng mình sẽ kết hôn cùng một người đàn ông bình thường, mua một ngôi nhà ở vùng ngoại ô, hàng ngày đi làm, dành hai giờ ở trên đường, dành một khoản cho đứa nhỏ, cho các nhu cầu thiết yếu, bởi vì thói quen cùng nhu cầu được gắn liền với nhau. Nếu em không chịu được cuộc sống như vậy, em cũng có thể lựa chọn cô độc cả đời. Nhưng em lại gặp anh, em không dám nói là em có thể chết vì anh hay những việc đại loại như thế, thành thật mà nói, em không làm được, hơn nữa cũng không có dũng khí đó, nhưng em nguyện ý vì anh mà thay đổi, vì anh mà buông tha rất nhiều thứ, em hiểu rõ mình quý trọng thứ gì, chỉ vì muốn ở bên anh. Em từng nghĩ đến có một ngày anh không cần em nữa, thì em thật sự xong rồi, nhưng kết quả, em không hề xong đời, em vẫn sống rất tốt, hoàn toàn tốt. Trước đây chúng ta đã có rất nhiều cơ hội nói chuyện, không cần gọi điện thoại, không cần tìm thời cơ, hẹn thời gian. Nhưng chúng ta lại không nói gì. Đến hôm nay? Thật sự quá muộn.”

Ánh mắt anh nhìn về phía trước, gật đầu, anh cũng nói, “Lần đầu tiên chúng ta lên giường, anh chỉ biết em không giống những người khác, không có ai cho anh cảm giác như vậy, yêu, tới một mức độ nào đó, anh cảm giác được. Đó là lý do anh không bỏ được em, muốn dùng biện pháp nhất duy nhất giữ em ở lại bên mình, anh không kịp hiểu em, cũng không mong muốn cho em hiểu rõ anh.”

“Tại sao?”

“Anh sợ em biết dáng vẻ thực sự của anh, liệu rằng một khi em biết rồi, sẽ dùng ánh mắt gì để nhìn anh.”

“Anh là người như thế nào?” Tôi hỏi anh, trong lòng còn có một câu – có lẽ em cũng sợ anh biết dáng vẻ chân thật của em, không chắc rằng một khi anh biết, sẽ như thế nào.

“Lúc trước anh một lòng nghĩ muốn trở thành người như cha anh, sau anh lại cả ngày cầu nguyện, ngàn vạn lần dừng để cho anh thành bộ dáng đó. Kết quả, anh thực không phải không giống.” Anh chậm rãi nói, ngừng một chút, nói với tôi: “E, anh muốn cho em biết, thời gian em mang thai, anh xác thực từng có vài lần, cùng vài phụ nữ qua lại, nhưng điều đó đối với anh mà nói hoàn toàn không có ý nghĩa”

Tôi hỏi anh: “Tại sao?” Ngắt lời anh, không cho anh nói tiếp, cho đến nay, tôi mới phát hiện mình vẫn không cách nào nghe anh nhắc lại những đoạn việc đã qua này.

Anh lắc đầu trả lời: “Anh không biết. Anh đã từng không tin vào hôn nhân, song anh cảm thấy chúng ta sẽ không như vậy, anh để cho mình tin rằng chúng ta sẽ rất hạnh phúc, kết quả lại không giống anh tưởng. Đoạn thời gian kia anh cảm giác bị lãng quên, anh đánh mất tình yêu mãnh liệt của em, em cũng không

yêu anh như vậy nữa. Anh không có thói quen với những câu nói cửa miệng của mấy người vợ: ‘Anh đã đi đâu?’, ‘Anh đã làm gì?’ ”

Khi anh nói đến cụm từ ‘Câu nói cửa miệng của mấy người vợ’, như thể đó là thứ không thể chịu được nhất trên thế giới, nét mặt đó đọng lại trong đầu tôi một thời gian rất lâu xưa đi không được. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, thật lâu sau, chậm rãi hỏi anh: “Em không muốn biết tại sao anh cùng người phụ nữ khác lên giường, ý của em là tại sao anh muốn nói cho em? Tại sao lại là bây giờ? Còn có tác dụng gì?”

Anh mở miệng nhưng không cách nào trả lời được. Tôi cười nhạt, nói tiếp, tựa như anh vừa mới nói một chuyện cười không quan trọng: “Vây, Regina với anh mà nói có ý nghĩa gì?”

Anh hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Ngày mai anh sẽ nói rõ với cô ấy. Nếu em không thích, anh có thể từ chức, chúng ta có thể chuyển đến Connecticut, nơi đó rất tốt với Caresse, có thể lại lần nữa.....”

“Cái gì cũng đừng nói, cái gì cũng đừng làm, chỉ ít đừng vì em mà làm, làm ơn.” Tôi cắt ngang lời anh nói: “Ngày mai em còn phải đi làm, em vào nhà đây, anh về đi, được không? Chăm sóc tốt Caresse.” Tôi mở cửa xuống xe, không ngoảnh đầu lại, một mình đi thang máy lên lầu, tôi cho là mình chỉ muốn ở một mình, nhưng sau khi cửa thang máy khép lại nước mắt lại âm thầm rơi.

Cả đêm tôi đều không ngủ được, trong bóng đêm yên tĩnh, tôi biết quan hệ hữu hảo ngăn ngừi giữa chúng tôi trong lúc đó lại bị phá vỡ. Ngày mai, ngày mai sẽ thế nào đây, tôi hoàn toàn không biết nữa, duy nhất khẳng định là, tôi còn phải tiếp tục cuộc sống của mình, đi làm, chăm sóc Caresse, đồng thời theo như lời bác sĩ tâm lý, không để tâm vào những chuyện vụn vặt, luôn mang hy vọng, bảo trì lạc quan.

98. Chương 97

Lyle dẫn Caresse rời đi, tôi ngồi trong xe của Nick tới phòng tập thể thao, ở trên xe tôi nói về party của công ty vào hai tuần sau. Địa điểm ở một club gần đây tên là Balloon. Nick nói cho tôi biết đó là một nơi rất nổi tiếng, ngày thường muốn vào phải xếp hàng rất lâu, vào cửa còn phải chờ lấy chỗ. Nhìn dáng vẻ anh vô cùng thích thú, tôi hỏi anh có muốn cùng đi không, tôi có thể dẫn theo một người.

“Em không hẹn với ai à?”

“Không”, tôi lắc đầu.

“Em như vậy là không được rồi”. Anh bắt đầu ra vẻ nghiêm túc, “Những lúc không ở cùng đứa nhỏ thì cần phải ra ngoài nhiều hơn, không chỉ đi GYM với anh, giảm béo không nên giảm quá mức... , giống như Keira Knightley không ngực không hông cũng không tốt lắm đâu.”

“Anh nói với em nhiều lời vô nghĩa như thế làm gì, muốn đi hay không? Anh nói đi”.

Lại một tuần nữa trôi qua, tôi tới đón Caresse, ra ngoài đón tôi chỉ có Sandy mà thôi, cô ấy chuyển lời cho tôi: cuối tuần này Lyle nghỉ phép nên đã ra nước ngoài, một chỗ nào đó ở New Zealand, hình như là vì bạn gái muốn đi. Về đến nhà , tôi đóng cửa lại, nói với cánh cửa “Bon Voyage”(1). Tùy thích, thích đi đâu thì đi. Cái địa danh xa lạ kia, tôi gần như quên ngay. Mà giữa tôi với anh cũng đã không còn gì nữa rồi.

Một tuần mới bắt đầu, khí trời âm u bất định, hương vị mùa đông dần dần dày đặc. Buổi sáng của ngày đầu tiên họp báo cáo vắn tắt với cấp trên, theo lẽ thường thì nhà kinh tế học, nghiên cứu viên ngành sản xuất lên tiếng, vừa khéo nhắc tới New Zealand, nhiên liệu, thực phẩm, du lịch. Tôi thất thần, cây bút ghi chép trong tay vẽ loạn xạ, đồng nghiệp ngồi bên cạnh cho là tôi với anh ta cũng đang cùng suy nghĩ về một việc, nghiêng đầu nhẹ giọng cảm thán nói với tôi: “Nhìn không khí nơi này mà xem, cảng Parengarenga nhiệt độ là 80 độ F, trời quang không mây, bờ cát trắng chói mắt, tốc độ gió 20 km/h.” Tôi lúng túng cười nhìn anh ta, anh ta nhún nhún vai, cúi đầu tiếp tục xem đi động của mình.

Parengarenga, chính là địa danh này, tôi lại nghĩ tới, có lẽ căn bản chưa từng quen.

Thứ tư, Nick đến gần khu phố Wall làm việc, hẹn tôi cùng ăn cơm trưa. Ăn xong cơm tối, tôi kéo anh đi mua quần áo mặc trong party ngày thứ Sáu với tôi, đi dạo trên phố Broad. Tôi vừa ý một chiếc váy màu xám thẫm trong một cửa hàng ở cuối phố, mặc vào vô cùng vừa người, cơm trưa ăn hơi nhiều một hơi mới kéo được khóa kéo lên. Người bán hàng ở một bên rất khoa trương nói với Nick, bạn gái của anh vóc người

rất đẹp a, đổi lại là người khác, tôi cũng không dám lấy cái váy này ra cho cô ấy thử nữa, một cách buồn bán mong lôi kéo khách hàng.

Nick cũng khoa trương trả lời: “Đây không phải bạn gái của tôi, tôi không có vinh hạnh này. Tôi chỉ là huấn luyện viên thể hình và cố vấn mua sắm của cô ấy thôi”.

Chờ người bán hàng đi, tôi nói với anh qua gương lớn: “Không bằng chúng ta bắt đầu hẹn hò đi, em nói là hẹn hò thật, tối thứ sáu coi như là lần đầu tiên.”

“Lần đầu tiên cùng lần thứ hai hơn hai năm trước cũng đã hẹn qua, muốn hẹn cũng phải bắt đầu từ lần thứ ba, nói một chút về thân thể một chút về khát vọng, anh đưa em về, nói không chừng còn muốn làm bước kế tiếp, ngồi trong phòng ngủ của em.” Anh vẫn ba hoa.

“Em nói nghiêm túc.” Tôi cắt ngang anh.

Yên lặng một lúc lâu, anh mở miệng nói: “Anh nghĩ chúng ta vẫn nên đợi thêm một thời gian nữa.”

“Là anh thúc dục em bắt đầu hẹn hò lại, còn chờ cái gì nữa?”

“Một kết thúc.”

“Đã kết thúc.”

“Anh nguyện tin tưởng em, nhưng loại chuyện này người ngoài so với người trong cuộc nhìn rõ ràng hơn.”

“Anh còn thích em không?”

“Thích.”

“Thích em ở điểm gì?”

“Lưng có chút gù, cười lên rất đáng yêu.”

“Lưng gù cũng tính là ưu điểm?”

“Tính chứ, anh rất thích .”

“Tiệc tối cuối tuần kia anh có muốn đi không?”

“Dĩ nhiên phải đi chứ, cái này không phải là bạn bè bình thường tổ chức nha, anh sẽ không để em ở đó một mình”. Anh nhìn tôi trả lời, chốc lát lại xoay tôi qua chỗ khác để anh nhìn phía sau một chút, cẩn thận chu đáo chăm sóc tôi: “Váy này nhất định phải mặc quần thong bên trong”. Tôi đỏ mặt, anh lại rất nghiêm túc, rất ra dáng chuyên gia.

Lúc tính tiền rời khỏi cửa hàng kia, anh giúp tôi mở cửa, đồng thời nhẹ giọng nói xin lỗi với tôi, anh không đồng ý hẹn hò với tôi, bởi vì anh đối với việc này ‘Thật sự rất nghiêm túc’.

Chú thích:

(1) Bon Voyage (Tiếng Pháp): Chúc chuyến đi vui vẻ

99. Chương 98: Balloon

Tôi vô tư làm việc, mãi cho đến thứ sáu. Bởi vì cuối tuần họp, buổi tối lại có hoạt động, cả buổi chiều mọi người trong văn phòng đều có chút uể oải, ông chủ cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Còn nửa giờ nữa là đến giờ tan sở, đã có nhiều nhân viên trốn việc rời khỏi. Tôi vẫn như cũ 6h30 rời công ty. Về nhà vừa vặn có thể cùng ăn cơm với Caresse, nhìn con bé cầm cái muỗng nho nhỏ xúc bông cải xanh, tôm bóc vỏ, lòng đỏ trứng hoặc cơm, đưa vào miệng, nhai nhai, lại còn rất nghiêm túc, đây chính là thời khắc thú vị nhất trong một ngày của tôi.

Đúng 8 giờ, Nick tới đón tôi. Tôi vẫn mặc quần áo thể thao đang ngồi ở trên giường Caresse kể chuyện cổ tích cho con bé nghe trước khi ngủ ‘Alibaba và bốn mươi tên cướp’. Con bé rất kỳ quái, không biết sao có một số thứ, tình cờ, tiến vào trong đầu con bé, không thể loại bỏ được. Tôi đã từng kể cho con bé nghe

‘Công chúa bạch tuyết’, ‘Tiểu hồng mao’, ‘Nữ hoàng Tuyết’, ..., tất cả đều là những chuyện Lyle kể đi kể lại trong ‘Nghìn lẻ một đêm’.

Nick đứng cạnh cửa phòng ngủ nhìn chúng tôi trong chốc lát, lẳng lặng không phát ra bất kỳ thanh âm gì. Nhưng Caresse rất miễn cảm, cảm thấy trong phòng có người, lúc thì nhìn tôi, lúc thì cười với anh. Cho đến khi tôi khua tay đuổi anh đi, bảo anh ra phòng khách chờ, con bé mới an tĩnh lại nghe chuyện cổ tích. Kể tới đoạn Alibaba phát tài, con bé đã díp mắt lại, dần dần ngủ say. Tôi dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo, trang điểm, cùng Nick ra ngoài. Claudia ở lại trông chừng con bé, tôi đáp ứng với cô ấy trước 11 giờ nhất định sẽ về. Nói thực lòng, tôi rất lười ra ngoài, chỉ mong tắm rửa xong nằm ở trên giường đọc sách hoặc dứt khoát tắt đèn đi ngủ. Nhưng Nick đã đến đây, hơn nữa, còn nói rất có lý lẽ, tôi nên bắt đầu cuộc sống của mình, con gái, công việc, và loại bỏ Lyle ra ngoài cuộc sống. Dù sao có người đã sớm đi xa, xa tới nửa vòng Trái đất.

Ra khỏi tòa nhà mình ở, tôi liền phát hiện mình quên mang hộp phấn, quên mang điện thoại di động, bắt đầu cảm thấy phiền toái không muốn trở về lấy, xe chạy được một đoạn đường lại bắt đầu lo lắng liệu trong nhà có xảy ra chuyện gì hay không, Claudia lại không tìm được tôi. Đến Balloon, đi được vài bước, giày mới làm chân có cảm giác không quen, mỗi một bước đi đều giống như chạm ngón chân xuống đất. Trưởng bộ phận kế hoạch, cũng chính là sếp của tôi, từ xa nhìn thấy tôi đã chạy tới tiếp đón, bởi vì trong quán bar rất âm ỉ, ông ta đứng thật gần, nước miếng đều phun trên mặt tôi Rất nhiều chuyện xảy ra, tóm lại tất cả đều không thuận lợi. Tôi không hiểu sao, mình tại sao lại trở về bộ dạng này, giống như lúc ở cạnh anh.

Party của công ty luôn là như vậy, có vài người trong phòng làm việc công khai tình cảm với nhau, có vài người lại điên cuồng dưới ánh đèn sân khấu, có vài người lại ra ngoài ban công, trừ cái lần đi ngang qua sân khấu một chút đó, tỏ vẻ mình cũng hòa hợp với mọi người, còn có chút ít tinh thần đồng đội. Tôi chỉ sợ mình sẽ là người cuối cùng. Hai chén Martini, hai miếng bánh ngọt nhỏ, chào hỏi cùng vài người quen biết, còn chưa tới mười giờ. Tôi mượn di động của Nick gọi điện về nhà, Claudia nói cô ấy ở nhà ăn xem ti vi, con bé ngủ rất ngon, không có chuyện gì. Không có lý do nào khiến tôi về trước thời gian, vì thế đành phải theo kế hoạch đã định tới 10 giờ 30.

Trước khi rời khỏi tôi có nói chuyện với sếp, cuối cùng ông ta vẫn không quên lấy một câu tiếng Pháp tổn hại Anh văn nói với tôi: “Sớm như vậy sao? Cô còn chưa tới ba mươi tuổi, vui lên E, Éch đẹp mà để bóng chết thì uống quá a (1)”. Ông ta nói rất khoa trương, so sánh về con ếch trong nước ấm.

Tôi nói với Nick, nếu anh muốn ở lại, tôi sẽ tự về. Thật ra trong lòng kỳ thật rất rõ ràng, anh sẽ không làm chuyện như vậy. Anh luôn nói: “Em là phụ nữ, bên ngoài rất nhiều kẻ háo sắc, dù như thế nào anh cũng phải đưa em về”, blah blah blah..... Hoặc là giống như đêm nay vậy, lắc đầu, im lặng phủ áo lên vai tôi, giúp tôi rời đi. Ra khỏi Balloon, đi một đoạn tới chỗ anh để xe. Trên đường gió thổi, sau khi lên xe, dọc đường liền cảm thấy nhức đầu. Tôi tựa đầu trên cửa kính xe, nhìn ra bên ngoài, anh hình như có vẻ không thích nói chuyện phiếm hay nói giỡn. Cho đến khi xe chạy tới dưới lầu nhà tôi, mưa bụi rơi trên kính xe, anh nhẹ giọng mắng một câu: “XX, trời mưa rồi”. Sau đó nói với tôi, “Anh không đưa em lên, giúp anh hôn con bé nhé”.

Tôi tạm biệt anh, xuống xe cúi đầu chạy vào, giọt mưa rơi trên người cảm giác rét buốt. Đi thang máy tới trước cửa, mở cửa đi vào, trong phòng khách không có người, không như tôi nghĩ, Claudia không ở nhà vừa ăn vừa xem ti vi, bên ngoài yên lặng, không có một chút âm thanh nào, chỉ có ánh sáng được chiếu từ chiếc đèn nhỏ. Nghe thấy tiếng của tôi, người trong phòng ngủ mở cửa đi ra, đi qua một đoạn hành lang ngắn, đứng ở trước mặt tôi, cách tôi không quá năm thước, nói với tôi: “Hi” – Là Lyle.

Đầu tôi lại bắt đầu đau, sưng sốt một chút, chắc là sưng sốt rất lâu, đến khi tháo giày cao gót, đặt túi xách xuống, ném chìa khóa cửa lên trên bàn trà, mới mở miệng hỏi anh: “Sao anh lại ở trong này? Claudia đâu?”

“Anh bảo cô ấy về rồi.” Anh trả lời, “Anh muốn nhìn Caresse một chút, nếu em không ngại.”

“Không sao.” Anh rất khách khí, tôi cũng rất khách khí, “Anh nhìn con bé xem, hôm qua em ôm con bé cân, được 12 kg. Em sắp không ôm được con bé rồi.”

Tôi lấy chuyện của đứa nhỏ ra che dấu, anh cũng rất phối hợp phụ họa theo, sau đó, chỉ chỉ cái chai nhỏ trên bàn trà nói: “Cái này cho em.”

Tôi cầm lên xem một chút, rượu nho Australia, vật kỷ niệm du lịch. “New Zealand chơi vui không?” Để chai rượu xuống, tôi hỏi anh.

Chú thích:

(1) ý muốn nói nữ chính để uống mất tuổi trẻ và sắc đẹp

100. Chương 99: You Must Forgive Me

“Anh không rõ lắm.” Anh trả lời, “Mười mấy tiếng ngồi máy bay, khách sạn Mercure, sau đó lại mười mấy tiếng ngồi máy bay, cơ bản chỉ có như vậy.”

“Anh? Mercure?” Tôi bĩu môi, cười cười. Rất khó để gần anh và loại khách sạn bình dân cùng này một chỗ.

Anh không để ý nét mặt của tôi, đi về phía cửa, giống như là muốn rời đi, lúc tới cửa, quay đầu lại nhìn tôi, hỏi: “Em mặc quần Thong đấy à?” Tôi tưởng mình nghe lầm, anh lại hỏi lại lần nữa.

“Ừm, tình thật.” Tôi nhin không được cười rộ lên, trả lời.

“Tôi nay hẹn hò cùng người nào vậy?”

“Tại sao lại hỏi như vậy?”

Anh không nói chuyện, ái muội nở nụ cười. Tôi không quen mặc quần Thong, chỉ có lúc ở trên giường với anh mới mặc, lâu nhất không quá nửa giờ. Anh còn nhớ rõ.

“Vì tiện cho mặc váy, nên mới mặc. Đêm nay công ty mở tiệc.” Tôi giải thích, nói ra mới nhớ căn bản không cần giải thích cùng anh

“Rất đẹp.”

“Cảm ơn.”

Trong chốc lát, hai người cũng không nói tiếp. Anh chưa nói lời tạm biệt, cũng không đưa tay mở cửa, đột nhiên mở miệng nói: “Trước khi máy bay cất cánh anh với Regina chia tay rồi.” Không biết tại sao, tôi tuyệt không bắt ngờ, nghe anh nói nốt câu kia: “Sau anh mới phát hiện mình đã làm một chuyện cực ngu xuẩn, bởi vì có hành lý ký gửi, anh không thể xuống máy bay, mười mấy tiếng bay thẳng đến Auckland, có một chuyến bay sớm nhất là buổi sáng ngày hôm sau, lại nhường vé cho cô ấy, anh ở lại khách sạn Mercure gần sân bay ngày người một ngày, sau đó vòng vo ba lượt máy bay trở về.”

Sau một lúc trầm mặc, tôi thở dài đánh giá: “Đáng đời anh.”

Anh nhún nhún vai, trả lời: “Tùy em nói, rượu là lúc anh chuyển cơ ở Brisbane mua, đợi ở đó bốn tiếng.”

“Em không thích uống rượu, chắc anh đã quên.”

“Anh không quên, chỉ là không biết mua cái gì tốt hơn. Hơn nữa, anh nghĩ em có thể sẽ thay đổi, trên thực tế, trong một năm này, em thật sự thay đổi rất nhiều.”

“Thay đổi tốt hơn, hay là xấu đi?”

“Vấn đề này anh trả lời không được, trước mặt em, anh chưa bao giờ phán đoán nổi.”

“Nếu anh không ngại, em lấy tặng cho sếp em”. Tôi cắt ngang lời anh, không cho anh nói tiếp, muốn nói ít chuyện cười, để cho không khí thoải mái chút, “Uống càng nhiều, già càng nhanh, huấn luyện viên thể hình của em nói vậy”

“Còn anh thì luôn nói, vận động càng nhiều, chết càng nhanh. Anh ta còn nói cái gì? Huấn luyện viên thể hình của em ấy.”

Tôi lại nói một câu: “Phụ nữ có cơ bụng mới có tình yêu tốt. Em nghĩ anh ta muốn nói về việc ‘Làm tình.’” Nói xong liền nở nụ cười.

Anh không cười, đi về phía tôi, dường như không nghe chuyện cười của tôi, hỏi tôi: “Em có không?”

“Có cái gì? Cơ bụng hay là tình yêu?”

Anh cúi đầu, môi cơ hồ dán vào miệng tôi, nói: “Cả hai.”

Có thể là vì nghiệm chứng lời của huấn luyện viên thể hình có chính xác hay không, hoặc có thể bởi vì cái váy kia, hay do bộ nội y thiếu đến mức không thể thiếu nổi dưới váy tôi, cũng có thể bởi vì muốn nhớ lại hương vị trên người anh, tôi hôn anh.

Hôn xong, anh dán vào môi tôi nói: “Em có thể không tha thứ cho những chuyện đã xảy ra, nhưng, em có thể tha thứ cho anh, xin hãy tha thứ cho anh, tha thứ cho anh, em nhất định phải tha thứ cho anh....”

Dù là khẩn cầu hay mệnh lệnh, mặc kệ đến tột cùng là cái gì, dù sao cũng có tác dụng. Sau khi anh nói ra lời kia, tất cả mất đi không hề. Sau mười hai tháng ly thân, ba tháng ly hôn, chúng tôi làm tình trên sofa ở phòng khách. Vì sợ đánh thức Caresse, hai chúng tôi gần như không phát ra một chút thanh âm nào, giống như không hề có gì phát sinh.

101. Chương 100: Giấy Ghi Chú

Tôi không biết đó là cảm giác gì, không phải là hạnh phúc, cũng không phải là bất hạnh. Tôi ngồi trên người anh, một tay anh ôm vòng phía sau lưng của tôi, tay kia thì nâng chân của tôi. Chúng tôi vô cùng gần gũi, nương theo ánh đèn vừa vặn nhìn thấy vết bầm nhỏ nhàn nhạt trên hai đầu gối, “Chỗ này bị sao vậy?” Anh hỏi rất nhẹ, giống như đang thì thầm.

“Không sao, quỳ trên mặt đất chơi với Caresse, bò đi bò lại.” Tôi trả lời, không rõ tại sao lúc này chúng tôi lại nói đến đề tài này.

Anh cúi đầu hôn xuống, môi phát ra âm thanh dịu dàng mềm mại. Sau đó đầu tựa vào vai tôi, cọ cọ chóp mũi, dán vào cổ tôi, thở nhẹ ra, đôi môi ẩm áp ướm nhẹ nhàng hôn cắn cổ tôi.

Chúng tôi cứ im lặng ôm nhau thật lâu như vậy, cho đến khi tôi mở miệng nói với anh: “Bây giờ anh đi được chưa?”

Anh không nhúc nhích, cũng không trả lời, tôi hỏi lại lần nữa.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi nói: “Giờ cũng muộn rồi, bên ngoài trời lại mưa.” Động tác của tôi nói lỏng vòng ôm một chút

“Xin anh, đi ngay bây giờ được không?” Tôi đẩy anh ra đứng lên, người hơi run rẩy, nhón chân vào phòng ngủ lấy áo ngủ. Caresse ở trên giường nhỏ ngủ rất say, dường như cả tư thế cũng không đổi. Tôi nhìn con bé, từ từ buộc lại đai lưng trên áo ngủ, lúc quay trở lại phòng khách, anh cũng đã mặc quần áo tử tế rồi.

Anh nhìn tôi cúi đầu, nói: “Cứ như vậy sao?”

“Cứ như vậy”. Tôi trả lời, cũng không có dừng khí nhìn anh

“Tại sao phải như vậy?”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Anh muốn em trở về, E.”

Tôi nghiêng đầu, giống như suy nghĩ, kỳ thật trong đầu một mảnh hỗn loạn, hỏi anh: “Nếu em trở về, với trước kia có gì khác nhau không?”

“Quên chuyện trước kia đi được không?”

Tôi lên giọng: “Anh nói thử xem phải làm thế nào để quên đi.”

Vấn đề này chỉ sợ là không có đáp án, anh không lên tiếng, đi qua người tôi, ra tới cửa.

Tôi không quay đầu lại, đứng tại chỗ nghe thấy anh mở cửa, nói với anh: “Đêm nay chỉ là dục vọng của thân thể, nếu anh để ý, em đành phải xin lỗi anh”

Anh không trả lời, chỉ nhẹ giọng nói: “Tạm biệt, chiều mai anh tới đón Caresse.”

Tôi cũng nói tạm biệt với anh. Buổi tối cứ như vậy trôi đi.

Sáng ngày hôm sau, theo thường lệ đúng 6 giờ Caresse liền tỉnh. Tôi đứng dậy vội vã lấy một lọ sữa cho con bé, đợi con bé uống xong, ôm con bé đến giường của tôi lại dụ dỗ con bé nằm thêm lát nữa, cho đến khi nó không chịu được nữa, mới tỉnh tỉnh mê mê bò dậy. Lúc tôi mặc quần áo cho con bé, tôi cố gắng nhớ lại chuyện tình một đêm qua, không biết mình đã làm đúng hay sai, vẫn là sai càng không thể văn hời. Điều duy nhất có thể chắc chắn là, tôi cùng Lyle, chúng tôi vĩnh viễn không thể đến với nhau, vĩnh viễn sẽ không trở về những ngày tháng chúng tôi đã từng, những mộng tưởng từng dựng lên. Cho dù có một ngày chúng tôi thật sự có thể, nhưng ít ra bây giờ, tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt, anh cũng chưa.

Buổi chiều, chúng tôi tránh không khỏi chạm mặt nhau. Ít nhất ở trước mặt Caresse, chúng tôi vẫn xưng hô Daddy & Mommy, cùng nhau dụ dỗ con bé lên xe, thắt dây an toàn ở ghế sau, sau đó mỉm cười, cường điệu vẫy tay chào. Nếu bạn có một đứa nhỏ, hơn nữa lại để ý đến cảm giác của đứa bé, bạn cũng không khác gì đáng vẽ của tôi lúc này, khẳng định là vậy.

Lại một tuần nữa trôi đi, buổi sáng thứ ba, tôi nhận được một bưu phẩm chuyển phát nhanh lúc sáng sớm. Mở ra xem, là một hợp đồng theo kiểu văn bản pháp luật. Sau khi đọc hết toàn bộ văn bản, nội dung chính là: Lyle ủy thác cho tôi là người đỡ đầu. Hai năm trước, vào buổi tối chúng tôi nói chuyện ở Los Angeles, hồi tưởng lại giống như chuyện phát sinh từ vạn năm trước vừa xa xôi lại mơ hồ. Khi đó tôi thực sự bị cảm động, cũng thực sự từng tin tưởng, nhưng giờ đây tất cả không còn như trước nữa. Giống như bạn từng dốc hết tình yêu vào một cái “Hộp Thời gian”, rất nhiều năm sau mở ra, vật đó vẫn như vậy, nhưng bạn đã thay đổi, mọi thứ quanh bạn đều đã thay đổi rồi, giống như vận mệnh luôn xoay chuyển, nó không còn là thứ trong lòng bạn yêu thích nữa.

Tôi không ký tên vào hóa đơn kí nhận bưu phẩm, viết vào một tờ giấy ghi chú: “Đến muộn hai năm?! Đổi một công ty chuyển phát nhanh đi!— E” Dán trên trang đầu tiên, nhét vào phong thư, để cho người ta gửi tới Greendale. Cả buổi sáng không có bất kỳ hồi âm gì, không điện thoại, không nhắn tin, tôi nghĩ cứ như vậy xong rồi. Nghỉ trưa quay lại, phát hiện bì thư kia lại xuất hiện trên bàn làm việc của tôi. Một tờ giấy ghi chú được dán lên tờ thiệp của tôi, mặt trên viết:

“Xin lưu ý ngày thảo hợp đồng, chín tháng trước khi chúng ta có mối quan hệ pháp lý, không cần phải như vậy. Chuyện này là em đáp ứng anh, hãy tuân thủ lời hứa ở tờ thứ hai. Ký tên — L”

Tôi ngồi một mình trong văn phòng lắc đầu cười khổ, lăm bầm lăm bầm: “Anh rốt cuộc muốn làm sao?” Lại xé một tờ giấy ghi chú:

“Đề nghị bổ sung thêm điều khoản [vì lợi ích sau này]: Đầu tiên thuật lại điều khoản nếu bên A tái hôn hoặc có một mối quan hệ tình cảm cố định [như sống chung, cùng sở hữu bất động sản, ..., bao gồm nhưng không giới hạn các trường hợp trên.] sẽ tự động mất đi hiệu lực.— E”

Sau một giờ chuyển đi, phong thư lại trở lại:

“Là ám chỉ không muốn anh tái hôn hoặc có quan hệ tình cảm cố định với người khác sao?— L của em”

Trong một ngày, cái phong thư kia ở đường Lexington và Quận Financial đưa đi truyền lại nhiều lần. Mỗi lần trong văn kiện lại nhiều hơn một tờ giấy ghi chú, với vài dòng viết tay ở trên. Cứ tiếp tục như vậy, chúng tôi cũng nhanh thấy phiền. Tôi không trả lời anh nữa, bởi vì tôi không biết phải trả lời lại như thế nào. Cho nên cứ như vậy viết: “Chúng ta đã bao lâu không nói chuyện với nhau như vậy rồi ?”

Khoảng một giờ sau, anh trực tiếp gọi điện thoại lại trả lời vấn đề của tôi: “Lâu lắm rồi.”

102. Chương 101: Where Are We?

Trước khi tôi kịp mở miệng, anh đã nói tiếp: “Cùng nhau ăn bữa tối được không? Mang Caresse cùng đi.”

Tôi chưa kịp nghĩ đã trả lời: “Không cần ra ngoài ăn, tối chỗ em đi. Anh chưa từng ném thử đồ em nấu. Nói thế nào thì, chúng ta cũng từng kết hôn, chưa từng ném qua một lần có phải đáng tiếc không?”

“ Có tiêu hóa được không vậy?” Anh hỏi nghiêm túc.

“Trong tầm kiểm soát, bảo đảm toàn phần.” Tôi cười rộ lên, hẹn anh gặp nhau lúc 6 giờ.

Tôi không phải kiểu người thích nấu nướng, chính xác hơn, chính là đời này tôi mới nấu cơm được vài lần, sau khi tốt nghiệp đi làm cho tới giờ chưa chạm qua lần nào. Mà buổi chiều hôm đó, tôi lại giống như kiểu phụ nữ thời xưa, trước giờ tan tầm một tiếng, chạy đi mua nguyên liệu làm cơm tối, chỉ vì một bữa tối mình không hề chắc chắn. Dạo quanh hai siêu thị ra, đã tới gần 6 giờ, tôi một đường chạy thẳng về nhà, nhìn thấy ngay đầu hẻm một lớn một nhỏ đang ngồi cạnh nhau, Lyle cùng Caresse, hai người đều hướng mặt về phía con hẻm nhỏ, dáng vẻ rất tập trung.

“Hai người đang làm gì vậy?” Tôi chạy tới hỏi anh, trời đã tối rồi, bên ngoài gió lớn.

Hai người cùng quay đầu lại, Caresse thấy tôi, vẫy vẫy tay gọi tôi qua, chìa chìa lên người mình, miệng phát tiếng “ừ ừ”, Lyle phiên dịch thay con bé: “Nó muốn em cũng ngồi xuống cạnh nó.”

“Ngồi xuống làm gì?”

Anh giơ ngón trỏ lên ra hiệu với tôi: “Suyt”. Sau đó chỉ cho tôi xem bên trong con hẻm dọc theo bờ tường có một loạt thùng rác, hai cái trong đó có một chút khe hở, có một con mèo màu xám trắng đang trốn trong đó, không kêu, cũng không động đậy, chỉ nhìn chằm chằm chúng tôi, ánh mắt đầy cảnh giác. Tôi không biết nói gì chỉ lắc đầu, nhưng vẫn ngồi xổm xuống theo chân hai người cùng quan sát mèo con. Caresse vừa nhìn vừa vẫy tay với mèo con, miệng kêu “Kitty, kitty.” Mong chờ mèo con bị lạc sẽ chạy vào trong ngực mình. Người và mèo giằng co hồi lâu, kết quả mèo con bỏ cuộc trước, nhảy vài cái lên thùng rác, lại tèo qua cái thang phòng cháy bên bờ tường, chỉ chớp mắt biến mất ở trong bóng đêm.

Caresse rất thất vọng, bắt đầu ăn vạ, không chịu theo chúng tôi vào nhà. Bên ngoài thật sự rất lạnh, mặt và mũi con bé đều bị lạnh đến đỏ bừng lên, Lyle vừa dỗ nó, vừa bế nó lên, tay kia thì ôm lấy tôi, chạy vào trong nhà. Ngồi trong thang máy, anh bắt đầu hỏi tôi mua gì đó, Caresse cũng tò mò, quên luôn chuyện mèo con, cùng anh thăm dò xem trong bọc có những gì.

“Nhìn xem buổi tối mẹ cho chúng ta ăn cái gì nha..... Hạt tiêu, cà rốt, hành củ, khoai tây, gạo, trứng gà, còn có bánh mì.....” Anh liệt kê hết một lượt, Caresse ở bên cạnh liên y y nha nha học theo, xong rồi còn nói: “Cha hồ đồ rồi, cục cưng nói xem mẹ rốt cuộc muốn làm món gì?”

“Sushi và bánh mì Panini, còn có thịt bò sốt vang, em quên mua nước thịt hầm mất rồi.” Tôi trả lời.

“Nghe có vẻ hấp dẫn.” Anh đánh giá.

Buổi tối hôm đó, trừ bữa tối không được tươm tất cho lắm, hết thấy đều có vẻ êm đềm và hoàn mỹ. Ngay cả Caresse cũng vô cùng nghe lời, ngồi ở bàn ăn từng miếng một ăn khoai tây và thịt bò được cắt nhỏ ra sạch bóng. Cơm nước xong, tôi ở phòng bếp rửa chén, hai cha con ra phòng khách chơi, lát sau có người chạy vào ôm lấy chân tôi, nhảy dựng lên kêu “Ôm con một cái”, rồi ôm lấy bả vai tôi, thơm lên má tôi một cái. Chưa đến tám giờ, Caresse ngồi ở trên cái xô của con bé, một lúc lâu không phát ra thanh âm nào, tôi đi qua nhìn xem, phát hiện thế mà con bé đã ngủ rồi, ánh mắt nhắm nghiền, miệng hơi vênh lên, đầu lệch sang bên một chút. Dáng vẻ đó làm tôi không nhịn được cười ra tiếng, sợ đánh thức con bé, vội che miệng ngồi xổm xuống. Lyle làm bộ như tức giận, hỏi tôi làm mẹ kiểu gì thế, lại đi cười nhạo bảo bối của anh. Cười xong, hai người ba chân bốn cẳng bế con bé vào giường, thay áo ngủ, đắp chăn cẩn thận.

Chờ chúng tôi từ phòng ngủ ra, hết thấy đều không còn như trước. Trong phòng đột nhiên có vẻ như yên lặng, yên lặng quá mức, yên lặng đến xấu hổ. Chúng tôi không thể không tỉnh lại từ những cảnh trong các bộ phim phim truyền hình về gia đình hoàn mỹ, tự hỏi chính mình, hiện giờ, chúng tôi tính là cái gì? Chúng tôi đang ở đâu?

“Bên ngoài tuyết đang rơi.” Anh đến bên cửa sổ nhìn, hồi lâu nói cho tôi biết.

“Anh có thể ở lại qua đêm.” Tôi trả lời, nói xong chính mình cũng cảm thấy giật mình.

103. Chương 102: Family Bed

Buổi tối hôm đó anh ở lại qua đêm. Chúng tôi ngủ với nhau, nhưng không làm tình, cũng không nói chuyện. Không thể, không nghĩ, hoặc là không cần, tôi cũng không rõ nguyên nhân vì sao. Nói “Không thể”, là

vì Caresse ngủ cách đó hai thước. “Không nghĩ”, là không muốn đánh vỡ hết thấy những êm đẹp thuần khiết này. Cũng có thể là “Không cần”, bởi vì chúng tôi không phải tình nhân, cũng không còn là vợ chồng. Chúng tôi chỉ nằm ôm nhau thật lâu, có thể là vì mùa đông này thực lạnh, không cảm thấy nóng cũng không cảm thấy hít thở không thông. Hình như là tôi ngủ trước, mơ thấy một giấc mơ kì quái, trong mơ có một vài chuyện đã xảy ra, buổi sáng khi thức dậy vẫn còn rõ ràng:

Trong mơ là một buổi chiều chạng vạng, bầu trời đầy mây.

Anh mặc một thân lễ phục, tôi mặc một chiếc áo choàng đen dài qua gối, chúng tôi hình như đang chuẩn bị đi dự hôn lễ, lại quên địa điểm ở đâu. Ngồi xe tìm đông tìm tây, đến chỗ nào cũng đều có người nói với chúng tôi rằng: “Không phải nơi này”. Thời gian sắp không kịp, tôi có chút gấp, anh vẫn bình tĩnh không nhanh không chậm. Thẳng đến khi cách buổi lễ bắt đầu chỉ còn năm phút đồng hồ, chúng tôi rốt cục cũng tìm đúng địa phương, một tòa nhà nhìn qua có vẻ hoang vắng, có người dẫn chúng tôi đi vào, chỉ cho chúng tôi một cái cầu thang vừa hẹp vừa tối. Anh nắm tay của tôi đi lên, đẩy cánh cửa cuối lối đi. Cửa bên kia rất sáng, nhưng như cũ vẫn là ánh sáng trong trong một buổi trời đầy mây, một lễ đường rộng lớn, trên đỉnh là một giếng trời cao ít nhất mười tầng lầu, không có hoa tươi cũng không có băng rôn, có chút mưa cùng bông tuyết từ trên cao rơi xuống, rất nhiều người chờ ở đó, chung quanh đều là tiếng ong ong nói chuyện. Nghe tiếng cửa mở, bọn họ an tĩnh lại, mọi người đứng lên, người đứng ngay cửa quay đầu lại, hướng chúng tôi mỉm cười vỗ tay. Tôi theo bản năng cúi đầu nhìn lại chính mình, phát hiện phía dưới áo choàng lộ ra làn váy màu trắng, giày cùng bao tay cũng là màu trắng. Trong lòng tôi cả kinh, bước chân dừng lại, gọi anh chờ một chút. Mà anh quay đầu lại hỏi tôi: “Seriously, what are we waiting for?”

Tiếp theo chợt nghe thấy tiếng Caresse kêu “Mẹ mẹ”, thanh âm càng ngày càng gần, càng kêu càng lớn. Tôi tỉnh dậy, vươn tay ra bật đèn, nhìn xuống đồng hồ báo thức, 5 giờ 40. Lyle lặng lẽ mở mắt rồi lại nhắm lại, đầu chôn ở trong ngực tôi né tránh ngọn đèn, lười biếng nói: “Ôm con bé lên giường nằm đi. Để nó ngủ thêm chút nữa, trời còn chưa sáng mà.”

Tôi không để ý đến anh, đẩy anh ra khoác áo vào đứng dậy, nói với Caresse: “Mẹ đến đây”. Ôm con bé ra ngoài đến phòng bếp, rót nước vào chén nhỏ cho con bé uống. Trời thật ra vẫn còn chưa sáng, con bé uống nước xong, đi vệ sinh, rồi lại muốn đi ngủ. Tôi ôm nó vào giường lớn, đặt ở giữa tôi và Lyle.

“Để con bé nằm bên kia được không? Anh sợ sẽ nằm đè lên con.” Anh nói.

“Ngủ bên ngoài lăn xuống thì làm sao bây giờ?” Tôi trả lời. “Con bé lớn rồi, đè lên làm sao được, anh đè lên nó, nó sẽ đá anh.”

Giường tôi rộng một thước năm, một người ngủ thật sự rộng, hai người ngủ cũng còn dư dả, nhưng không biết vì cái gì, thêm một đứa nhỏ tuổi rưỡi lại có phần chen chúc. Con bé vô cùng thích thú, hôm nay trên giường có hai người lớn, đặc biệt có Daddy ngủ cùng. Con bé đối mặt với anh, đưa tay sờ sờ mặt anh, kéo tóc anh, nắm tay lại muốn nhét vào miệng anh. Thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn tôi, đá tôi một cước, hoặc là giang hai cánh tay muốn ôm một cái. Thẳng đến khi tôi tắt đèn đầu giường, mới an tĩnh lại chậm trở lại trong mộng. Đó là lần đầu tiên ba người chúng tôi ngủ cùng nhau. Tôi nửa tỉnh nửa mê, ảo tưởng nếu đủ may mắn, ba người trên giường này sẽ có khoảng thời gian thật dài chung sống hạnh phúc với nhau, tuy rằng không nhất định phải ở cùng dưới mái hiên.

Ý niệm trong đầu này làm tôi phá lệ ngủ thẳng tới tám rưỡi mới tỉnh, nhìn thấy con số trên đồng hồ báo thức, lập tức nhảy dựng lên, dùng tốc độ nhanh nhất đánh răng rửa mặt, mặc quần áo, không trang điểm không làm tóc, lúc ra tới cửa cũng đã là 8 giờ 50.

Lyle ôm Caresse đứng ở bên cạnh cười hì hì nhìn tôi mặc quần áo, đeo khăn quàng cổ, đi giày xong lại chạy vào phòng ngủ đi lấy di động. Nhìn thấy tôi va vào cái ghế nhỏ cạnh sofa, liền nói một câu: “Mẹ cẩn thận.”

Lúc chờ ở cửa thang máy, anh nói với tôi: “Em có biết, thật ra chúng ta có thể về nhà ở.”

“Đây là nhà của em.”

“Em hiểu ý anh mà, nơi này hoặc nơi đó, có khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có.” Tôi trả lời, “Ít nhất hiện tại em mặc áo sơ mi là lượt, anh mặc bộ quần áo nhàn nhúm từ hôm qua tới giờ.”

Anh không yêu cầu nữa, chỉ hỏi: “Anh có thể mang chút đồ của mình tới đây được không?”

“Anh có thể mang vài món nội y. Em sẽ dọn một cái ngăn kéo trong tủ quần áo cho anh. Tủ quần áo đã đầy rồi, thật sự không còn chỗ nữa.”

Cửa thang máy mở ra, tôi chào anh cùng cục cưng, sau đó đi thẳng vào không quay đầu lại, kỳ thật trong đầu tràn ngập hình bóng hai người bọn họ.

104. Chương 103: Trò Chơi

Cả ngày, chúng tôi không hề liên lạc. Tôi không muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng tới giờ ăn cơm trưa vẫn nhìn không được đặc biệt chú ý nhìn màn hình di động, ngẫu nhiên rời khỏi chỗ ngồi cũng luôn nhớ mang theo bên người. Buổi chiều thời tiết lại trở nên âm u, lúc 4 giờ có một trận tuyết nhỏ, từ cửa sổ văn phòng nhìn ra ngoài, người đi đường cùng xe cộ đi lại rất nhanh đã làm dơ lớp tuyết mỏng trên đường, đường phố trở nên ẩm ướt lầy lội. Cũng vào thời điểm đó, Lyle gọi điện thoại tới, hỏi thăm, hàn huyên, nói chuyện phiếm, còn nói chút chuyện về Caresse. Dường như trước khi anh nhắc tới vấn đề chính tôi cắt đứt lời anh nói, tuy rằng tôi cũng không chắc chắn, đến tận cùng có “Vấn đề chính” hay không, hoặc “Vấn đề chính” về cái gì.

Whatever, tôi gọn gàng dứt khoát nói với anh: “Đêm nay anh đừng tới”.

Anh không lập tức trả lời, tôi có chút dư thừa giải thích: “Là vì công việc, buổi tối em còn phải làm việc. Với cả hai chúng ta thói quen nghỉ ngơi không giống nhau, em 11 giờ đã buồn ngủ rồi”.

Anh ở đầu điện thoại bên kia nở nụ cười nhẹ, nói anh hiểu.

Buổi tối về nhà, chỉ còn lại mình tôi. Phong thư được gửi tới một ngày trước được đặt trên bàn trà ngoài phòng khách, mặt trên không có dán giấy ghi chú. Lúc thay giày ở cửa có nhìn thoáng qua, cũng không có lời nhắn nào. Sáng sớm ngày hôm sau lúc ăn điểm tâm, đứng ở phòng bếp, đột nhiên thấy lời nhắn “Đừng quên ký”, nhìn một vòng không thấy bút dấu, vội vàng ra cửa, vì thế lại quên mất.

Sau đó, chúng tôi thỉnh thoảng lại gọi điện thoại, luôn hỏi một câu “Caresse hôm nay nói cái gì?” Đây là nội dung xuyên suốt trong những cuộc điện thoại của chúng tôi, giống như nói “Xin chào, anh khỏe không”. Bởi vì con bé đang tập nói, cũng bởi vì chúng tôi đều cần che dấu đi.

Buổi tối trước ngày nghỉ lễ Giáng Sinh, vừa không phải ngày lễ cũng không phải cuối tuần, sau khi tan tầm, tôi cùng một nhóm đồng nghiệp đi ăn đồ Thái, giải tán rất sớm, còn chưa đến 9 giờ. Vào ngày lễ không khí cũng trở nên hưng phấn lạ thường, tôi đứng ở ngã tư 2nd Avenue và Sixth Street East gọi điện thoại cho anh. Trước lúc nhắn dây số có do dự một chút, không biết nên gọi vào số di động hay điện thoại nhà riêng, cuối cùng gọi vào điện thoại nhà riêng. Không có nguyên nhân gì, hoặc là nói nguyên nhân thực phức tạp, bởi vì tôi biết rõ thời điểm đó, không có khả năng anh ở nhà. Nhưng kết quả không giống với tôi nghĩ, anh tiếp điện thoại, nghe thấy giọng của tôi, câu đầu tiên đã nói: “Caresse vừa mới ngủ”.

“Em vừa lúc có việc ở gần đây, vốn muốn tới xem con bé”. Tôi trả lời, kỳ thật một chút cũng không gần, hơn nữa cũng muốn làm không rõ ràng lý do vì sao mình gọi cuộc điện thoại này.

Vẫn là thói quen từ lâu, trước tán gẫu một chút về đứa nhỏ. Nhưng, khác với thói quen từ lâu là, anh nói cho tôi biết lát nữa anh còn muốn ra ngoài, hỏi tôi: “Cùng nhau uống gì đó được không?” Tôi đáp ứng.

Vì thế không biết vì sao, chúng tôi lại bắt đầu hẹn hò. Những cuộc hẹn rất đơn thuần, giống như nam nữ vừa mới quen nhau. Đôi khi anh tới đón tôi, có khi tôi tự mình đến nơi đã hẹn. Buổi chiều 2 giờ đi uống cà phê, 9 giờ ăn tối, hoặc uống cocktail lúc đêm khuya, sau đó anh đưa tôi về nhà. Cầm tay, hôn môi, nói chuyện phiếm khắp trời cao biển rộng. Chúng tôi thường tán gẫu bắt đầu từ Caresse, sau đó thì tán tỉnh, tiếp theo lại nói về con bé hôm nay lại bướng bỉnh phạm phải lỗi gì. Kỳ quái là, một chút cũng không mất hứng, những cuộc đối thoại như vậy dường như đem việc nam nữ bình thường biến thành những chuyện khác, không còn đơn thuần là chuyện hẹn hò lãng mạn, lại không mang tính chất gia đình quá. Tựa hồ, thế

giới to lớn như thế, vài tỷ người cả nam lẫn nữ, mà tôi và anh, vì một đứa bé gái hai má phấn hồng, đây đưa mãi không dứt.

Một ngày giữa tháng Một, chúng tôi hẹn ở một quán bar gần Park Avenue và 20 Street, vừa mới ngồi xuống, thì có một nhóm người tới cùng anh chào hỏi, trong đó có một cô gái tên là Kelly Sandler nán lại nói chuyện cùng anh rất lâu, từ tiệc tùng trên du thuyền, đến cảng Manhattan, nói tới nói lui đơn giản chỉ có một câu, chính là ‘Một bước không đi’.

Tôi nói với cô ấy: “Không bằng ngồi xuống nói chuyện đi.”

Nữ nhân ra vẻ rất khoa trương, hỏi tôi: “Cô không ngại chứ?”

“Đương nhiên không.” Tôi trả lời, cười nhìn Lyle liếc mắt một cái, anh cũng đang nhìn tôi, cắn môi, nụ cười trên gheo chỉ một thoáng rồi biến mất.

Tôi ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, mỗi lần anh muốn chấm dứt cuộc nói chuyện, tôi lại nghĩ ra đề tài để giữ Kelly Sandler lại. Tôi không nhìn anh, nhưng cảm giác được ánh mắt anh dừng ở trên người mình ngày càng lâu. Đến khuya muộn, anh đưa tay nắm lấy tay tôi đặt trên bàn, nói với Kelly: “Chúng tôi sợ là phải đi rồi”. Quay đầu lại nói với tôi: “Hai ngày nay Caresse nửa đêm luôn bị tỉnh dậy một lần. Anh phải dỗ con bé ngủ, mỗi lần tỉnh dậy nó đều tìm anh.”

Kelly có chút ngoài ý muốn nhìn chúng tôi, mà tôi vẫn tiếp tục trò đùa dai, giải thích với cô ấy: “Tôi đi về hướng công viên Bartley, anh ấy đi về hướng Đông, cô ở chỗ nào? Ngồi taxi chung với tôi, hoặc đi chung xe với anh ấy”.

Tuyệt không ngoài ý muốn, Kelly vui sướng cùng Lyle nói: “Nếu không ngại, phiền anh đưa em về số 57 Four Seasons Street East được không?”

Ba người đi ra khỏi quán bar, tôi ở cửa vẫy một chiếc xe taxi, Lyle giành trước đi tới, cho lái xe ít tiền, nói với anh ta: “Thực xin lỗi, chúng tôi không cần dùng xe”. Đuổi anh ta đi, bắt lấy cánh tay của tôi, kéo tôi lên xe anh. Ba người ngồi vào chỗ của mình, anh nói với lái xe tới Four Seasons trước. Tôi nói không cần, đưa tôi về trước được không? Tới công viên Bartley trước. Anh nở nụ cười, nói được, tới công viên Bartley, đưa tôi về trước.

Trong xe ánh sáng u ám, thấy không rõ biểu tình trên mặt anh, từ giọng nói không nghe ra được tâm tư của anh. Một lát sau, tôi xuống xe trước cửa nhà, qua cửa kính xe chào tạm biệt họ. Tôi một mình lên lầu, không tháo trang sức không thay quần áo, ngồi thật lâu trên bồn cầu để nấp dậy xuống. Tôi căn bản không biết bản thân đã thắng, hay là đang chơi với lửa. Đưa tay chạm vào trái tim đang đập, ánh mắt tỉnh tề, nụ cười ngẩn ngủ, những thứ sớm đã đi qua nay lại trở về, nhưng không giống với trước kia. Không có khổ sở, không có chua xót, không còn lo được lo mất, những thứ không nắm rõ được làm cho tôi mỗi phút tim đập một trăm hai mươi nhịp, lại vẫn như cũ quanh co khúc khuỷu mà xinh đẹp.

Giống như qua thật lâu, hoặc như một cái chớp mắt, chuông cửa vang. Tôi chạy tới trực tiếp mở cửa, bởi vì tôi biết đó chỉ có thể là anh. Tôi mở cửa phòng ra nhìn con số trên thang máy biến hóa, chờ anh đi lên. Cửa thang máy mở ra, anh đi vào nhà tôi. Không nói năng gì, ôm lấy tôi, hôn tôi.

Buổi tối hôm đó, chúng tôi lại ở cùng một chỗ.

105. Chương 104: Chạng Vạng, Bình Minh

Không biết là rạng sáng mấy giờ, có lẽ là thời điểm đen tối nhất của màn đêm, anh nhắm mắt lại nói: “Ít nhất trên phương diện này, chúng ta không bắt đồng”

“Cũng không phải hoàn toàn không có, thật ra em không thích mở đèn”.

Anh đưa tay tắt đèn ở đầu giường, ở trong bóng tối ôm lấy tôi, ban đêm mùa đông, cái ôm như vậy trên thực tế càng ấm áp không sánh được.

Tôi không nhịn được hay nói giỡn, chỉ muốn phá hư không khí. Hôn lên mu bàn tay của anh rồi nói: “Anh muốn làm gì, em mặc kệ, nhưng đáp ứng em, không được làm chuyện tương tự thể này với người phụ nữ khác”

“Chuyện gì?”

“Đặt tay lên đầu giường và đầu cô ấy.” Nói còn chưa dứt lời liền cười khúc khích chui đầu vào trong chăn.

Anh không cười theo, lùi tôi ra, nghiêm túc nói với tôi: “E, anh không phải loại người thích hoài niệm những gì đã qua, rồi lại bỏ qua nó. Nhưng, chuyện này không hề giống, bởi vì em không giống. Anh hy vọng chúng ta có thể làm lại lần nữa. Anh cần em”.

Trong bóng tối, tôi không nhìn thấy ánh mắt hay biểu tình trên mặt anh, chỉ cảm thấy nước mắt từ chính khóe mắt mình chảy ra, nghe thấy chính mình chẳng hề để ý trả lời: “Có một ngày, khi anh già đi, khi anh cảm thấy cần một ai đó, thật sự cần, hai mươi tư giờ đều cần, trăm phần trăm cần, anh có thể gọi cho em, nếu vận khí tốt em vừa vặn không bận việc gì, em sẽ kiểm tra một chút lịch trình của mình, tìm chút thời gian, đi ra ngoài với anh”.

Thật lâu anh không nói gì, tôi không biết là anh chưa hề ngủ, quay lưng đi nói thầm một câu: “Em cần thời gian, em cần suy nghĩ một chút.”

Gần vài giờ sau, chúng tôi bị đồng hồ báo thức đánh thức. Tôi đứng lên mặc quần áo, để anh tiếp tục ngủ, thích dậy lúc nào thì dậy. Nhưng anh kiên trì muốn đưa tôi đến công ty, dọc theo đường đi cầm túi xách giúp tôi. Hôm đó vừa vặn lại mang một cái túi xách quai ngang rất to, trên đường rất nhiều người, mà anh cứ như vậy tùy tiện xách lấy, cứ đi được một đoạn tôi lại liếc mắt nhìn về hướng tay anh một chút, sợ sau khi đến công ty lại phát hiện tiền hoặc điện thoại trong túi bị rơi mất. Bởi vì đó là một ngày trời nắng, tôi mời anh ăn điểm tâm, ở quán cà phê dưới cửa công ty, trong một buổi sáng mùa đông, một ly cà phê, một chiếc bánh ngọt chocolate. Lúc uống cà phê, vụng trộm ngẩng đầu nhìn anh, cách ăn mặc của anh cho tới bây giờ không thể nói là hợp mốt, không biết vì điều gì mà thứ khiến tôi ấn tượng nhất lại chính là bộ dáng đó. Một đồng nghiệp vừa lúc đi qua, đã chạy tới chào hỏi tôi. Lúc giới thiệu Lyle với cô ấy, tôi chỉ nói tên anh, đột nhiên phát hiện không có cách nào nói cho người khác, chúng tôi hiện tại, đến tốt cùng xem như là gì? Bởi vì chính tôi cũng hoàn toàn không biết gì cả. Duy nhất có thể xác định là, tôi không có dũng khí đuổi anh đi, bởi vì tôi còn thương anh, chỉ là không yêu giống như trước kia. Tựa như hiện tại, tôi cố gắng công tác, nhưng không bao lao đầu vào như trước.

Cuối tuần đó, anh đưa Caresse đến chỗ tôi. Tôi ở phòng bếp gọt hoa quả, anh cầm một quyển tranh vẽ chỉ vào con búp bê trên bánh kem, hỏi Caresse có muốn không, cái kia là cái gì. Tôi bưng đĩa dâu tây đi đến bên người bọn họ, anh ngẩng đầu nhìn tôi, miệng vẫn hỏi Caresse vấn đề: “VẬY ĐỂ MẸ SINH THÊM EM BÉ CHO CON CHƠI CÙNG ĐƯỢC KHÔNG?”

Có lẽ chỉ là nói giỡn thôi, tôi lại giống như phản xạ có điều kiện trả lời: “Em mới nói chuyện với sếp, trong kế hoạch năm năm tới không có sinh em bé.” Nói xong cười nhẹ, ra vẻ không hề để ý, nhưng lại càng cảm thấy xấu hổ.

Caresse lại một lần nữa giúp chúng tôi giải vây. Bình thường, con bé sẽ hỏi “Cho con cái gì cái gì được không?” Những vấn đề như vậy, chỉ cần một cái gật đầu, không biết vì cái gì đối với “đứa em” này chơi mãi không chán, lắc đầu nguây nguây, nói liên tiếp “Không muốn không muốn không muốn không muốn.”

Tôi biết thứ tình cảm cha con này đối với Lyle mà nói có rất nhiều ý nghĩa, chắc rằng anh thật sự muốn có một đứa con. Nhưng tôi, thời điểm nghe thấy vấn đề đó, dạ dày cũng thấy co rút lại, tôi không hối hận sinh Caresse, cũng nhớ cái cảm giác thai nhi đạp chân chuyển động trong bụng, nhưng, từ quá trình mang thai tới sinh sản đó, có một chút ngắt quãng, với tôi mà nói giống như ác mộng, không muốn nhớ lại nữa.

Tôi không khỏi hỏi chính mình, đến tốt cùng là vì đứa nhỏ, vì gia đình, hay bởi vì tôi, khiến anh vội vàng muốn quay lại hôn nhân như vậy? Mà tôi bởi vì tổn thương quá sâu, nguyên nhân chính là do anh, hay là do mang thai? Nếu chúng tôi làm lại lần nữa, kết quả có bất đồng không? Tôi còn có thể giống lần này toàn thân trở ra sao?

Tôi mất thời gian rất lâu để suy nghĩ, vẫn không có được đáp án, chẳng qua là trước khi hiểu rõ những vấn đề này, không làm ra quyết định gì. Mà anh cũng không có ý thúc giục tôi. Chúng tôi đều có nơi chốn của

riêng mình, đều có những rối rắm luẩn quẩn, cùng nhau nuôi dưỡng một đứa nhỏ, cuộc sống như vậy dường như cũng không phải không thể được. Chúng tôi hẹn hò, nhìn giống như những cặp đôi yêu nhau. Anh thường xuất hiện ở chỗ tôi ở, cùng với Caresse nữa, chúng tôi thoát nhìn giống như một gia đình. Nhưng, ban ngày lúc công tác, chúng tôi một người nam một người bắc cách nhau thật sự xa, giống như vĩnh viễn không có điểm giao nhau. Hoặc là nửa đêm, anh rời khỏi nhà tôi. Loại thời khắc này, chúng tôi cái gì cũng không phải.

Một tháng cứ như vậy trôi qua, dường như chỉ trong chớp mắt đã tới tháng Hai. Một tuần cuối cùng của tháng Một kia, anh có vài ngày không ở New York. Thẳng đến 5 giờ chiều ngày 31, đột nhiên gọi điện thoại tới đây, năn nỉ tôi xin nghỉ một hoặc là hai ngày, mang theo Caresse, ba người cùng trải qua một cuối tuần dài. Tôi định hỏi anh vì sao? Không phải ngày hội cũng không phải ngày kỷ niệm? Nhưng cuối cùng không hỏi, đáp ứng với anh. Bởi vì biết rõ còn có hỏi, “Cuối tuần dài” này trong đó có một ngày thật là ngày kỷ niệm, ngày 4 tháng Hai, ngày chúng tôi kết hôn. Anh không giải thích, tôi cũng không hỏi.

Ngày đầu tiên của tháng Hai, 6 giờ chiều cuối tuần, chúng tôi lái xe ra khỏi thành phố, dọc theo hướng Bắc đường Hudson, thẳng đến núi Adirondack thời tiết càng lúc càng lạnh thấu xương, xuyên qua rừng rậm, rời xa quốc lộ. Mục đích chính là hồ George, một tòa nhà cao ba tầng lầu màu nâu lá cọ, đẩy cửa sổ ra là có thể nhìn thấy mặt hồ màu xanh thẫm yên bình, ở cửa bến tàu những chiếc du thuyền với phong buồm màu trắng bay nhẹ trong gió được đậu sát những kè gỗ đang đậm phong cách cổ xưa. Từ nơi đó lái xe tới Saratoga cùng hồ Placid đều rất gần. Mùa xuân hoặc là mùa hè, đều là nơi nghỉ ngơi vô cùng tuyệt vời. Nhưng vào tháng Hai, trên mặt hồ còn kết một tầng băng mỏng, xa xa trên núi rừng cây chỉ có hai loại màu sắc nâu đậm và xanh thẫm, thỉnh thoảng điểm tuyết một ít tuyết trắng. May mắn thời tiết sáng sủa, trời trong xanh, ngẫu nhiên có vài con chim không biết tên là gì bay qua, hết thấy có vẻ tịch mịch mà yên tĩnh.

Vừa xuống xe, gót giày của tôi liền chìm trong lớp tuyết đọng trên mặt cỏ, tôi hỏi anh: “Phiền anh nói lại cho em biết lần nữa, cuối cùng là vì sao chúng ta lại tới nơi này?”

Anh hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Khiêm tốn mà nói, trong phạm vi một dặm Anh chỉ có ba người chúng ta.”

“Nơi này là anh thuê, hay là mua?”

“Trên thực tế, anh đang suy nghĩ có nên mua lại nơi này không. Tạm thời đừng nói ra ngoài, khả năng sẽ có người cạnh tranh.”

“Nơi này? Từ đâu tới đâu?”

“Lấy cái cây kia làm trung tâm, dọc theo hồ ước chừng mười lăm mẫu Anh, bao gồm cả mặt sau rừng cây.”

“Kế hoạch lớn đấy.”

“Anh không thể lấy ánh mắt cùng giá đất ở Manhattan để đánh giá nơi này.”

“Mua để làm gì?”

“Anh chuẩn bị từ chức ở Greendale, ở đây mở một Resort, quy mô nhỏ thôi, 8 đến 10 phòng, tinh xảo, đơn giản, mang hương vị nông thôn, nhà ăn sẽ phục vụ các món theo phong cách Rhone-Alps (1), mở rộng phòng bếp kiểu cũ. Chưa từng có người qua đường, không có tín hiệu di động, giống một địa phương em có thể trốn đi được.”

Tôi nhìn Caresse đang nhảy nhót trên bãi cỏ trước nhà, trong chốc lát, mới mở miệng cười nhạo anh: “Em không tưởng tượng ra được, anh sẽ biến nơi này thành dáng vẻ gì nữa, đâu còn giống như một cái Resort nữa. Một đám người đều ‘Trốn’ tới đây.”

Anh cười cười, không phản bác, nhìn xuống mặt hồ hỏi tôi: “Cái gì đã biến em thành con người hiện tại vậy?”

“Anh”. Tôi trả lời.

Caresse ở trên xe ngủ chưa tới nửa giờ, đến nơi lại vì cảnh sắc rộng lớn trong trẻo trước mắt mà kích động một hồi. Thẳng đến chạng vạng tối, thật sự mệt không chịu được, náo loạn một hồi rồi ngủ thiếp đi trên

sopha phòng khách. Đầu gối lên áo lông của tôi, trên người đắp một cái trăn hình trăn miêng và mang đầy hương vị nông thôn.

Tôi cùng Lyle ở phòng bếp làm cơm chiều. Tôi cúi đầu cắt nhỏ bắp cải làm salad, không nhìn anh, hỏi: “Anh thật sự muốn làm như vậy?”

“Đúng vậy, anh muốn làm.”

Tôi ngừng một chút, hít sâu một hơi, nói ra: “Không cần vì em mà làm những chuyện anh không muốn. Đừng hiểu lầm ý em, em còn chưa chuẩn bị tốt, em không thể cho anh hứa hẹn gì”.

“Là tự anh muốn làm vậy”.

“Em sẽ không tới đây ở đâu, em vẫn còn thích thành thị.”

“Anh biết, nơi này cách Manhattan cũng không quá xa, không đến một trăm năm mươi dặm Anh. Caresse ở đây này thực vui vẻ”.

Anh tiếp tục nói tiếp, chậm rãi mà nghiêm túc, rồi lại là lộn xộn nói: “Anh không muốn miễn cưỡng em, nếu em còn chưa chuẩn bị tốt để thay đổi tình trạng cuộc sống của chúng ta. Trong khoảng thời gian này em cần suy nghĩ, tôi cũng vậy. Sự thật là, sau khi em rời đi, anh đã nghĩ rất nhiều. Mất rất lâu cũng không hiểu được vì sao có một số việc đối với anh luôn trở nên khó khăn hơn so với những người khác. Đôi khi, anh đi ở trên đường, xung quanh đều là người đi đường xa lạ, bọn họ mỗi người đều có những thứ trân quý tốt đẹp giấu ở trong lòng, ví như một đoạn kí ức, trong nháy mắt vừa thấy đã yêu, có người chịu tin tưởng, trừ bỏ anh, vừa không có gì nổi bật vừa cô độc. Đối với anh, em và Caresse ý nghĩa hơn hết thảy. Anh sẽ không bắt em vì anh mà thay đổi, anh nghĩ có lẽ anh mới là người phải thay đổi chính mình”.

Tôi nghe, ngẩng đầu, nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ, rừng cây hồ nước, chạng vạng bầu trời dần chuyển sang màu cam sẫm. Đẹp đẽ, và tĩnh lặng, thời gian giống như ngừng lại, hết thảy đều giống như không có điểm cuối, làm tôi có cảm giác như rơi vào khoảng không vô tận, vừa thoải mái, vừa nặng nề. Tôi xoay người lại, đáp lại anh bằng một nụ hôn.

Tôi không biết chúng tôi sẽ đi tới đâu, cũng không xác định được chính mình đến tột cùng là muốn cái gì. Có lẽ chúng tôi vẫn không thích hợp, có lẽ mối quan hệ mới này giống như sẽ kết thúc. Cho đến lúc này, giữa chúng tôi có lẽ đã thật sự chấm dứt. Nhưng, ở một thời khắc nào đó, hết thảy đều quy về yên tĩnh, tại thời khắc đó, có lẽ tất cả mọi người có lẽ ngừng hoài nghi, ngừng đặt ra nghi vấn.

Bởi vì, đây chính là thời khắc giao hòa giữa ban ngày và đêm tối, ví như chạng vạng, ví như bình minh.

Ghi chú:

(1) Rhône-Alpes là một vùng của nước Pháp, bao gồm tám tỉnh: Ain, Ardèche, Drôme, Isère, Loire, Rhône, Savoie và Haute-Savoie

Thủ phủ của vùng này là thành phố Lyon.

106. Chương 105: Lời Cuối Sách

Nick – một Hoa Kiều E quen ở chỗ làm thêm, con người khá tốt, hoạt bát, cũng rất “Lãng nhăng”. Hơn một năm qua, E đã giúp anh ta mua quà tặng cho ít nhất ba cô gái vào ngày sinh nhật và ngày lễ. Dù vậy nhưng anh ta luôn bên cạnh cổ vũ, làm bạn và giúp đỡ E đi qua thời kì gian nan nhất – sau khi E và Lyle tách ra. Mặc kệ thế nào, anh ta vẫn luôn là một người bạn tốt, đôi khi, mối quan hệ này thậm chí còn quan trọng hơn tình yêu hay họ hàng ruột thịt.

Rona Morgan, nhân vật mang ba vai trò: Bạn gái trước của Lyle, cấp trên của E, hơn nữa đã từng giúp E trong việc xử lí thủ tục ly hôn, là một người khá thần bí.

Victoria, em họ bên ngoại. Sau khi ly hôn với chồng, mắc phải chứng bệnh mất cân đối tiêu hóa, thể trọng tăng vọt. Nhưng khôi phục cũng rất nhanh. Một tháng sau, cùng một người bạn trai quen ở một bữa tiệc rời khỏi Mỹ, tới Barcelona. Không phải du lịch, không phải ở tạm, mà là kế hoạch lâu dài.

Colin Gomez, bạn thời bé của Lyle. Tháng 11 năm ngoái kết hôn. Nghe nói vẫn như cũ mỗi ngày uống rượu, dưới giường thường cất một chai, mỗi đêm trước khi ngủ phải uống một ly.

Lời Editor:

Cuối cùng sau một hơi khá là dài thì cũng lấp được hố =))) Bạn Nu xin trân trọng gửi lời cảm ơn tới những Apakcha đã giúp đỡ cùng edit, cảm ơn các bạn độc giả đã kiên trì với mình – chính bản thân mình còn ko nghĩ là có thể hoàn được T.T

Vẫn còn 2 bộ nữa cần lấp, chặng đường nghe có vẻ dài và chông gai =)))

Cuối cùng cô Hột cũng có món quà sinh nhật trọn vẹn nhé, mặc dù chẳng biết có hợp gu ko, nhưng dù sao thì món quà mốc meo này cũng đã tới tay r nhé ahihi ~^.^~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-ngay-va-dem-toi-manhattan-love-story>